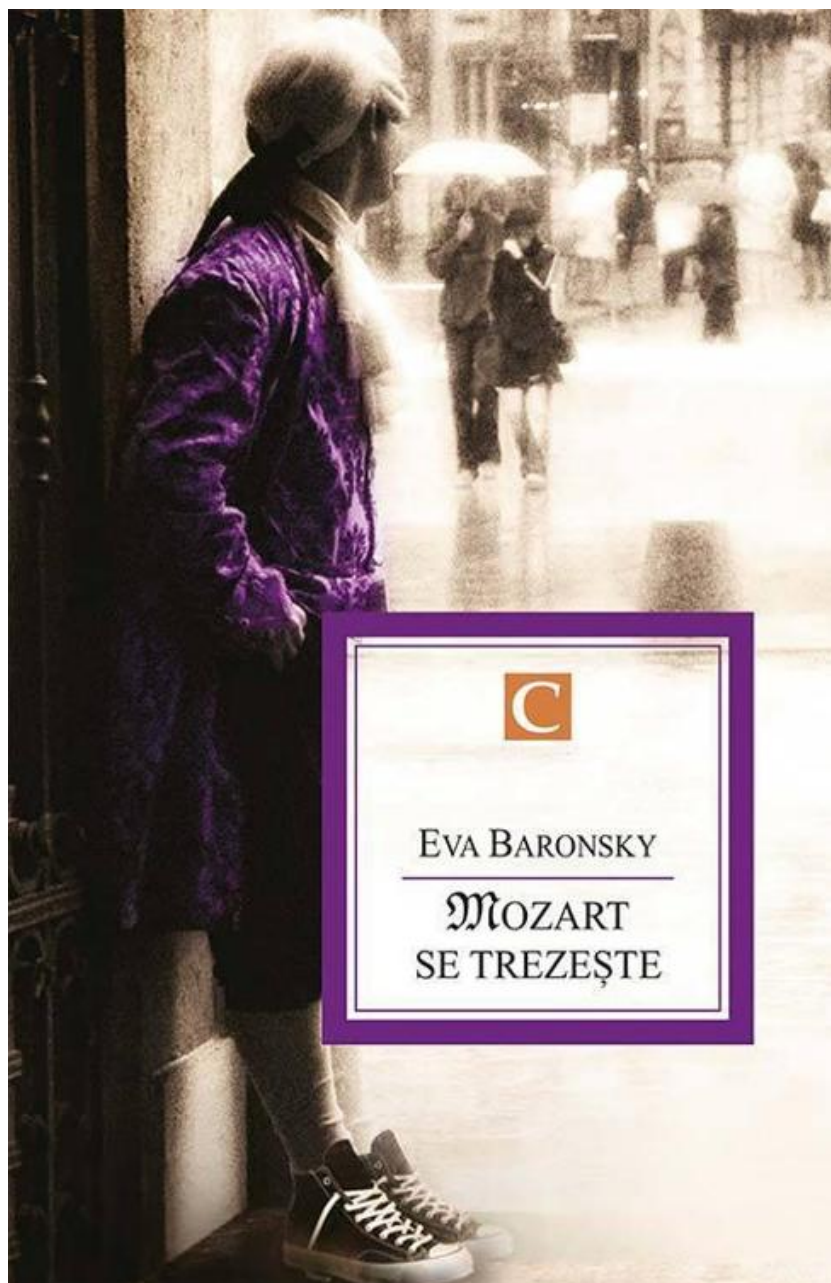

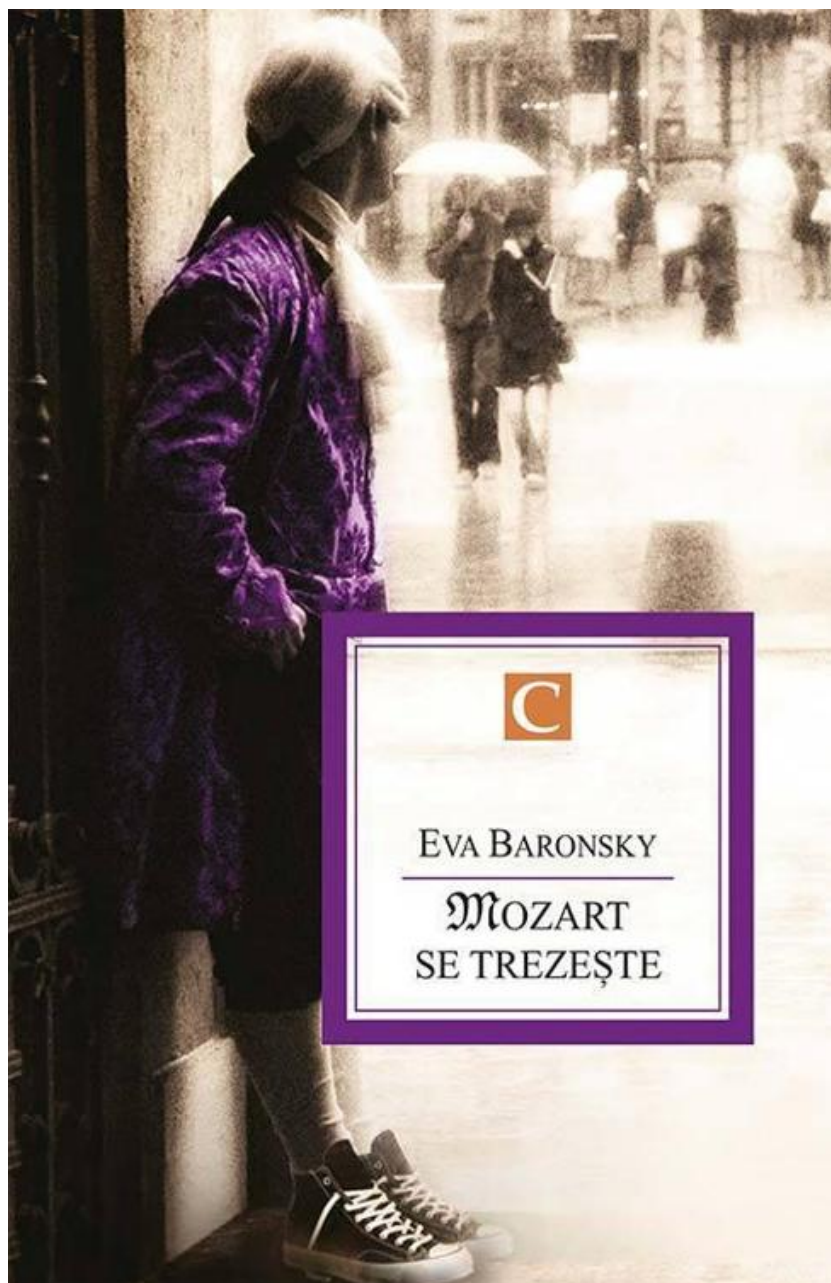
EVA BARONSKY

MOZART
SE TREZEȘTE

EVA BARONSKY

MOZART
SE TREZEȘTE

EVA BARONSKY

MOZART
SE TREZEȘTE

Eva Baronsky

Mozart se trezește

Traducere din limba germană și note de

Brigitte-Helia Aiteanu

Editura ALLFA

2013

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

HERR MOZART WACHT AUF

Eva Baronsky

Copyright © Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin 2009

MOZART SE TREZEȘTE

Eva Baronsky

Copyright © 2013 Editura ALLFA

ISBN ePUB: 978-973-724-779-7

ISBN PDF: 978-973-724-778-0

ISBN Print: 978-973-724-610-3

Redactare: Ruxandra Câmpeanu

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură : Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

Editura ALLFA

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512, București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție:

021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:

comenzi@all.ro

www.all.ro

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

EVA BARONSKY

Eva Baronsky s-a născut în 1968 în regiunea Rheingau din Germania, iar în prezent locuiește la Kronberg im Taunus. După studii de design interior și marketing, a oferit servicii de consultanță în comunicare și și-a făcut o

carieră în jurnalism. Romanul său de debut, Mozart se trezește (Herr Mozart wacht auf, 2009; Editura ALLFA, 2013), la care a lucrat mai bine de un an, a fost distins cu Premiul de încurajare „Friedrich Hölderlin” al orașului Bad Homburg vor der Höhe. În 2011 i-a apărut cel de-al doilea roman, Magnolienschlaf. Este căsătorită și are doi copii.

Vocea autoarei

„În scris, ca și în dragoste, ai nevoie de o sursă de inspirație puternică și constantă, care să te fascineze. Pentru mine, muza este deseori muzica.”

Eva Baronsky

Pentru Juliana și excursia la Viena

*Lacrimosa dies illa,
Qua resurget ex favilla,
Judicandus homo reus.
Huic ergo parce, Deus.
Pie Jesu Domine,
Dona eis requiem. Amen.*

Preludiu

Moartea este un frate rece.

Cu degete înțepenite, îl înșfacă, îl scutură, îl zguduie de-i clănțâne dinții.

Sau or fi brațele Sophiei cele care îi trec pe sub umeri? Simte cum cineva îl ridică și îl sprijină cu tandrețe, ca să poată Constanze să-i schimbe cămașa pătată de sudoare rece.

„Lăsați-mă”, ar vrea să strige, dar nu scoate mai mult de un geamăt greoi și stins. Cum să înfăptuiască el tot ce mai este de făcut, dacă nici măcar să plângă nu mai poate?

Ropotul tare al copitelor de cal, altfel o schimbare de ritm binevenită, îi zguduie creierii fără milă, ca și cum gloaba i-ar călca în țeastă.

— Vine, Domnul fie laudat!

O pală de aer rece îi spune că Sophie s-a repezit pe ușă afară. Flăcările lumânărilor gonesc umbrele prin încăpere, și simte cum mâinile lui Constanze se odihnesc pe ale lui, ca și cum ar încerca să-l rețină. Rămâne cu ochii închiși, și totuși știe cum arată chipul ei acum, tremurul glasului ei îi trădează lacrimile pe care se luptă să le stăpânească, trădează iluzia deșartă care amenință să pună stăpânire pe ea. Vlăguit, ridică pleoapele și recunoaște, ca pe o nălucă, chipul ei încrezător în licărul lumânărilor de ceară. Aprinseseră o mulțime de lumânări. Moartea este un frate negru.

Anevoie întinde mâna, dar efortul este în zadar, nu mai ajunge la obrazul lui Constanze; își simte trupul ca de plumb, de parcă ar fi al altcuiva.

Bătăi zgomotoase la ușă, se înspăimântă, tresare, și totuși nu poate să se clinească. Încearcă să se ridice în capul oaselor, dar nu reușește. Știe că va rămâne întins acolo.

O mână rece îl atinge pe frunte.

— Mai trebuie cârpe de șters. Și apă rece. Repede.

Vocea doctorului, dar doctorul nu va mai putea să-l ajute niciodată.

— Clos-set.

Un horcăit, nimic mai mult.

— Dragul meu domn, rămâneți culcat.

Ce-ar mai putea să facă? Mâinile reci ale lui Closset îl ating pe braț, împing pilota de puf într-o parte, îi pipăie piciorul.

Doctorul vorbește întruna în șoaptă.

— Are prea mult din umorile rele, de care încearcă să scape. Dacă îi despicăm o venă, o să se mai liniștească.

Oricât de mult se chinuie să rostească un „nu”, protestul lui rămâne neauzit.

— Încotro cu cârpele?

De la Sophie vine tot doar o șoaptă. De parcă o voce fermecătoare de femeie i-ar putea lua vreodată viața.

— Faceți comprese. E rece apa? Răcoriți-i fruntea.

Simte vasul lângă picior, dar e prea slăbit ca să se împotrivească. Deja îl ustură mica tăietură. Vai, sângerările astea! I se face și mai frig, ca și cum, odată cu sângele, l-ar părăsi și ultimul strop de căldură, ultima picătură de viață. Deja nu mai înțelege ce se vorbește, în jur se aude doar un murmur slab, ca și cum ar fi plecat de mult.

Moartea este un frate tăcut.

Requiem

Requiem aeternam dona eis, Domine,

Et lux perpetua luceat eis.

Te decet hymnus, Deus, in Sion

Et tibi reddetur votum in Jerusalem.

Când își veni în simțiri, nu îi mai era frig. Murmurul încă se mai auzea, dar nu îi era familiar – se adăugaseră oare voci străine? Se răsuci prudent într-o parte, ceea ce, spre mirarea lui, îi reuși fără durere sau efort. Iar acea senzație de sfârșeală îl părăsise ca și cum nici n-ar fi fost, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Mai mult, i se părea că ațipise doar o clipă. Să îl fi ajutat bătrânul doctor Closset, în ciuda tuturor așteptărilor? Bucuria puse stăpânire pe el ca soarele nesperat în noiembrie: se făcuse bine!

— Stanze...

Vorbise în șoaptă, ca să nu își solicite prea tare coardele vocale, dar, chiar pe când îi rostea numele, își dădu seama că ar fi putut la fel de bine să strige tare după ea – nu l-ar fi durut deloc. Auzi zgomot de pași, clipi de câteva ori, închise însă imediat pleoapele din nou, lumina strălucitoare îl orbea.

— Își revine, în sfârșit.

Glasul – nu era nici al lui Constanze, nici al Sophiei – părea străin, cu două octave și jumătate prea jos, dar cel puțin înțelegea clar cuvintele.

— Stanzi, zise el drept răspuns și se osteni să zâmbească, Stanzi, ce-a făcut? A găsit în sfârșit un leac?

— Chiar că are umor! Se auzi un râs, apoi simți cum cineva îl scutură ușor de braț. Ești bine, omule?

Deschise timid ochiul drept. Un chip cu totul necunoscut era aplecat deasupra lui.

— Closset a făcut o minune, șopti el.

— Ce? Ce naiba, omule, nu cumva...?

Cu o smucitură, cineva îi smulse cuvertura și îl lăsă pradă frigului ca pe un animal despuiat.

— Calmează-te, încă n-a dat ortul popii, lasă-l să doarmă.

Acum era din nou învelit.

— Asta da viață! El huzurește, în timp ce noi facem toată treaba!

Deschise deodată ochii, văzu ca prin ceață două siluete îndepărtându-se – după mers, păreau să fie bărbați –, apoi auzi o ușă trântindu-se, și îi închise la loc.

Ceva nu era în regulă.

Nu mai era acasă. Culcușul părea să fie altfel, mult mai moale, de parcă s-ar fi mulat după forma trupului său; un parfum discret, feminin, emana din așternut. Unde fusese adus? Și cine naiba mai erau și pociții ăia? Ce treabă ziceau că au de făcut? O, cerule milostiv! Să fi fost chiar Franz Xaver¹?

Se mai încumetă o dată să deschidă ochii și se uită cu luare-aminte în jur. Încăperea în care se afla era destul de încăpătoare, iar pe fereastră pătrundea lumina plăpândă de iarnă. Trase cu putere aer în piept. Nu era neapărat mort. Sau poate că era? Instinctiv, încercă să vadă dacă își poate folosi mâinile, cântă ca la o claviatură invizibilă primele măsuri din Sanctus-ul pe care întârziase să-l scrie, după care lăsă vârful degetelor să îi alunece pe piept și pe burtă. Băgă de seamă cu spaimă că nu e îmbrăcat cu hainele lui. Împinse cuvertura la o parte – era purpurie! –, își ridică ceafa de pe pernă și privi spre picioare. În locul obișnuitei sale cămăși largi de in, purta o

cămășuță scurtă, fără guler și fără nasturi, făcută dintr-o țesătură cam subțire, și totuși foarte plăcută. Era îmbrăcat cu niște pantaloni închiși la culoare, care ajungeau nu doar până deasupra genunchilor, ci mult dincolo de glezne. Erau comozi, catifelați și moi. Să fie hainele lui de înmormântare? Deodată îl trecu un fior pe șira spinării. Cum așa? Se simțea plin de viață și cu desăvârșire sănătos. Nici căpățâna nu îl mai chinuia, așa că muzica din nou creștea nestăvilit în ea, îi dădea târcoale în culori și forme pestrițe, ca și mai înainte, și cerea să fie așternută pe hârtie. Îi trecuse orice durere. Gere curam mei finis.² Deci acesta era sfârșitul... Ajunsese oare în Paradis?

De-abia răsuflând, își retrase capul puțin între umeri și mai aruncă o privire în jur. Nici vorbă de porumbei fripți – de altfel, întodeauna refuzase să dea crezare acestor înșelăciuni preotești. Și totuși, așa, un porumbel micuț i-ar fi picat tocmai bine – stomacul lui nu se purta deloc ca stomacul unui mort. Și, plin de uimire, își dădu seama că îl doare vezica. Nu era durerea pe care fusese nevoit să o îndure fără întrerupere săptămânile trecute, ci o durere îmbucurătoare, pe care nu mai spera să o simtă vreodată.

Se ridică și își lipi tălpile de podeaua rece. Dușumelele de lemn trosniră. Descoperi ușurat lângă pat o oală de noapte, însă pantalonii nu aveau nici prohab, nici îmbucări, ci doar câte o pungă pe fiecare parte; într-una găsi o cârpă moale și mototolită. Își dădu seama cu îngrijorare că nu știe cum să își scoată pantalonii. Într-un sfârșit descoperi fascinat că e suficient să tragă de betelia lată a pantalonului ca să o lărgască atât cât îi trebuie. Într-adevăr, betelia era atât de elastică, încât dacă trăgea de ea și îi dădea drumul, imediat se strângea la loc ca un arc, și rolul ei, de a ține pantalonii la locul lor, și-l îndeplinea cu prisosință și fără cusur.

Plesni elasticul de câteva ori pe burtă, după care își dădu jos pantalonii până la glezne și se întinse după oala de noapte. Susurul molcom îl liniști.

Nu departe de culcușul său era o masă de sticlă îngropată sub un morman de hârtii albe ca zăpada de ianuarie și netede ca mătasea cea mai fină. Mângâie cu vârful degetelor o coală de hârtie, minunându-se de netezimea ei. Era de o netezime divină, într-adevăr! Nu mai încăpea nicio îndoială că ajunsese în Paradis! Nu găsi nicio pană de scris. Nu avea la îndemână decât

o peniță albă dintr-un lemn lucios și încă un instrument de scris, pe care nu știa cum să îl folosească.

Își înclină capul fără să vrea în semn de încuviințare. Cine hotărâse să-l aducă acolo îi arăta neîndoios ce așteaptă de la el: voia să-i dea răgazul să-și termine ultima lucrare, Requiem-ul, chiar în clipa aceea, indiferent dacă locul în care se afla era un Deja, un Totuși sau un Între. Și odată cu gândul îl trecu un fior: era oare cu putință ca domnul acela care nu demult îl tocmise să compună Requiem-ul să fi fost, totuși, un Înger al Morții? Constanze îl luase de nebun atunci când el îl recunoscuse în bărbatul înalt și impozant, cu veșmânt întunecat, pe Arhanghelul Mihail. Dar acum – privi din nou în jurul său la încăperea necunoscută – bănuiala se preschimbă în certitudine, într-o cruntă certitudine: comanditarul său nu era un muritor. Cât despre Requiem... Scoase un oftat adânc.

Era o monstruozitate cu care nu reușea să se împace defel: deși cunoștea mulți zețari de partituri, nu mai auzise să i se impună vreunui un astfel de martiriu. La urma urmei, pietrarul nu trebuia să-și cioplească propria piatră funerară, țesătorul, să-și țeară propriul giulgiu sau groparul, să-și sape singur groapa – doar lui i se încredințase cea mai chinuitoare dintre sarcini: să-și scrie singur misa funebră! Requiem aeternam. Nu, asta nu era un sfârșit, ci dimpotrivă, continuarea tuturor chinurilor. Ceva îi spunea că nu va fi lăsat să plece de acolo, că nu i se va permite accesul în Împărăția Morților înainte de a fi încheiat și ultima măsură.

Revolta puse stăpânire pe el. Nu dăduse oare dovadă de cea mai mare hărnicie, nu lucrase la el până în ultima clipă, nu îi încredințase tontului de Süßmayr fiecare schiță, oricât de sumară, nu rescrisese totul iar și iar, nu îngânase versurile ca să își dea seama cum o să sune? Și totuși, în afară de Introitus, nimic nu era gata cu adevărat; poate măcar partea pentru cor ar fi putut să o scrie, ici și colo o vioara-ntâi, soloul de trombon din Tuba Mirum, desigur, însă pentru Sanctus, Benedictus, Agnus Dei și Communio i-ar fi trebuit mai mult timp. De ce fusese mai întâi revocat, pentru ca apoi să fie obligat în felul acesta să își ducă sarcina la îndeplinire? Înțeleagă-i cineva pe stăpâni, din cer sau de pe pământ! Dar o să le arate el lor, cu Sanctus, că nimeni nu-l poate întrece în grandoare! Cu o singură ștersătură de condei, renunță la tot ce făcuse până atunci și se apucă de o nouă temă

îndrăzneată, în ritmuri vesele, calde ca soarele. Buzele i se descleștară și începu să cânte, mai întâi fără sunet, apoi cu glas scăzut, până când totul prinse contur.

Privirea îi alunecă spre ușa închisă. Îi fusese hărăzit un loc de refugiu în care nimic pământesc, nicio plăcere sau vreo altă lucrare, nu avea să îl mai stingherească în munca sa. Și atunci de ce, cu toată osteneala asta, nu i se pregătise și hârtie pentru partituri? Clătină nemulțumit din cap. Avea să fie o adevărată piatră de încercare! Își dădu de pe frunte părul încâlcit, încă umed de la febră, și începu, cu ajutorul unei foi împăturite cu grijă, să tragă câte cinci linii una sub alta.

Cu Sanctus termină mai repede decât se așteptase, chiar dacă scrisese treizeci și opt de măsuri pentru el. Doar repriza o lăsă deoparte – la urma urmei, repriza putea să o completeze și un ageamiu, iar scriitorii de partituri de teapa unui Clementi precis nu aveau prea multe de făcut pe lumea cealaltă.

Miraculoasa peniță aluneca repede pe hârtie și părea să aibă rezerve de cerneală nesfârșite; scrisese deja a cincea pagină fără să aibă nevoie să o înmoaie în vreo călimară. Se rezemă mulțumit de spătarul fotoliului maroniu și moale. I-ar fi prins bine un mic dejun, dar în locul acela se vedea că trebuie să se gândească numai și numai la misiunea lui. Și totuși, părea un loc plăcut, aerul uscat și cald era înviorător, și nici cel mai slab curent de aer nu îl deranja la spate. Numai picioarele îi erau înghețate.

Își lăsă privirea să umble fără țință prin cameră. Lângă el, pe masă, stătea un dulăpior ciudat, plat, ca o mică fereastră oarbă sau ca o ramă de tablou. În partea de jos clipea o luminiță verde. Suspicios, își ținu degetul la o oarecare distanță în dreptul ei; lumina nici nu dădea căldură, nici nu pâlpâia. O atinse iute de câteva ori, dar ea clipea în continuare, imperturbabilă. În fața dulapului dădu cu ochii de o scândură. Trebuia să fie vorba de un joc, pentru că pe ea erau aranjate mici cuburi inscripționate cu toate cifrele și literele alfabetului și cu tot felul de semne. Pentru ultima persoană care îl jucase, probabil că nu meritase osteneala de a pune totul la loc; nicio literă nu stătea unde trebuie. Se întinse după litera A, încercă să o ridice și să o mute la locul ei de drept, dar cubulețul nu se lăsa scos, ci doar apăsător, ca clapa unui pianoforte. Să fi fost o... claviatură pentru scris? Apăsă

una după alta literele W-O-L-F-G-A-N-G, dar nu se auzi nimic în afară de un plici monoton. Nedumerit, renunță.

Lângă claviatură găsi un alt teanc de hârtii, deja înnegrite cu notițe, cifre, desene delicate, într-o scriere fină, foarte feminină. Era oare cu puțință ca el să nu fi fost primul adus acolo pentru a i se cere să îndeplinească o ultimă însărcinare? În orice caz, în momentul acela un astfel de gând era consolator în fața urgenței cu care i se pretindea aici să lucreze. Dacă totuși va trebui la final să noteze orchestrația completă? Benedictus-ul va fi schițat în curând, Agnus Dei... și atunci? Înghiți în sec. Până la urmă, i se va cere totul. Totul. Până și finalul. Și finalul finalului. Și Lacrimosa. Îi era de ajuns fie și numai să se gândească la ea, că se și cutremura. Niciodată până atunci nu i se mai întâmplase așa ceva. Niciodată până atunci nu fusese atât de tulburat de propria muzică, încât să nu fie în stare să o termine. Lacrimosa. Dies illa. De câte ori nu fusese nevoit să se ridice înlăcrimat de la masa de lucru și să iasă din casă, ca larma străzii să îl readucă la viață! Huic ergo parce, Deus!³

Cu o mână tremurândă, apucă din nou miraculoasa peniță.

Când dinaintea lui se găsea deja un teanc de pagini înnegrite de partituri, deodată niște zgomote străine îi tulburară ultimele măsuri ale Benedictus-ului. Se sperie. O voce de femeie cânta o melodie monotonă formată din două fraze care se repetau întruna, acompaniate de păcăneli aspre, ca un zdrăngănit de oale de bucătărie.

Primul său impuls fu să sară în sus revoltat, dar se stăpâni și își ciuli urechile. Se auzea un zgomot înfundat – cineva trecea prin dreptul camerei. Își ținu respirația. Arhanghelul! Dar pașii se îndepărtară, se auzi o ușă închizându-se, cântecul amuți și se porni o conversație. Se duse tiptil până la ușă și își lipi urechea de ea. Cineva se întreținea cu o femeie, dar vorbeau atât de neclar, încât nu se putea înțelege ce-și spun. Cu grijă, apăsă clanța și scoase capul pe ușă. Vocile veneau din camera alăturată și, cu toate că părea să fie o discuție amicală, cei doi își vorbeau nefiresc de tare, de parcă ar fi declamat pe o scenă. Îmboldit de curiozitate, ieși încet pe coridorul cufundat în umbră, bâjbâi în picioarele goale pe dalele reci și se opri în pragul unei încăperi spațioase – un fel de salon scăldat într-o lumină atât de

puternică, încât îl făcu să clipească. Pereții erau de un alb imaculat. Se învârti în jur surprins. Și totuși, nu avea nicio îndoială: în cameră se auzise un glas. Dar nu era nimeni înăuntru! Fie simțurile sale îi jucau feste, fie cineva se ținea de năzbâtii. Străduindu-se să nu facă niciun zgomot, se apropie de unul dintre etajerele de pe perete, de unde țâșnise, fără îndoială, murmurul de voci, se poticni de o pereche de papucei roz de lână și, fără să stea pe gânduri, se strecură în ei. Luându-se după sunet, atinse raftul și simți foarte limpede vibrațiile născute din conversația aceea gălăgioasă, ale cărei cuvinte nu reușea să le deslușească. Tremurul cel ușor venea dintr-o cutie îmbrăcată într-un material negru.

Rămase înmărmurit: un aparat muzical mecanic, care scotea sunete! Sunetul era într-adevăr de o calitate ireproșabilă, ai fi putut să juri că e un omuleț acolo, dar, bineînțeles, cutiuța era mult prea mică pentru așa ceva. O întoarse cu grijă pe jumătate, însă la spate atârna numai un cordon negru și lucios. Precis era făcut să fie răsucit ca o cheiță. Pe buze îi flutură un zâmbet admirativ. Ce instrument măiestru! Cu totul altfel decât instrumentele anoste pentru care trebuise nu demult să scrie câteva piese – doar în scârbă le încheiase pe unele dintre ele. Oh, ar fi o onoare pentru el să compună o muzică sublimă pentru această născocire nemaipomenită, mai cu seamă că, evident, își permitea să facă o compoziție mai lungă – cutia vorbise mult timp fără să trebuiască să fie întoarsă cu vreo cheiță.

Privi în jur. În salon domnea o dezordine de nedescris: pahare și sticle, haine și tot felul de gunoaie zăceau împrăștiate pe podea. Nimic din ce vedea – trebuia să recunoască – nu îi era clar, cu excepția faptului că, evident, acolo avusese loc de curând o petrecere. Oare participase și el? Înghiți și simți că limba i se lipește de cerul gurii. Câteva dintre sticlele care stăteau împrăștiate prin cameră erau încă pe jumătate pline, așa că duse una la nas, simți miros de bere și trase câteva înghițituri zdravene; avea un gust fad, dar îi potoli setea, cu toate că nu îl învioră.

În timp ce mașinăria miraculoasă bubuia mai departe, privirea îi zbură prin cameră și i se opri asupra unei oglinjoare perfect rotunde, care stătea pe jos. Îngenunche și se aplecă deasupra ei. Oglinjoara era prevăzută cu o gaură la mijloc. Când clătina din cap, pe suprafața oglinzii dansau raze multicolore – un joc de ape, pornit întotdeauna dintr-un centru invizibil. Era muzică

pentru ochi! Până și cele mai mici mișcări ale lui dădeau naștere mereu unor noi jocuri de culori. Dar observă că apele oglinzii îi fac rău și, trăgând adânc aer în piept, se ridică. Probabil avea doar nevoie de o gură de aer proaspăt.

Bâjbâi la fereastră până găsi mânerul și îl zgâlțâi cu putere, tot trăgându-l și împingându-l, până când, în sfârșit, geamul se lăsă deschis. Ușurat, se sprijini de balustradă și își ridică privirea spre cerul plumburiu. Deși frigul iernii îi biciuia obrazii, cerul vibra de un bâzâit și de un foșnet reținut, aproape ca un pârlăuș de munte la începutul verii. Își încordă auzul. Cineva de departe suflă de două ori într-un corn de vânătoare. Îl cuprinse spaima. Aerul rece avea un iz înțepător, teribil de puturos, care îl făcea să lăcrimeze. Niciun înger, nicio trâmbiță, niciun porumbel. În locul lor, cer greu ca plumbul, putoare alchimică și un stomac flămând.

Cu oboseala unui călător care, la capătul puterilor, descoperă că nu a făcut decât jumătate din drum, își sprijini capul în mâini și privi printre coroanele golașe ale copacilor de-a lungul unei alei. Se uita cu uimire la strada atât de netedă, încât părea făcută dintr-o singură piatră neagră de pavaj, când deodată ceva mare și strălucitor trecu repede peste drum ca o insectă uriașă, lăsând în urmă un fum negru. Se retrase înspăimântat. În clipa următoare trecu o altă insectă, argintie, de data aceasta din sens invers, dar acum Wolfgang rămase vitejește pe loc și, cu mâinile înfipite în tocul ferestrei, urmări cu privirea trăsura aceea uimitoare care aluneca pe stradă. Da, era fără îndoială o trăsură, cu toate că el nu auzea tropot de copite, și nici nu vedea vreun cal. Un timp, se uită cu o curiozitate crescândă după săgețile care veneau neconținut din dreapta și din stânga, până când una încetini și se opri pe partea cealaltă a străzii, între doi copaci. Îi amintea, într-adevăr, de o caretă: avea patru roți, chiar dacă foarte mici, și se miră de viteza pe care putea să o prindă cu ele. Din caretă ieșiră doi oameni, care începură să descarce niște lăzi. Încercă să-și imagineze cum s-o simți cineva gonind cu asemenea viteză pe alei și își aduse aminte cât de încântat fusese ca băiețel când vizitiul dădea bice zdravene cailor pentru lungile călătorii.

Un strigăt de pe stradă – după intonație, o înjurătură grosolană – îl smulse din reverie. Se uită în jos cu ochi mari. Pe trotuar tocmai se răsturnase o cutie. O grămadă de hârtii și de cărți stăteau împrăștiate pe caldarâm.

— Ai înnebunit? Vai, ce frig e aici! Închide imediat fereastra!

Se răsuci brusc și dădu cu ochii de un bărbat uriaș, cu părul zbârlit ca puful unui pui proaspăt ieșit din găoace; cu excepția unui prosop în jurul șoldurilor, era gol pușcă – doar o coroană de lauri ar mai fi fost în măsură să completeze imaginea. Își închipuise cu totul altfel cetele de oști cerești.

— Ce stai? Haide odată!

Pipăi cu grijă rama ferestrei. De-abia acum își dădea seama cât de plăcută fusese mai înainte căldura din cameră, cu toate că nu simțise nici cel mai mic miros de fum.

— Eu, ah... Vă rog, cu tot respectul, să mă iertați, nu am avut nici cea mai mică intenție să vă fac vreo neplăcere.

— Ce tot îndrugi acolo? zise celălalt măsurându-l din cap până în picioare. Mă rog, cel puțin ești bine acum, ne-a fost teamă că ne crăpi.

Wolfgang încremeni.

— Cum așa? zise el cu o grimasă. Încă mai sunt un muribund mizerabil, un mizerabil muribund, ah... un mizerabil pe moarte?

Despuiatul se strâmba de parcă ar fi avut oțet în gură.

— Ești mucalit, nu? Atunci e bine c-am reușit să te salvăm de la moarte sigură. Data viitoare însă, în locul tău m-aș abține.

— Data viitoare? Nu... înțeleg...

Îl întrerupse un zgomot ca un plescăit, se auzeau pași apropiindu-se, și un înger îndesat, cu trâmbiță și frunte înaltă, încadrată de cârlionți castanii apăru în prag.

— Hei, Enno, strigă despuiatul rânjind, o să avem ajutor la curățenie. Și-a revenit tipul ăla.

— Pfai, slavă Domnului! Trâmbițașul îi aruncă celuiilalt o privire piezișă și scoase un oftat de ușurare. Sigur ești OK?

Căzu pe gânduri. Se uita cu luare-aminte când la unul, când la celălalt. Dacă nu era mort, încăperea aceea nu putea să fie lumea cealaltă. Atunci unde ajunsese? Într-o împărăție intermediară, pentru care nu cunoștea niciun nume? Iar „ohké” ce era, un semn de recunoaștere?

— Eu, hm...

— O, nu! Se băgă în vorbă despuiatul. Nu cumva să aud că trebuie să pleci de urgență!

— Primești și un mic dejun a-ntâia.

Trâmbițașul pe nume Enno flutură în aer o pungă albă cu picățele și ieși.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ți din picioare papucii lui Anju, face spume dacă te vede!

Plecă fruntea și se uită nehotărât la papucii trandafirii.

— Vă rog să mă scuzați, dar motivul pentru care m-am servit în felul acesta fără să cer voie este că nu mi-am găsit încălțările și...

— Pe-alea precis le-ai lăsat în camera lui Anju. Despuiatul făcu un semn din cap spre camera cu patul purpuriu. Ieri te-am îmbrăcat cu altceva. N-aveam cum să te punem în patul ei, în halul în care arătai.

Încuviință din cap, ca și cum ar fi înțeles, își scoase papucii și se strecură pe lângă despuiat afară din încăpere. Dar pantofii lui nu erau în camera purpurie, și nu-și găsi nici îmbrăcămintea acolo. Căută, în schimb, printre hârtiile cu partituri pe care le răsfirase pe dulap, pe cele de care avea nevoie, și le făcu sul.

— I-ai găsit?

Despuiatul, care acum nu mai era despuiat, ci purta niște pantaloni lungi și o cămășuță la fel ca a lui Wolfgang, doar că nu albă, ci neagră, se înălța

deasupra lui. Negru! Nicidecum culoarea cetelor îngerești! Își miji ochii și se zgâi la literele întortocheate, de un roșu aprins, care stăteau scrise pe pieptul uriașului: AC / DC. Erau tăiate pe mijloc de sabia în flăcări a Paznicilor Paradisului. Ce voia să însemne asta? Angelus caelestis Domini Christi?⁴ Să fie blondul un mesager direct al Hristului, al Domnului? Plecă fruntea cu precauție și se chiorî din nou, de astă dată iritat, la mutra blondului.

— Ăăă... nu înseamnă Jesu Christi??

— Ha?

— Domine JESU Christi! strigă el cu arătătorul întins spre literele în flăcări.

— Băi, tu te ții de șotii?

— Lasă, Jost... Enno-Trâmbițașul intră și el și ridică mâinile împăciuitoare. Tom a dus țoalele jos, și așa erau inutilizabile, erau pur și simplu pline de vomă. Apoi se întoarse spre Wolfgang și, arătând spre pantalonii albaștri, zise: Poți să-i păstrezi.

AC / DC. Ridică din sprâncene. Adorate, Cherubim, Dominum Cantu! Rugați-vă, îngeri, Domnului prin cântările voastre. Da, asta trebuie să fie.

— Ce dumnezeiesc! Imediat i se prezintă o temă, la-do-re-do, trebuia să stea în la minor, bineînțeles; încet-încet, începu să cânte. Aaa-do-raa-te Cheee-ru-biiim...

— Hei, amice! Ce-ai acolo? Nu iei absolut nimic de-aici, să-ți fie clar! Heruvimul descoperise partiturile și se întinsese după ele. Anju o să-mi facă viața un iad dacă observă că ți-ai scos chercheleala trăgând un pui de somn în patul ei.

— Iad? se sperie Wolfgang și strânse îndârjit sulul de hârtii la piept. Sunt ale mele. Eu le-am compus azi-dimineață.

Heruvimul Jost îl privi de parcă ar fi vorbit limba maurilor din îndepărtata Africă și se uită apoi la partituri.

— Taman ce-ți lipsea! Cine ești tu de fapt?

Ezită. Oare heruvimul acesta, care precis fusese trimis să îl întâmpine, nu știa sentința? Schiță o ușoară plecăciune.

— Mozart, Wolfgang Mozart, compositeur⁵ din Viena.

Enno pufăi, se răsuci pe călcâie gemând și ieși pe ușă, iar Jost heruvimul îi făcu semn lui Wolfgang să îl urmeze.

— Toate bune și frumoase, domnule Mozart, dar acum ne ajuți să facem curățenie. Până atunci nu te lăsăm să pleci de aici. Așa că hai, poți să-ncepi cu bucătăria.

Wolfgang își îndreptă spatele. Nu se aștepta ca tocmai el să fie pus vreodată să trebăluiască într-o bucătărie. Nici prin gând nu-i trecea să se înjosească astfel! Fusese chemat să compună. Cum să se lase abătut de la înalta lui menire și să deretice ca o muiere, îndeletnicindu-se cu munci de cea mai joasă speță? Cine era acest înger negru, care îi dădea ordine ca unui lacheu? Pe de altă parte, cum îi chiorăiau mațele, socoti că poate în clipa aceea cel mai bine i-ar sta într-o bucătărie, așa că porni spășit în urma lui Jost.

— Nu aveți totuși nicio femeie pe aici? întrebă. Niciun servitor?

Jost pufni în răs.

— Aici femei n-avem niciodată destule! Iar personalul are, din păcate, liber astăzi. În schimb, te avem pe tine.

Wolfgang ridică mâinile în aer a indignare, dar, cum încă nu se duminise unde este, se hotărî ca, tăcând chitic și luând aminte la cele din jur, să aștepte până se mai limpezesc lucrurile.

Îl urmă pe Jost într-o cameră îngustă, cu pereții văruiți în alb, unde, cu toate că nu se vedea vreun loc de vatră, mirosea puternic și plăcut a cafea. Jost deschise un dulăpior de pe perete și scoase trei căni cu toartă, pe care le umplu cu un lichid aburind, brun-închis.

— Cu cine ai venit de fapt ieri aici? Nu te-am mai văzut până acum.

Wolfgang îl privi pe heruvim cu coada ochiului – se vedea treaba că Jost ştia sentinţa mai bine decât Wolfgang însuşi.

— Eu... am o nelămurire, monsieur, răspunse el încet. Am fost destul de surprins să mă trezesc astăzi aici... Sosirea mea trebuia să vă fi fost anunţată. Permiteţi-mi să vă rog să-mi daţi câteva lămuriri.

— Ce? O, omule, ți s-a rupt filmul, erai cumva deja drogat când ai ajuns aici?

— Mi-e teamă că nu înţeleg prea bine...

— Până la urmă ce-ţi mai aminteşti, de fapt? îl întrerupse Jost pierzându-şi răbdarea.

Wolfgang îşi plecă capul într-o parte.

— M-am trezit pe neaşteptate, cu forţe noi, într-un pat de-al dumneavoastră, cu toate că până mai ieri eram convins, fără pic de îndoială, că mi-a venit sfârşitul.

— Asta pot să-mi închipui cu uşurinţă, răspunse Jost cu iritare în glas. Dar ce vreau eu să ştiu e cine te-a cărat ieri încoace.

— Nu-mi amintesc de niciun fel să fi fost adus aici, nici nu s-a întâmplat cu voia mea, pentru asta pot să mă pun chezaş.

— Cum aşa? Adică ai intrat aşa, fără să cunoşti pe nimeni? Te îmbeţi mereu prin case străine?

— Acum, eu... Bâlbâindu-se, Wolfgang se trase câţiva paşi înapoi. Să fi luat parte într-adevăr la vreo petrecere, fără să-şi mai aducă aminte? Nu de puţine ori i se întâmplase să cam exagereze cu băutura, şi asta poate că îi şubrezise memoria, dar nu şi-o pierduse niciodată în întregime. Nu a fost intenţia mea să vă importunez în vreun fel, şi sunt sigur că nu am atins nimic...

— Dar puţi şi acum a bere! Ca unul d-ăla fără casă, care doarme pe unde apucă, zise Jost şi strâmbă din nas dezgustat. Na, asta e. Ți-ai făcut

damblaua, acum ai putea să faci și ceva în schimb. Poftim, spuse el arătându-i podeaua murdară. Distracție plăcută! Acolo în dulap e găleata pentru spălat pe jos. Jost porni spre ușă, dar apoi se opri și își încrucișă mâinile pe piept. Ia spune, nu cumva ești unul d-ăla de pe stradă?

Asta era prea de tot.

— Sunt un om onorabil, se ambală Wolfgang, chiar dacă pe moment nu sunt în apele mele! Era clar că nu avea de-a face cu un servitor ceresc, ci probabil cu un bădăran necioplît sau – mai rău – un declasat care sigur nu merita atîta curtenie din partea sa. Îl privi cu asprime pe Jost drept în ochi. Și, dacă dumneata ai avea măcar o fărîmă de bună-cuviință, domnule heruvim negru, te-ai arăta mai ospitalier, așa cum se cuvine în astfel de împrejurări. De cînd sunt aici nu am mîncat nimic!

— Ce, te crezi la hotel?

— Cătuși de puțin! Mai curînd într-o speluncă de cea mai joasă speță. Și într-o companie pe măsură! Dacă ați avea acum bunătatea să-mi aduceți pantofii, pantofii mei, aș vrea să plec din acest loc neprimitor, fără să mai zăbovesc o clipă!

Jost privi disprețuitor în jos spre picioarele lui Wolfgang, se pregăti de un nou comentariu, căscă ochii și începu să vocifereze.

— Ce naiba, omule! Ai umplut totul de sânge! Tu nu vezi că ai călcat în cioburi?

Wolfgang privi stupefiat în jos. De-abia atunci simți o durere înțepătoare în talpa stîngă și ridică piciorul. O dâră de sânge se întindea pe podeaua murdară.

— Fii și tu atent! Dă-te jos de pe CD-urile mele!

Cu vârful degetelor, Jost ridică două discuri argintii pătate de sânge. Semănau foarte bine cu cel pe care Wolfgang îl văzuse pe jos în salon.

— Au, doare!

Wolfgang luă de pe jos o cârpă boțită, o apăsă pe talpă și se prăbuși pe un scaun.

— S-a întâmplat ceva? Enno băgă capul pe ușă.

— Porcul! CD-urile mele sunt pline de sânge!

Jost se aplecă deasupra unei chiuvete, unde șterse și clăti discurile argintii.

Fascinat, Wolfgang se holba la țeava lucioasă din care apa curgea de la sine, fără ca Jost să mânuiască vreo pompă.

— Curge, zise el cu răsuflarea tăiată. Așa, de la sine!

— O, cerule! Enno se aplecă peste piciorul lui Wolfgang și luă cu grijă cârpa de pe rană. Și cum curge! Tăietura e foarte adâncă. Umblă într-un sertar și îi întinse o fâșie moale de pânză, lată de două degete. Ia, pune repede un plasture.

Wolfgang acceptă politicos și așează fâșia de material pe tăietura sângerândă.

Enno oftă din greu.

— Tu chiar ești atât de nepriceput, sau faci pe prostul așa, de afurisit? Îi îndepărtă pansamentul, care între timp se umpluse de sânge, scoase apoi o hârtie de pe un altul și i-l apăsă pe rană.

— Fii atent, unul care umblă aiurea pe străzi sigur are SIDA! strigă Jost, dar Enno dădu scurt din umeri și mai trase un scaun.

Wolfgang mișcă uimit piciorul – minusculul pansament se ținea de la sine, fără să se dezlipească.

— În niciun caz, deocamdată nu poți să calci cu piciorul ăla. Hai, pune piciorul sus, cu grijă, îl îndemnă Enno arătându-i spre scaun.

— Și acum o să spui că nu poate nici să facă curățenie, nu-i așa? Ce convenabil! La dracu', mi-a ajuns! Și când te gândești că se așteaptă să-i dăm și de mâncare! zise Jost pufnind. Chiar de curând am văzut un film în

care un vagabond se infiltrează în sânul unei familii foarte drăguțe. La sfârșit ce crezi că se-ntâmplă? L-au omorât! Deci ori ne ajuți să facem curățenie, ori dispari. Scurt!

— Să-și curețe singur cocina! Înger prefăcut! Decăzutul! Diavolul!

Wolfgang se ridică iute, își mușcă buzele și ieși vijelios din bucătărie, cu fruntea sus. Porni în grabă spre ușa de la intrare, având totuși grijă să nu calce prea apăsător cu piciorul rănit.

— Stai așa! Nu poți să ieși în picioarele goale pe frigul ăsta, zise Enno pregătindu-se să meargă după el.

— Dă-l naibii de nenorocit, răsună vocea lui Jost, pentru el tot aia e dacă are pantofi sau nu. Oricum doarme pe o bancă în parc.

Wolfgang nu voia să-i dea satisfacție unui astfel de înfumurat. Prefera să-i degere picioarele. Când trânti ușa în urma sa, toată casa scărilor răsună prelung.

1 Cel mai mic dintre cei doi fii ai lui Mozart care nu au murit la naștere.

2 „Să mă ai în pază când îmi va veni sfârșitul” (lat. în original); vers din Requiem, din segmentul Confutatis.

3 „Așadar, cruță-l, Doamne!” (lat. în original); vers din Requiem, din secvența Lacrimosa.

4 „Îngerul ceresc al Domnului Hristos” (lat. în original).

5 „Compozitor” (fr. în original).

Kyrie

Kyrie, eleison.

Christe, eleison.

Kyrie, eleison.

Un vânt glacial îi biciuia obrazii, i se făcuse pielea de găină și i se părea că nu mai e mult și brațele o să i se acopere de chiciură. Nu mai simțea decât o durere surdă în călcâie, de fiecare dată când punea piciorul jos. De jur-împrejur mașinile goneau în viteză. Tremura din tot corpul și n-ar fi putut spune dacă de vină era frigul, peisajul fantasmagoric sau vâjâitul mașinilor și țiuitul claxoanelor, care învăluiau totul într-o cacofonie generalizată. Nu mai avea nici măcar muzică în cap.

— Hei, stai așa! Ce te-a apucat, ți s-a urât cu viața?

Se întoarse și îl văzu pe Enno apropiindu-se în grabă. În mână ținea ceva care scotea un clinchet metalic.

Îl trase pe Wolfgang de braț înapoi de unde veniseră.

— Vino, mai am în mașină câteva lucruri pe care pot să ți le dau. Enno îl măsură din cap până în picioare cu o privire pătrunzătoare. Presupun că ai de gând să-ți petreci noaptea afară.

Wolfgang înghiți în sec și porni șontâc în urma lui Enno.

— Câștig binișor din când în când, am o soție și doi fii care o duc foarte bine, răspunse el, nu fără mândrie, deși ultimele cuvinte aproape că îi rămaseră în gât.

— Păi super, soția ta sigur o să sară-n sus de fericire când o să vadă că te-ntorci așa. Enno se opri în fața unei băltoace tulburi și maronii, se aplecă și pescui ceva din ea. Țasta e buletinul tău? Scutură noroiul de pe un card albastru, mare cât palma, citi ce scrie și i-l întinse lui Wolfgang. Să fii mai atent cu el, Eberhard.

Wolfgang examinează cu atenție obiectul lucios, care se îndoaia în mână lui și de pe care apa se scurgea în perle mici, ca de pe o frunză de nufăr. Nu zăbovi prea mult să îl cerceteze sau să mai citească ce scria pe el, fiindcă ceva îi spunea că trebuie să fie vorba despre un document important. Murmurând o mulțumire, îl lăsa să dispară în buzunarul pantalonilor.

Între timp Enno își făcea de lucru lângă o mașină înspăimântătoare. Deschise portbagajul și scoase un sac alb, lucios.

— Ține. E și o pereche de teniși acolo. De fapt, voiam să-i dau la colectă, dar... în fine.

Wolfgang ezită.

— Hai, ia.

Wolfgang se apropie, întinse mâna spre sac, materialul – nu îl recunoștea, își închipui că trebuie să fie ceva deosebit, extrem de neted, nici țesătură, nici piele – se lipea puțin de degete. Apoi îl ocoli pe Enno și privi fermecat înăuntrul mașinii.

Enno, care îl observa în tăcere, scoase un oftat adânc.

— OK. Mai am ceva de făcut... Dacă vrei, te iau cu mine o bucată de drum.

Cu un amestec de emoție și înfiorare, Wolfgang urcă în mașină și își încheștă mâinile de marginile scaunului. Era confortabil ca un fotoliu de salon. Se uită cu uimire la nenumăratele butoane care erau așezate în fața vizitiului.

— Nu este riscant să călătorești într-o astfel de caretă?

Enno se întoarse și îl privi cu ochii mijiți.

— Tocmai i-am făcut o revizie, eu cred c-o să aibă o viață mai lungă decât tine.

— Dar... cum merge? Așa, fără cai?

Părea să fi pus o întrebare nepotrivită, pentru că Enno era în mod vădit ofensat.

— Dacă nu-ți ajung cincizeci de cai, poți să te duci acasă la Ferrari-ul tău. Stătură amândoi tăcuți câteva clipe, după care Enno se întoarse din nou spre el, pierzându-și răbdarea. Deci ia zi, încotro vrei?

— La Viena.

Acel nume atât de familiar lui sună ocrotitor, ca și cum cineva i-ar fi pus pe umeri o pătură calduroasă.

Enno își duse mâna la frunte.

— Dar tu unde crezi că ești acum? Ia zi, pe unde stai? Sau n-ai nicio adresă?

— Asta să fie... Viena?

Zăpăcit, Wolfgang făcu ochii mari și se uită în lungul străzii, la mașinile colorate și la firmele țipătoare de pe fațada clădirii de peste drum. I se puse un nod în gât. Întoarse încet capul spre Enno și spuse cu glas pierit:

— Până mai ieri... locuiam pe Rauhensteingasse...

— În care cartier?

Wolfgang ridică timid din umeri, încercând să citească ceva în ochii lui Enno.

— Nu departe de catedrala St. Stephan.

Enno se uită la el și ridică din sprâncene.

— Deci te las la stația de metrou din Stephansplatz, de acolo te descurci probabil cel mai bine.

Se auzi un zbârnâit puternic și toată mașina începu să tremure împreună cu Wolfgang, care simți că ceva îl împinge în spate. Se întoarse spre geam. Trunchiurile copacilor treceau iute pe lângă el, andante, chiar allegretto, allegro assai, totul se topea într-o melodie neliniștitoare – presto, tună deodată toată orchestra sa interioară, prestissimo, până când începu să se sperie de propria muzică.

— Aaah!

Deși în mașină era o căldură plăcută, Wolfgang tremura din toate încheieturile, i se părea că zboară ca o pasăre, fără să-și fi luat niciun avânt – un zbor lin, fără hurducăieli. Mașina aluneca nebunește pe stradă, case, mereu alte case cu firme țipătoare, mașini, oameni, totul trecea pe lângă el cu o viteză uluitoare, înainte să apuce măcar să zărească ceva. Goneau pe o stradă largă, mărginită la dreapta și la stânga de clădiri înalte; una părea să fie făcută numai din sticlă – norii plumburii se oglindeau atât de clar în ea, încât de-abia putea să-și dea seama unde se termină clădirea și unde începe cerul. Hotărât lucru, aceea nu putea să fie Viena, nu iubita sa Vienă, atât de țipătoare, mare și rece! Nu mai putea să respire, inima i se poticnea; de spaimă, i se puse un nod în gât.

— Ia zi, ce înseamnă de fapt „până mai ieri”? întrebă Enno. Te-a dat afară gagică-ta?

— Ce? făcu Wolfgang fără să se uite la el. Pentru numele lui Dumnezeu, cum poți să zici așa ceva? Nici vorbă de așa ceva!

Enno spuse un „Aha” pe un ton insinuant, închipuindu-și că a dat de miezul problemei.

Wolfgang nici nu îndrăznea să se uite spre drum, atât de repede opreau mașinile în fața lor. Reținea numai siluetele fugare ale trecătorilor de pe trotuare – cei mai mulți dintre ei purtau pantaloni lungi și strâmți și jachete umflate și scurte, și mergeau de parcă nu s-ar fi grăbit nicăieri. Stele luminoase atârnav deasupra străzilor ca prinse de o frânghie de rufe.

— Hai că te las pe Singerstrasse. Pune odată ceva pe tine, altfel o să îngheți.

Mașina opri la marginea trotuarului. Wolfgang aruncă priviri speriate pe geam, încercând să se orienteze, dar tot ce vedea era o viermuială febrilă de oameni și de mașini, vitrine luminoase, tăblițe și inscripții pestrițe, iar vuietul puternic îi spărgea timpanele. Cerule, nu! Nu pricepea nimic, nu era în orașul lui, cum să se descurce în așa o harababură?

Ochii lui Enno îl fixau dintr-o oglinjoară spânzurată deasupra bordului.

— Hai, ce păzești? Vrei să prinzi rădăcini? Am ajuns, gata.

— Da... dar unde? Unde suntem?

— Doamne sfinte! La catedrala St. Stephan! se scandaliză Enno arătând spre stradă cu un gest vag. Doar aici mi-ai zis să te las. Cu plăcere, apropo.

Wolfgang trase aer adânc în piept.

— Nu știu cum se deschide asta...

— Nu pot să cred! Enno întinse brațul și îi arătă un mâner argintiu. Acolo, pe portieră.

Wolfgang trase zdravăn de mâner până când se auzi un declic și ușa se deschise.

— Cum se numește o astfel de caretă?

— Asta-i o Toyota. Și acum hai, ieși, să ai o viață frumoasă.

Wolfgang scoase un picior și tatonă asfaltul, apoi căută privirea lui Enno. Oare chiar spusese „viață”?

— Mai e ceva?

— Îți mulțumesc din suflet pentru ajutorul și prietenia de care inima ta bună mi-a îngăduit să am parte. Trebuie să fii un înger, negreșit.

— E-n ordine, ortace, salută-i din partea mea pe băieții de sub pod.

Ținând sacul strâns în brațe ca pe o comoară, se dădu jos din Toyota și se uită lung după mașina care pornise din nou în trombă. Deodată îl cuprinse spaima: partiturile lui! Le lăsase în cameră! Făcu șchiopătând câțiva pași în urma micului vehicul albastru, agitându-și mâinile. Dar în zadar: Enno deja dispăruse la prima cotitură.

Sequentia

Dies irae

Dies irae, dies illa

Solvat saeculum in favilla,

Teste David cum Sibylla.

Quantus tremor est futurus,

Quando iudex est venturus,

Cuncta stricte discussurus!

Aerul era plin de zgomote, de sunete imateriale care îl asaltau, se lipeau de el, îi gâdilau nările. Senzația era cu atât mai înspăimântătoare, cu cât Wolfgang nu reușea să își dea seama de unde vine gălăgia. Stătea nemișcat, lipit de zidul unei case, uitându-se la oamenii și la Toyotele care se agitau în jurul lui, până când ritmul trepidant al orașului îi deveni treptat mai inteligibil. Totul părea să urmeze o ordine pașnică pentru că, deși mașinile treceau în viteză, niciodată nu o luau pe drum de-a curmezișul, iar vizitii nu se luau la hartă și nu amenințau pe nimeni cu bătaia, așa cum văzuse de atâtea ori la șaretele vieneze. Viena! Își sufla în pumni ca să se mai încălzească. Nu, asta nu era Viena, nu Viena pe care o cunoștea, care trăia în el și care îi apărea în toată bogăția detaliilor ei de îndată ce închidea ochii. Ceva se întâmplase, și trebuia să afle unde nimerise de fapt.

Se așeză pe vine pe trotuar. Degetele îi erau atât de înțepenite de ger, încât reuși să golească sacul doar cu mare efort. La fund găsi o pereche de pantofi albi și incredibil de ușori. Încercă să-i miroasă, dar simțurile îi erau tot atât de amortite ca și picioarele. Nu simțea decât că pantofii, altfel mult prea mari pentru el, erau foarte moi pe dinăuntru, ceea ce cu siguranță îi făcea

plăcuți la purtat. Printre celelalte lucruri erau mototoliți și niște pantaloni lungi dintr-o stofă groasă, maronie, pe care și-i trase repede peste pantalonii săi albaștri, și niște cămăși extravagante cu o croială bizară, pe care, sub privirile condescendente a două femei care trecură grăbite pe lângă el, și le puse unele peste altele, până când i se păru că s-a înfofolit suficient de bine ca să se apere de frig. Când termină, îndesă ce mai rămăsese înapoi în sac și porni cu grijă în direcția pe care i-o indicase Enno.

La capătul străzii, care îi era într-un fel cunoscută, de parcă ar fi străbătut-o cândva în vis, se înălța o clădire ca un turn de sticlă. Rămase fascinat în fața ei. Dar atunci... să fie totul o nălucire? În ferestrele ei se răsfrângeau turnurile catedralei St. Stephan! Se grăbi să ocolească clădirea. Și, într-adevăr, în fața lui se înălța, măreț ca întotdeauna, colosul de piatră. Wolfgang rămase pe loc, așteptând să își recapete suflul. Să fie oare cu putință? Casa Domnului, adusă pe tărâmul acesta? Se uită în toate părțile, inspectă ieșirile caselor, acoperișurile, drumul pietruit. Fără domul din față, nici nu i-ar fi venit să creadă că aceea este piața prin care a trecut chiar cu o zi înainte – totul era schimbat. Casele probabil erau la locul lor, dar nu mai arătau așa cum le știa, doar ici și colo i se părea că recunoaște câte o fațadă sau o străduță. Iar drumul nu era prăfos, ci tare și negru sub picioarele lui.

— Tickets for concert?⁶

La auzul cuvântului „concert” Wolfgang se răsuci pe călcâie și se trezi în fața unui tip care agita o fițuică în mână. Avea o tunsoare oribilă și era prost îmbrăcat, brocartul pantalonilor se subțiasse, iar la pelerina catifelată, de un roșu aprins, se făcuse mare economie de postav.

— Concert Mozart? mai încercă individul o dată, agitând ciorna în aer.

— Da, Mozart, Wolfgang Mozart.

În sfârșit! Wolfgang radia de fericire. Era așteptat, Domnul fie lăudat! Cu un oftat adânc, luă mâna tânărului și i-o scutură din toată inima. Nimerise unde trebuie, fusese în sfârșit îndrumat spre locul pe care i-l hărăzise Atotputernicul.

— Încotro mă conduci, tinere prieten?

Tânărul cu bărbie ascuțită își retrase mâna.

— Următorul concert Mozart e diseară, tickets doisprezece euro, optsprezece euro, douăzeci și patru de euro în față.

— Un concert? Așa repede? Wolfgang se luminase la față. Doar să dirijez sau Domnul nostru ar vrea să mă și audă cântând?

Tânărul se uită la el impasibil, apoi zâmbi discret, ca și cum Wolfgang ar fi făcut o glumă proastă.

— Nu, nu, orchestră suficientă. Ce fel de bilet doriți?

De-abia acum înțelese Wolfgang: ciorna pe care o ducea tânărul era lista de subscripții pentru un concert care era organizat în onoarea lui.

— Tânărul meu prieten, află că pentru mine este o mare bucurie și onoare să găsesc pregătită așa o primire. Vă asigur de cele mai cordiale mulțumiri din partea mea. Bilete de concert însă nu-mi vor trebui. Dar spune-mi, rog-te, încotro să mă îndrept.

— Niciun bilet? răspunse tânărul răstit.

Îl măsură pe Wolfgang din priviri, îi întoarse spatele și îl lăsă baltă.

Greșise el cu ceva. Ținea oare de felul în care se îmbrăcase faptul că tânărul domn îl tratase atât de neprietenos? Se privi cu circumspecție. Pantalonii semănau cu cei pe care îi purtau și alții din jurul lui, dar erau soioși și atât de lungi, încât îi târa pe caldarâm. Se lăsă în genunchi ca să și-i suflece. Ochii îi căzură pe un ornament de pe jos, un fel de intarsie sub formă de stea, în care era scris ceva. Se trase mai aproape. „Johann Strauss tatăl”, citi el, „născut în 1804 la Viena, decedat în 1849 la Viena.” Dedesubt, o semnătură. Wolfgang dădu compătimitor din cap – nici acestui domn Strauss nu i se hărăzise o viață lungă. Apoi se îngrozi. 1804? Cum așa? Doar mai erau treisprezece ani până atunci! Se ridică nedumerit în picioare, privi în jur și căscă gura la oamenii care se adunau ciorchine în fața intrării

domului. În minte îi încolți un gând neliniștitor: să fie aceea chiar Ziua în care Timpul stă în loc, Sfârșitul Vremurilor, Ziua Socotelilor, a Judecății de Apoi, în care toți, chiar și cei care trăiseră după el, sunt aduși în fața Domnului? Dies irae! Ziua Judecății. Wolfgang trase aer adânc în piept. În aer încă se mai simțea un miros înțepător, alchimic. Se mai uită o dată la steaua albă de la picioarele sale și văzu că mai e una chiar alături. Îi săltă inima în piept când recunoscute bine-cunoscuta semnătură: Haydn, era dedicată iubitului său Papa Haydn! Citi îndurerat cifrele înscrise cu negru. „Decedat 1809.” Întrebându-se cum ar arăta bunul maestru Haydn șubrezit de bătrânețe, Wolfgang se apropie de o a treia stea și trebui să aștepte până când un grup de femei în vârstă trecură șontac peste ea înainte să poată citi inscripția. Deodată i se tăie respirația. Era chiar semnătura lui! „Decedat Viena 1791.” Despre el era vorba, nu încăpea nicio îndoială. Ingenunche și își trecu mâna peste literele negre săpate în piatră. „Amadeus.” Ce să însemne batjocura asta? Numai de câteva ori își declinase numele așa, și doar în glumă. Dar fie și așa: cel puțin nu fusese uitat, i se gravase numele în piatră. Aici, în locul acesta, care se părea să fie Viena lui iubită și care aproape că promitea Paradisul. Se ridică, desfăcu brațele, își ridică privirea spre cer și trimise un chiot de bucurie spre norii cenușii. Domnul Dumnezeu îl răsplătise din belșug pentru ostenele sale. Wolfgang voia să Îi mulțumească, să Îi înalțe osanale pentru nețărmuita Lui milostenie.

—Aaa-do-raa-te Cheee-ru-biiim, Dooo-minum Cantu!

Porni șchiopătând cât putu de repede spre biserică.

Fu luat pe sus de puhoiul de oameni care se înghesuiau să intre în catedrală. La intrare fusese montat un paravan despărțitor ca să se formeze două căi de acces – una pentru cei care intră și cealaltă pentru cei care ies. Dar nici nu apucă bine să întrezărească interiorul catedralei, că i se și strânse inima în piept, iar beatitudinea care pusese stăpânire pe el în urmă cu nici două secunde se topi într-o clipă. Nu era bine primit, nu i se făcea loc să pășească în față, naosul bisericii era zăbrelit. Se prinse cu mâinile de grilajul de fier de la intrare, care îl depășea în înălțime, îl scutură și își lipi fața de el, vârându-și nasul între doi drugii. O mică poartă tocmai fusese încuiată – doar câtorva li se permisesse să treacă pe acolo. Porniseră încet spre altar. Lui Wolfgang i se puse un nod în gât. Cu siguranță venise Ziua Judecății de

Apoi, iar acele sărmăne suflete stăteau la rând să-și primească sentința veșnică. Dar nu se vedea niciun nor pe care să șadă aprigul Judecător dumnezeiesc. Nu erau nici îngeri care să sufle în trompete, nici drăcușori cumpliți, pregătiți să aducă sufletele la judecată. Totul era înspăimântător de real, nu mai rămăsese nimic din ridicolul picturilor religioase, care îi serviseră adesea drept prilej de zeflemea. Nu, totul de acolo depășea orice imaginație, tocmai pentru că se potrivea de minune cu ceea ce fusese până nu demult adevărata lui viață.

Oare când avea să vină rândul lui? Își simți mâinile tremurând și în scurt timp întregul corp se acordă acelui tremolo. Se uită la șirul lung de oameni care părăseau biserica. Nu puțini erau cei care țineau capul plecat. Cum era cu ei? Fuseseră mântuiți? Condangați?

I se uscă gâtul și căută în pripă un confesional. Nu făcuse niciodată uz de acea cămăruță în care se șterg păcatele, dar, dacă tot i se oferea o ultimă șansă, orice mijloc de a se salva i se părea onorabil.

Deasupra unei uși stătea scris cu un verde luminos POFTIȚI DE INTRAȚI. Fără să mai stea pe gânduri, Wolfgang o deschise, găsi într-adevăr un confesional și căzu în genunchi cu un geamăt prelung.

— Iartă-mă, părinte, tremur în fața Judecății de Apoi, căci am păcătuit...

— Ei, până la Judecata de Apoi mai e o țară.

— Credeți că... ați putea să-mi spuneți când o să vină rândul meu?

— Măi să fie! Asta numai bunul Dumnezeu știe. Ce păcate te apasă atât de greu?

— Acum, eu... Wolfgang socoti febril, dar gândurile nu se lăsau ordonate. Chiar dacă în fața bisericii zăbrele se simțise peste măsură de vinovat, acum îi venea greu să numească ceva concret.

— Nevastă-mea! îi veni în sfârșit. Numai necazuri a avut cu mine! Ieri am părăsit-o și nu i-am lăsat nimic altceva decât o grămadă de datorii și doi copii mici.

— Nu este niciodată prea târziu să te întorci, fiul meu. De ce ai părăsit-o?

Ce întrebare!

— Domnul m-a chemat la el.

De partea cealaltă se auzi un oftat adânc. O vreme nu se mai auzi nimic, apoi preotul spuse cu prudență:

— Fiule...

Tăcere.

— Ești pe cale de a comite o mare greșală. Și un mare păcat, pe deasupra. Vocea deveni energică. Orice s-ar fi întâmplat, o să găsești ajutor. Sinuciderea nu este o soluție!

— Nu m-am sinucis, Preasfinția Ta, ci am murit! Nu chiar pe neașteptate, dar în floarea vârstei.

— Ce înseamnă asta? Glasul de pe partea cealaltă deveni deodată aspru. Voi, vagabonzii, nu mai aveți niciun pic de respect față de sfânta taină a spovedaniei? Ești beat!

— Cătuși de puțin! Nu am pus nimic în gură toată ziua – nici băutură, nici mâncare. Mă mir și eu că mă chinuie foamea, credeam că aici, pe Lumea Cealaltă, o să fiu eliberat de toate slăbiciunile lumești.

— Pe Lumea Cealaltă. Așa.

Ceva în tonul preotului îl făcu nesigur pe Wolfgang.

— Acum... Nu știu cum vă place dumneavoastră să numiți locul ăsta, mie acum o clipă mi se părea că sunt deja în Paradis, mi-am găsit chiar și numele săpat atât de artistic în piatră...

— Ce?! făcu preotul de pe partea cealaltă. Iar mi-ați zgâriat gresia?

Wolfgang avu un recul.

— N-am greșit cu nimic! Când am sosit, numele meu era deja acolo, gravat într-o stea aurie.

— Numele tău?

— Bineînțeles, chiar dacă nu este scris chiar așa cum ar trebui. „Wolfgang Amadé” ar trebui să fie, dar iert cu plăcere această glumă meșterului pietrar.

Un oftat adânc veni spre Wolfgang.

— Ești Mozart, așadar. Aah, da. Și ai companie bună. Au mai trecut trei de teapa ta pe aici de la Sărbătoarea Tuturor Sfinților și până acum. Hmm. Și de locuit, locuiești pe strada Baumgartner Höhe?

— Ultima mea locuință am avut-o pe Rauhensteingasse.

— Normal. Următoarea o să fie sigur pe Baumgartner Höhe. Între timp, îți dau un sfat.

Preotul venise atât de aproape de grilaj, încât Wolfgang putea să-i simtă respirația. Avea un miros proaspăt de izmă.

— Ascultă bine la mine, zise el mai departe. În primul rând, nu ești nici mort, nici pe Lumea Cealaltă. Punct. Asta de aici este Valea Plângerii de pe pământ, în toată splendoarea ei. Punct. În al doilea rând, păcatele îți sunt iertate. Și cu asta chiar punct. Și acum poți să te cari.

— Nu-i Lumea Cealaltă? întrebă Wolfgang cu sfârșeală în glas, holbându-se la grațiosul model oriental al grilajului. Dar cum?... Doar am murit!

— Tu nu ai murit. Mozart a murit, dar au trecut două sute de ani de atunci, și de aceea vrem să-l lăsăm să se odihnească în pace.

— Două sute de ani? Vocea lui Wolfgang se frânse.

— Bine, cât o fi, două sute cincisprezece, ce știu eu? Și acum, du-te cuminte înapoi de unde ai venit și mulțumește-i Domnului pentru ceea ce ești – este un păcat să-ți renegi propria viață. Mergi în pace. Ego te absolvo.

În partea cealaltă se făcu o clipă lumină, după care preotul dispăru. Wolfgang rămăsese în genunchi. Țâșni deodată în picioare, mai-mai să dărâme scaunul de spovedanie, și se prinse de grilajul despărțitor. Gândurile se zbateau sălbatic în capul lui, dar nu reușea să zăbovească asupra vreunuia dintre ele. În ce fel de călătorie infernală pornise? Copleșit, închise ochii, dar imaginile lucrurilor pe care le văzuse până atunci îl asaltau fără milă: case, mereu alte case, clădiri uriașe, culori pestrițe și țipătoare, lumini care clipeau, oameni gălăgioși, șaretele acelea fără cai... Oftând din greu, își lipi fruntea de perete și se lăsă să alunece.

N-ar fi putut spune cât timp a stat acolo – poate minute, poate chiar ore. Când părăsi confesionalul, de-abia își mai simțea picioarele, era un chin să se țină drept. Fiindu-i frig, în ciuda jachetei de lână, se târî câțiva pași mai în față și ridică privirea spre uriașa cupolă a bisericii, în vreme ce cuvintele preotului i se învârtteau în cap. Două sute de ani. I se făcu rău. Se cățăără la un pupitru înalt, roșu-deschis, încercă să recunoască înscrisul, dar fără niciun succes. Totul i se tulbură în fața ochilor. Două sute de ani. Scoase un țipăt de frică, făcându-i pe cei din preajmă să se întoarcă spre el, se îndreptă spre ieșire poticnindu-se și zori prin mulțime, până se văzu afară, în Stephansplatz. Aer. Două sute de ani.

Fără să mai zăbovească, o luă degrabă la stânga, porni șchiopătând pe drumul spre casă, pe care îl știa atât de bine, de-a lungul străzii Churhaus. De o parte și de alta a drumului, casele i se păreau un șir nesfârșit de participanți tăcuți la un bal mascat. Erau aproape de nerecunoscut, doar minciuna și mascarada care le înconjurau îi erau familiare. Cu fiecare pas care îl apropia de locuința de pe Rauhensteingasse gâfâia tot mai puternic. Ultimii câțiva metri îi făcu în fugă.

Se opri brusc, răsuflând din greu. Își aținti privirea în sus. Pe locul pe care doar cu o zi înainte încă se afla locuința sa se ridica acum o clădire necunoscută, ca și cum ar fi fost acolo dintotdeauna. Se înălța până la cer, numărând cinci etaje, și era acoperită cu tot felul de ornamente, iar lângă ea era un colos din sticlă care, susținut de bare subțiri de metal, părea suspendat în aer; puteai să vezi prin el, și totuși nu era nimic acolo care să se ofere privirii, doar imaginea oglindită a clădirilor de peste drum. Pe Wolfgang îl apucă vertijul.

Șovăitor, ca și cum i-ar fi fost frică să atingă piatra rece, își puse vârfurile degetelor pe colțul clădirii. De-abia putea vedea tăblița din marmură; era montată atât de sus, încât trebui să-și lase capul mult pe spate ca să reușească să descifreze inscripția aurie: „Până în 1849, aici se înălța casa în care a murit Mozart, la 5 decembrie 1791.”

Se uită în jur, căutând ceva familiar, ceva ce ar fi putut să atingă, să înțeleagă. Îi clănțăneau dinții în gură. Căzu în genunchi, puse mâinile pe asfaltul negru și aspru, care acoperea întreaga stradă ca o piatră de mormânt, trase de bordurile de la marginea trotuarului, își înfipse unghiile în rosturile înguste dintre ele, ca și cum ar fi trebuit doar să înlătore suprafața aceea cenușie ca să dea de noroiul bine bătătorit al străzilor de pe vremea lui.

— Ați pierdut ceva?

Își ridică privirea. Sub bolta casei stătea cineva – după glasul subțire, de mezzosoprană, trebuia să fie o femeie –, care îl privea peste rama ochelarilor de soare. Tot holbându-se la ea, își dădu seama într-un sfârșit că așteaptă un răspuns.

— Lentilele dumneavoastră de contact?

Wolfgang se ridică anevoie, făcu un pas înapoi și o măsură cu privirea pe femeie din cap până în picioare, oprindu-se pe rând la cizmele ei, la pantalonii albaștri și strâmți, la bluza albă cu guler.

— Fiți amabilă, bună doamnă, pot să vă rog să-mi spuneți ce zi e astăzi? reuși el să spună într-un sfârșit.

— Marți.

— Și data, vă rog, trebuie s-o știu neapărat!

— Cinci, cred, sau...

— December?⁷

— Da, vă simțiți bine? Tonul ei scăzu cu o terță.

— Vă rog cât se poate de stăruitor, doamna mea, în ce an ne aflăm?

— Gata, hai, pleacă de la vitrine, îmi sperii clienții!

Ușa se închise în urma ei. O văzu cum străbate încăperea luminată. Mai întoarse o dată capul spre el, iar pe chipul ei se citea dezgustul.

Cu capul între umeri, porni șchiopătând mai departe, până când femeia nu mai avea cum să îl vadă. Pe locul unde ar fi trebuit să fie intrarea casei sale se împiedică de sacul lui Enno, își îmbrățișă genunchii așa cum odinioară își îmbrățișa mama, își plecă fruntea și izbucni în plâns, până când frigul începu să îi biciuie obrajii umezi.

Anju tocmai ajunsese în dreptul ușii când băgă de seamă că tăraboii de pe scară vine de la bătrâna Sittenthaler, care lovea cu bastonul în sacii de gunoi îngrămădiți în fața intrării.

— Iat-o și pe domnișoara! strigă bătrâna ieșindu-i în întâmpinare pe trepte în timp ce agita bastonul prin aer.

Anju nu o mai văzuse însă niciodată pe bătrâna doamnă Sittenthaler mergând fără baston, și fu uimită să constate cât de energic își mânuiește arma. Se lipi de perete ca să se ferească, dar scara nu era suficient de lată ca să poată să treacă nevătămată pe lângă bătrâna pusă pe harță.

— A, ce mizerie mi-ați lăsat! Ce gălăgie ați făcut toată noaptea! Și duhoarea de aici, de pe scară! Dar asta o să aibă consecințe, ascultați-mă pe mine! Asta se cheamă „tulburarea liniștii publice”, așa să știți!

Bastonul se apropia vertiginos, gata-gata să o nimerească pe Anju în cap. Dar Anju nu avea de gând să cedeze, nu ar fi suportat să capituleze în fața scorpiei absolute. Apucă dintr-o mișcare dopul de cauciuc de la capătul bastonului. Era ca și cum ar fi ținut-o pe doamna Sittenthaler de mâna întinsă.

— În caz că vă interesează, să știți că în ultimele douăzeci și patru de ore nici măcar n-am trecut pragul casei. Așa că mai lăsați-mă în pace cu țipetele

dumneavoastră! Ridică bastonul și se strecură pe sub el mai departe. O zi frumoasă, doamnă Sittenthaler, îi strigă bătrânei încremenite.

Trebui să împingă cu piciorul doi saci cu gunoi înainte de a putea deschide ușa apartamentului. Suspină. De zile întregi, părea că totul se întorsese împotriva ei.

De cum intră în casă, o izbi un miros leșinător de bere stătută și de resturi de mâncare. Tocmai se pregătea să intre în camera ei, când Enno ieși din sufragerie.

— Hei, Anju e aici! strigă el cu un entuziasm exagerat, apucând-o de mână și încercând să o tragă spre bucătărie. Hai, poți să ne ajuți puțin la curățenie, nu?

— Ai vrea tu! zise ea zguduindu-se de răs. Asta o să faceți voi singuri.

Jost apăru din bucătărie cu o cârpă pe umăr. Anju îl văzu schimbând o privire scurtă cu Enno.

— Salut, Anju! Hai să-ți fac un ceai.

— Ce v-a apucat? zise ea uitându-se când la unul, când la celălalt. Jost trebuie să fi fost bolnav, pentru că nu mișcase niciodată un deget pentru ea. Nu vreau niciun ceai, lăsați-mă să trec!

— Ia stai așa! sări Enno, luând-o cu brațul pe după umeri. Nu vrei să știi ce-ai pierdut?

— Vai, mersi, dar pot să-mi închipui și singură, după ce Sittenthaler aproape că m-a snopit în bătaie pe scară.

Îl împinse cu putere pe Enno într-o parte și deschise ușa camerei.

— Stai, Anju, încă n-am terminat acolo...

— Puah! Dar ce pute aici așa?

Își duse mâna la gură și la nas și privirea îi căzu pe patul răvășit; pe masa de scris erau hârtii împrăștiate. Cu respirația tăiată, traversă camera și deschise larg fereastra. Se învârtea de colo colo, fierbând de furie. Enno și Jost stăteau în prag ca doi copii care știau că au făcut ceva rău.

— Ar fi trebuit să aerisim... observă Enno cu voce joasă.

— Ce se-ntâmplă aici? Cine a dormit în patul meu?

— Un bun prieten de-al lui Enno, răspunse Jost zâmbind.

— Acum chiar că ați încurcat-o! Ați lăsat un nenorocit să doarmă în patul meu?

— Păi asta ai făcut-o tu deja.

Rânjind proteste, Jost își luă cârpa de șters și se făcu nevăzut.

— Tâmpitule!

Anju trase aer în piept. Mirosea ca sub podurile sub care își fac culcuș vagabonzii – a transpirație, vomă și urină. Simțea cu nu mai poate să respire.

— Aici a vomat cineva.

— Nici vorbă, se grăbi Enno să o potolească. De vomat, a făcut-o afară, i-am și scos imediat boarfele de pe el. Se bătu cu palma peste gură.

— Ce-ați făcut?! Anju își încreți nasul, ridicând cuvertura cu vârful degetelor. Scoase un țipăt ascuțit. Ce-i asta?!

Enno se apropie și contemplă fluidul de culoarea chihlimbarului din cana albă de ceai a lui Anju.

— Mai întâi aș zice că nu este ceai.

Luă cana și o scoase din cameră, ținându-se de nas.

— Aruncă grețosenia aia!

Anju se prăbuși sleită pe scaunul din dreptul biroului și își smulse bentița de păr de pe frunte. Cuibușorul ei, refugiul ei! Singurii nouăsprezece metri pătrați de care putea să se bucure în tihnă și care îi erau rezervați doar ei. Profanați, distruși, murdăriți. Ce n-ar fi dat să fugă de acolo, departe de nenorociții ăia, cu blestemățiile lor de bairamuri odioase! Dar nu mai avea unde să fugă de ei.

Se sperie și tresări. Judecând după gustul amar din gură, probabil ațipise. Îi înțepenise spatele, iar degetele îi amortiseră. Dădu să se ridice din pat, dar începu să-l furnice piciorul drept și se lăsă pe o parte. Piciorul stâng îi zvâcnea puternic.

Se simțea complet epuizat, nu-și dorea nimic altceva decât un loc în care, fără să gândească, să se poată lăsa pradă somnului, până când coșmarul acela îngrozitor avea să ia sfârșit.

Sprijinindu-se de zidurile caselor, se târî mai departe, fără țință, având mereu grijă să nu cadă, căutând cu privirea un punct de sprijin. Tot ce vedea îl rănea cumplit, era total diferit de ceea ce își amintea el. Se simțea ca un actor căruia cineva, în mijlocul piesei, îi schimbase decorul. Se trezise deodată într-o reprezentație a cărei limbă nu o înțelegea și a cărei recuzită bizară îi era străină. Doar câteva amănunte îl lăsau să ghicească pe ce scenă se joacă: era aceeași pe care jucase și până atunci și pe care crezuse că o cunoaște până în cele mai îndepărtate unghere.

O femeie tânără își luă de mână fetița, care întorsese capul după Wolfgang, și trecu pe trotuarul celălalt. Wolfgang se opri o clipă să își tragă răsuflarea, dar bătăile inimii nu voiau să îi dea ascultare. Dacă pământul se învărtise într-adevăr timp de două secole fără ca trupul să i se prefacă în praf, era cât se poate de firesc ca orice om căruia i-ar fi spus cum îl cheamă să râdă de el sau să clatine din cap. Nu, nu-i era îngăduit să încredințeze niciunui suflet omenesc taina identității sale. La urma urmei, și el ar lua peste picior pe cineva care ar apărea din senin în odaia lui, dându-se drept Palestrina sau Monteverdi. L-ar lua de nebun sau șarlatan, fiindcă până atunci nu mai auzise niciodată de așa ceva. Da, cu el se întâmplase ceva extraordinar, ceva

care nu se mai întâmplase niciodată în istoria omenirii, ceva unic. Avea el un rost să fie acolo, era voia Domnului ca el să mai stea pe pământ, iar Atotputernicul sigur avea motivele Lui.

Muzică! Firește, era vorba de muzică, știa asta, și nimic altceva nu conta. Încuviințând ușor din cap, o luă înapoi de-a lungul străzii până la catedrală – singura clădire care rămăsese la locul ei.

Wolfgang înainta de-a lungul zidurilor, pipăind bolovanii de piatră care îi erau atât de familiari. Colțurile erau sfărâmicioase, iar degetul îi alunecă într-o crăpătură din care ieși mult nisip. Deasupra lui, turla dinspre sud se înălța spre cerul plumburiu și apăsător. Cu mâinile pe piatră, Wolfgang privi în sus, tot mai în sus, și simți că devine una cu acea clădire neclintită, acel mijlocitor între cer și pământ, care sfida trecerea timpului. Și, treptat, îl cuprinse liniștea și un sentiment de încredere. Domnul îl chemase la El în acest loc de demult, acum înnoit; EL îl va îndruma și îi va da sprijin. Interoves locum praesta.⁸ Wolfgang se răsuci încet, se lipi cu spatele de zidul care îi dădea siguranță și își lăsă privirea să alunece peste mulțimea colcăitoare de oameni.

— Ia stai așa, unde te grăbești?

Jost își șterse mâinile ude pe blugi și trase de hârtia care ieșea de sub pulovărul lui Enno. Odată cu ea alunecară o grămadă de hârtii scrise, care se împrăștiară pe podea.

— Hei, ai și tu grijă!

Enno se aplecă repede să strângă hârtiile.

— Ce ascunzi tu acolo?

— Șșt! zise Enno cu degetul la buze și făcu un semn din cap înspre camera lui Anju, apoi aranjă vraful de hârtii pe masă până obținu un teanc ordonat. E ce-a uitat tipul de azi-dimineață. Partiturile lui.

— Așa, și? Aruncă rahaturile astea la gunoi, ce vrei să faci cu ele? Pe ăla și așa nu-l mai vedem niciodată. Sper.

Enno dădu din cap.

— Uită-te și tu cât s-a chinuit! Îi arătă lui Jost paginile acoperite cu un scris mărunț, de șoricel. Nu reușesc să le adun.

Jost pufăi, ridică din umeri și se întoarse la treburile lui.

Enno făcu paginile sul și porni spre camera lui.

— Hei, acum fac totul singur sau ce?

— Vin imediat, strigă Enno peste umăr.

Cât pe ce să se ciocnească de Anju, care căra în brațe un munte de lenjerie de pat roz și care îi aruncă o căutătură feroce. Îndesă grăbit hârtiile în dulap, undeva peste cărți.

Un miros de friptură îi gâdila nărilor, aducându-l la realitate. Se uită în jur, încercând să-și dea seama de unde vine. Peste drum de intrarea în catedrală, spre morminte, era o dugheană albă, iar în fața ei, pe terasă, oamenii se înghesuiau la mese înalte, mușcând din cârnați și privind în gol. Îi chiorăiau mâțele de foame și i se uscaseră gâtleele de sete. Își dădu deodată seama că banii lui sigur se devalorizaseră. Trebuia să facă repede rost de câteva monede. Dar până când o reuși să obțină niște bani pe căi cinstite, sigur murea de foame.

Se duse la dugheană și se uită la meniul de la intrare ca la un dicționar străin. De-abia la sfârșitul listei găsi ceva familiar.

— Doi cârnăciori, vă rog.

Impasibil, proprietarul dughenei puse mâna pe un clește de lemn, apucă doi cârnăciori dintr-o oală și întinse pe tejghea o foiță albă și subțire.

— Doi optzeci.

— O clipă, vă rog, spuse Wolfgang și începu să se caute cu sollicitudine prin buzunare. Proprietarul dughenei nu își lua ochii de la el.

— Doamne sfinte, ce-i aia? zise Wolfgang arătând spre cer cu o figură înspăimântată, după care înșfăcă iute cârnații și o luă la goană printre trecători. Îl dureau tălpile îngrozitor, era ca și cum ar fi călcat pe cioburi de sticlă. Își mușcă buzele de durere, dar noroc că pantofii cei albi erau făcuți pentru alergat.

— Băi hoțomanule! îl auzi pe proprietarul dughenei strigând în urma lui.

Wolfgang fugi și tot fugi, până când fu sigur că a lăsat catedrala în urmă. Se ascunse într-o nișă lângă turnul de nord ca să-și mai tragă suflul și mușcă lacom din cârnații pe care îi ținea cu amândouă mâinile, ca să-și încălzească degetele.

Piotr își făcuse o cană din capacul termosului și sufla în aburii care se ridica ușor, lăsând căldura să pătrundă prin mănușile sale fără degete. Orologiul domului arăta trei și jumătate, nu mai era mult până la asfințit. Se făcuse deja prea târziu ca să-și caute un loc mai bun. Resemnât, aruncă o privire spre cutia goală, capitonată cu catifea roșie. După-amiaza era pe sfârșite și știa că seara nu va fi cu nimic mai bună decât restul zilei, acum, că Vasili ieșise din combinație, iar el nu reușise să găsească un înlocuitor într-un timp atât de scurt. Piotr trase cu putere aerul rece pe nas și potrivea vioara sub bărbie. Chiar dacă degetele deja îi înțepeniseră din nou, încercă încă o dată acel rondo obsedant, pentru că atunci când era adâncit în muzica lui nu mai rămânea loc pentru gânduri posomorâte. Așa că reluă melodia notă cu notă, știind foarte bine că nu frigul e cel care îi face recitalul jalnic. Și totuși era, fără îndoială, singurul care își dădea seama de cârpăceala lui.

— Bravo!

O singură bătaie puternică din palme îl făcu să tresară speriat. În fața lui stătea un tip ciufulit, nebărbierit, într-o jachetă tricotată, care era mult prea mare pentru el. Ținea între picioare o pungă de plastic și radia de bucurie cu atâta sinceritate, încât Piotr simți nevoia să se uite în altă parte. Pielea îi atârna fleșcăită pe obraji. Tipul îi ajungea cel mult până la bărbie.

Piotr înclină scurt capul în semn de salut, apoi își lăsă privirea să rătăcească peste trecătorii care se grăbeau la treburile lor. Totul era în zadar, în ziua aceea cutia viorii se încăpățâna să rămână goală. Se aplecă și așeză vioara pe catifeaua roșie.

— Cântați, vă rog, nu vă opriți!

Cel care vorbise veni mai aproape și, aduse cu el, în ciuda frigului, un miros acru de transpirație, rufe murdare și bere.

Piotr făcu un pas în spate.

— Nu, trebuie să plec acum.

— Oh, una singură, ceva scurt. Ați putea să cântați ceva de... Mozart?

Curioșii care treceau pe acolo îl priveau ca niște copii mici cărora le e frică să nu izbucnească o furtună.

— Ați auzit de el? Wolfgang Amadé Mozart?

— Bineînțeles.

Piotr se uită la tip mai îndeaproape. Nu arăta ca turiștii care întreabă de Mozart sau de Strauss fără să poată să facă diferența între unul și celălalt, ci mai degrabă ca un om fără căpătâi, sau, mai probabil, pur și simplu cineva care rămăsese pe dinafară când ieșise să ducă gunoiul.

— Bine...

Piotr ridică din nou vioara și cântă allegroul pe care îl încercase în urmă cu câteva zile, chiar dacă știa că o să îi iasă tot atât de prost pe cât de ponosite erau hainele ascultătorului său. Piotr iubea bucata aceea așa cum te hrănești de la distanță cu o dragoste intangibilă, știind totuși clipă de clipă că nu te vei bucura de ea niciodată.

În timp ce se lupta cu frazele muzicale, aruncă o privire spre unicul său ascultător și văzu uluit că se luminase la față. Ochii i se înroșiseră și deveniseră sticloși, își ștergea lacrimile cu mâneca și îl asculta smiorcăindu-

se. Numai la bețivi mai văzuse Piotr astfel de explozii de sentimentalism. Se hotărî să nu-i mai dea nicio atenție. Dar deodată căscă ochii mari: cu un zâmbet larg, individul se apucase să îl dirijeze! Și, de fiecare dată când Piotr mânuia greșit arcușul sau sărea vreun ornament, tipul acela mărunțel se strâmba de parcă l-ar fi împuns cu arcușul în piept.

Încă înainte ca Piotr să fi terminat de cântat, celălalt se întoarse spre trecători, lăsă brusc mâinile în jos, ca o marionetă, și se întoarse din nou spre Piotr doar când se stinse și ultimul sunet.

— Ați merita un public mai amabil! Ce caută un om de calibrul dumneavoastră aici pe stradă, și încă pe un frig atât de năprasnic?

Lui Piotr nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să râdă.

— Cânt, przyjacieli⁹, cânt. Piotr arată spre cele câteva monede care se strânseseră în cutia deschisă a viorii. Ca să fac și eu niște bani acolo.

Vagabondul ridică din umeri și îi arată mâinile goale, dar Piotr clătină din cap.

— Ai ascultat, e de ajuns, mă mulțumesc cu atât.

— Dar cu ei ce e? întrebă micuțul arătând spre mulțimea de oameni.

— Oh, ascultă și ei, răspunse Piotr țuguindu-și buzele a batjocură. Ia fii atent!

Se întoarse spre un grup de turiști coreeni și cântă câteva măsuri. Cât ai bate din palme, turiștii începură să sporovăiască, uitându-se cu atenție la violonist. Unii dintre ei se legănară în ritmul muzicii și râseră hâhâit între ei dând din cap, dar, de îndată ce Piotr ridică arcușul, se și pregătiră să plece.

— Vă rugăm frumos, doamnelor și domnilor! Mărunțelul se aplecă fulgerător, înșfăcă de jos cutia capitonată a viorii și porni șchiopătând în urma turiștilor. Începură din nou să sporovăiască pe limba lor și, ca și cum abia atunci ar fi înțeles de ce se ține după ei, își scoaseră borsetele cu bani și aruncară pe catifeaua cea roșie monede și chiar și niște bancnote.

— Dziękuję!¹⁰ strigă Piotr și, pentru prima dată în ziua aceea, i se umplu inima de căldură când mărunțelul îi puse cutia la picioare.

— Cum se numește bucata pe care tocmai ați cântat-o? De cine e compusă?

Piotr își încreți sprâncenele. Micuțul vorbea cu un pronunțat accent austriac.

— Cred că glumești! Nu știi Dunărea albastră, de Strauss?

Mărunțelul făcu o figură nevinovată și ridică ușor călcâiul stâng; părea să îl supere ceva la picior.

— Din păcate, începu el atât de încet, încât Piotr abia îl auzea, nimeni nu s-a întors să vă asculte când ați interpretat Mozart.

— Ba merge și cu Mozart.

Lui Piotr i se păru că ar fi cazul să îl îmbărbăteze pe acel omuleț ciudat și cântă primele măsuri din Eine kleine Nachtmusik. Ca la comandă, iarăși se adunară trecătorii.

— Vezi, ce-ți spuneam? zise Piotr mărunțelului, care se luminase din nou la față, ca și cum ar fi vrut să-i sară lui Piotr de gât. Ridicase mâna dreaptă și începuse, cu duioșie, să dirijeze din nou.

— Așa sunt turiștii, bombăni Piotr și se opri o clipă să traseze cu arcușul un cerc imaginar în jurul lui, toți vorbesc de Mozart, dar nu știu decât bucata asta.

— Așa deci... A ajuns o lucrare populară?

— Este cea mai celebră lucrare a lui Mozart. N-o știi?

— O, cum să nu! Îi cunosc în amănunt toate lucrările, îl lămuri cu simplitate micuțul și își suflă în pumni.

— Serios, chiar pe toate? Piotr fluieră admirativ printre dinți, cum făcea mereu când nepoțelul său îi spunea că poate să sară până în vârful acoperișului. Eu nu le știu pe toate. Sunt mult prea multe. Și, pe urmă, e

greu de cântat Mozart. Mă descurc mai bine cu Ceaikovski sau Dvořák. Ți place Ceaikovski? îl întrebă Piotr, cercetându-l cu privirea.

Micuțul ridică deodată mâinile în aer, entuziasmat.

— Ați avea bunătatea să-mi cântați lucrarea lui cea mai îndrăgită?

Piotr trase aer în piept. Nu avea nimic de câștigat din asta, dar tot mai avea timp de o piesă scurtă.

Micuțul asculta atent, cu o privire care îi spunea lui Piotr că într-adevăr nu mai auzise Ceaikovski niciodată. Urmărea însă cu atâta încordare, de parcă n-ar fi vrut să piardă niciun sunet.

— Minunat! Micuțul aplaudă din nou, cu vădită încântare. Cu siguranță puteți să-mi spuneți când a fost compusă.

— Destul de târziu, cred. Pe la 1890.

Mărunțelul se cutremură și, după norișorii de aburi, Piotr își dădu seama că gâfâie cu greu.

— Doamne Sfinte! 1890! Deci are mai mult o sută de ani? Își strânse cu mâna dreaptă gulerul hainei până sub bărbie și se uită la Piotr zăpăcit, dar își reveni imediat. Cu siguranță nu mă veți refuza dacă o să vă rog să-mi cântați ceva cu totul nou, ceva à la mode¹¹?

— Nu, ajunge pentru astăzi. Piotr se aplecă și îndesă termosul în rucsacul său din nailon negru. Mărunțelul stătea în fața lui fără să se clintească. Piotr îi observă tenișii scâlțiați și băgă de seamă că îi poartă fără șosete. Ce-o fi fost în capul lui, să se îmbrace așa în decembrie? Prin comparație, frigul pe care îl trăsesese el era de-a dreptul un fleac.

[6. „Bilete pentru concert?” \(en. în original\).](#)

[7. „Decembrie ?” \(lat. în original\).](#)

8 „Primește-mă în turma ta“ (lat. în original); vers din Requiem, din secvența Ingemisco.

9 „Prietene“ (poloneză în original).

10 „Mulțumesc !“ (poloneză în original).

11 „La modă“ (fr. în original).

Tuba mirum

Tuba mirum spargens sonum

Per sepulcra regionum,

Coget omnes ante thronum,

Mors stupebit et natura,

Cum resurget creatura,

Judicanti responsura.

Între timp, peste toate se lăsase un văl albastru-închis; numai arcadele și ghirlandele luminau triumfal, ca și cum ar fi obținut victoria asupra luminii zilei.

Pe Wolfgang începu din nou să îl stânjenească rana de la picior. Strânse din dinți și făcu o grimasă de durere. Talpa îi zvâcnea.

Se uită la violonist cum strânge monedele din cutia viorii și își așază cu grijă instrumentul în ea. Sigur îl aștepta un cămin primitiv; poate că avea și o soție iubitoare, care îi pregătise o supă fierbinte.

Simțea cum frigul îi urcă pe pulpe. Încotro s-o apuce? Casa lui era de nerecunoscut, nu avea niciun ban în buzunar și cu siguranță nicio nevastă care să îl aștepte cu supă. Mai avea puțin și îl podidea plânsul. Constanze! Ce s-o fi întâmplat cu ea? Vai, era de mult oale și ulcele! Mâncată de viermi și prefăcută în țărână. Îl cuprinse groaza la gândul că acum se poate uita la viața lor ca și cum ar citi într-o carte îngălbenită de vreme. Pentru o clipă se consolă gândindu-se la copiii lui, la copiii copiilor lui. Nu se putea să nu fie pe undeva vreun urmaș al său. Și totuși, respinse ideea – trecuseră pe puțin

opt generații de atunci. Nimeni n-ar fi putut să-l creadă cuvânt, darămite să-l accepte ca pe unul dintre ai săi?

Între timp muzicantul își puse vioara pe umăr, îl salută pe Wolfgang cu o înclinare din cap, ca și cum l-ar fi uitat deja, și plecă.

Wolfgang rămase în frig. Nu mai simțea decât zvâcnirea picioarelor, alla breve. Încercă în zadar să se țină după silueta care se cufunda treptat în albastrul nopții. Forfota și murmurul din jur păreau să îl locuiască și compuneau înăuntrul său un insuportabil spectacol disonant. Prin Stephansplatz mai treceau doar câțiva oameni. Își dădu fulgerător seama că nu-l cunoaște pe niciunul și că nu va găsi un chip familiar nici acolo, în casele luminate din jur, nici oriunde altundeva în orașul acela – de fapt, nicăieri în acea lume străină. Nicăieri. Nimeni căruia să-i pese dacă moare de frig sau nu.

Fără să se gândească la ceea ce face, o luă la goană. Șchiopăta, atât de repede pe cât îi permitea rana de la picior, în direcția în care dispăruse muzicantul. De-abia când zări conturul cutiei viorii legănându-se pe spinarea lui Piotr încetini pasul și i se mai liniști respirația. Îl urmări pe străzi care nu îi erau cu totul străine, și totuși nici pe departe familiare. Îi era atât de greu să se orienteze, încât nu ar fi putut spune nici măcar dacă merge spre Dunăre sau, dimpotrivă, spre palatul Hofburg. Violonistul se îndreptă spre o casă cu ferestre mari, prin care se revărsa în stradă o lumină caldă. Părea să șovăie să intre. Când violonistul deschise în sfârșit ușa, în întregime din sticlă, izbucni dinăuntru o învălmășeală de voci vesele. Pe Wolfgang îl cuprinse o dorință irezistibilă de a intra imediat. Se asigură că nu-l vede nimeni și trase cu ochiul printr-una dintre ferestre. Era într-adevăr o cârciumă, și încă ce cârciumă! Încăperea era învăluită într-o lumină de un roșu crepuscular. Văzu lungi mese îmbrăcate în alb, argintărie, pahare în care se răsfrângeau flăcările lumânărilor de ceară. Înăuntru lumea stătea la taclale, bucurându-se de conversație. Cei mai mulți purtau culori închise și erau aproape fără podoabe. Dacă nu ar fi strălucit câteva femei printre ei, Wolfgang ar fi crezut că a nimerit la o înmormântare. Nu reușea să-l zărească pe violonist. Rămase la distanță, o luă pe lângă ziduri și se tupilă pe treptele de la intrarea uneia dintre casele de peste drum. Călca mereu cu grijă, dar durerea nu-i dădea pace, ca și cum ar fi vrut să-l împiedice să mai

plece de acolo. Cu un amestec de oboseală, teamă și speranță, observă cum în local intră mereu alți și alți oameni. După felul călduros în care se salutau, cu o strângere de mână și o îmbrățișare, era evident că toți se cunosc între ei. Apoi, într-un final, îl descoperi și pe violonist – stătea cu spatele la Wolfgang și vorbea cu un bărbat mătăhălos, chelios, cu șorț alb, care gesticula cu furie. Muzicantul își croi drum prin mulțime, își scoase vioara și începu să plimbe arcușul pe strune. În ciuda ferestrelor mari, zgomotul răzbătea foarte slab până la Wolfgang, care trebuia să se uite exact într-acolo ca să audă ce se cântă. Era o melodie simplă, un cântecel pe care nu îl cunoștea. Își scoase mâinile din buzunare și le puse sub fund. Piatra pe care ședea era îngrozitor de rece. Cu cât drag s-ar fi tolănit într-un pat călduros! Aproape că și uitase de cârnații de după-amiază, iar la gândul unei halbe cu bere deveni aproape melancolic. Ochii începură să îl usture, pe oamenii din spatele ferestrelor îi vedea tot mai în ceață, și măsurile care încă îi mai lipseau din Domine îi răsunară în urechi. Repraesentet eas in lucem sanctam.¹² Clipi. Își trase nasul și se frecă la ochi cu mâneca.

Se ridică cu greu. La urma urmei, nu avea nimic de pierdut; în cel mai rău caz era dat afară din local, după care putea oricând să se întoarcă să înghețe pe treptele de piatră.

Se opri atât de aproape de ușă, încât aburi geamul cu respirația lui. Prin fața sa trecu o femeie în pas ușor, ca și cum ar fi plutit. Pletele castanii, strălucitoare i se revărsau peste umerii bluzei negre și strâmte, mulate pe trup. În rest, nu avea decât un fel de șorț în jurul șoldurilor, care de-abia îi ascundea fundul rotofei. O bacantă! Wolfgang nu-și mai lua ochii de la picioarele ei, care păreau că nu se mai termină. Cu răsuflarea tăiată, intră în tavernă și își croi drum prin mulțime, holbându-se întruna la frumoasele coapse ale bacantei. Se lovi deodată de un spate musculos, auzi un lichid pleoscăind într-un pahar pe deasupra capului și se umplu de vin pe braț.

— Iertare, vă rog! spuse Wolfgang grăbit și își frecă jacheta.

Cei din jur se traseră înapoi, îi simți pironindu-l cu privirea cum fixezi o găză într-un insectar și se uită în jos, la pantalonii uzi și la haina scurtă și jegoasă. Atunci auzi vioara și privi în jur cu uimire. Suna altfel decât în Stephansplatz – reținut, timid, lipsit de veselie. Nu se auzi decât o clipă, după care amuți din nou. Murmurând noi scuze, se strecură cu greu printre

oaspeți până când reuși să îl vadă pe violonist. Lângă el stătea un bărbat trupeș, cu șorț alb.

— ...Nu te poți baza... Nu asta a fost învoiala... îl auzi Wolfgang adresându-i-se muzicantului, care îi răspunse în șoaptă ceva ce Wolfgang nu înțelese.

— Nicio „data viitoare”! pufni șuierând grasul, pe care Wolfgang îl luă drept patronul tavernei. Dacă nerodul tău de pianist nu apare în clipa asta, n-o să mai fie nicio „data viitoare”! Ai priceput?

Wolfgang își îndreptă privirea de la chipul palid și împietrit al violonistului la vioară. Alături era un piano-forte negru, lustruit. Arăta altfel decât instrumentele pe care le cunoștea – nu avea picioare și i se părea mult prea lat. Într-adevăr, așa era – da, șapte octave, cu două mai multe decât de obicei. Ce posibilități nebănuite i se ofereau! Fără să ezite, se duse la pian și se așeză pe taburet.

— Vă rog să aveți amabilitatea de a-mi ierta întârzierea care, cu siguranță, v-a pricinuit neplăceri.

Vorbise atât de tare, încât patronul se întoarse spre el surprins.

Wolfgang atinse claviatura, lăsă să răsunе un acord, apoi un al doilea, se făcu mai comod pe scaun și își fixă mâinile cu privirea. Uimit, mai scoase câteva note, apoi își trecu o dată degetele de la un capăt la celălalt al claviaturii și răsе strașnic. Pentru numele lui Dumnezeu, pianul era acordat cel puțin cu un sfert de ton mai sus decât s-ar fi convenit! Același lucru îl observase și la vioară, în Stephansplatz. Deci nu era o greșeală, ci o nouă modă. Bine, cu asta se putea obișnui oricine. Tot așa și cu faptul că pianul avea clapele mult mai late decât cele cu care era el obișnuit. Curios să vadă cu ce capricii ar putea veni muzica noului timp, îi zâmbi amfitrionului, mări puțin distanța dintre degete și porni în forță. Wolfgang reluă cântecul pe care tocmai îl auzise, cântă o frază pe patru voci și adăugă un mic contrapunct.

Violonistul se holba la el de parcă ar fi văzut o fantomă. Își puse în sfârșit vioara sub bărbie și se puse pe cântat.

— Mulțumesc, îl auzi Wolfgang murmurând de îndată ce dispăru birtașul.

Wolfgang râsuflă ușurat. Se mișca în sfârșit pe un teren care îi era ceva mai cunoscut, chiar dacă pianul îi cam dădea de furcă. Numai că ceea ce îi propunea violonistul să cânte făcea ca o mare parte din farmecul noului să se piardă: erau numai melodii la modă, care îi aminteau, din când în când, de muzica maghiară și cehă. Nu părea să se fi făcut prea mult în ultimii două sute de ani. Ce-i drept, erau într-o cârciumă, chiar dacă una mai acătării. Fără îndoială, nu avea cum să audă acolo ceea ce îl interesa pe el. Bucuros, la urma urmelor, că nu mai trebuie să stea în frig, îl acompanie pe violonist piesă cu piesă și încercă să facă abstracție de mirosul îmbietor al mâncărurilor cu care treceau ospătarii prin spatele lui.

După ce se isprăvi cu mâncatul și se trecu la băut, clienții deveniră atât de gălăgioși, încât Wolfgang, cu toate că pianul răsuna destul de puternic, fu nevoit să cânte cât putea el de energic ca să acopere zgomotul. Partenerul lui puse vioara deoparte.

— Am nevoie de o pauză! zise el gâfâind.

Luă o înghițitură de apă și puse paharul la loc, pe o policioară susținută de un pilastru, apoi dispăru după o ușă cu un H pe ea. „Latrina”¹³, chibzui Wolfgang. Cu siguranță era ieșirea din spate.

Wolfgang trase un scaun lângă o coloană. Tocmai se întreba dacă să bea din apa violonistului sau dacă ar putea spera la ceva mai bun, când privirea îi poposi pe o hârtie ingenios imprimată care apărea, în toată splendoarea, într-un suport de sticlă de pe policioară. „Descoperiți lumea” – așa spunea. Parcă invitația i-ar fi fost adresată chiar lui; separă cartonașele cu degetele. Toate aveau același text; trebuia așadar să fie vorba despre un fel de ofertă. Privi pe furiș în jur, scoase un cartonaș, dar nu reuși să înțeleagă ce se oferă sub numele de Senior Bonus Program. Pe ofertă se găsea și o inscripție cu litere argintii, strălucitoare – „Max Mustermann”¹⁴. Wolfgang își trecu degetul peste înscris și tresări speriat. Hârtia era perfect netedă, literele nu erau nici pe departe ieșite în relief, așa cum păreau la prima vedere. Desenul era realizat cu așa o măiestrie, încât Wolfgang nu se putu abține să o zgârie încă mult timp, trecându-și degetul, iar și iar, peste rândul argintiu.

— Piotr Potocki din Mrągowo, din Polonia, îl smulse violonistul din gândurile lui.

Wolfgang îi strânse mâna osoasă.

— Wolfgang Mo... Îl trecură toate căldurile, apoi îl luă cu frig, apoi iarăși îl trecură căldurile. Reuși, într-un sfârșit, să schițeze un zâmbet scurt. Mă cheamă Mustermann. Chiar așa, da. Wolfgang Mustermann!

— Cânti extraordinar, Wolfgang Mustermann. Și mi-ai fost de mare ajutor. Ți sunt dator vândut.

Proprietarul aduse o cafea tare, iar Wolfgang își răsuci gâtul ca să o zărească o clipă pe fabuloasa femeie pe jumătate dezbrăcată, a cărei costumație, după câte se părea, nimeni nu o găsea neobișnuită în afară de el. Fuma întruna niște țigarete subțiri și albe, iar Wolfgang băgă de seamă că mereu avea alături câte un cavaler serviabil, gata să îi ofere un foc.

— S-ar putea să primim totuși și ceva de mâncare? zise el uitându-se vesel la patronul cel gras.

— La șase ai mai fi prins de mâncare. Să-ți fie învățătură de minte, altă dată vino la timp dacă vrei să mănânci.

Patronul pufni zgomotos și se făcu nevăzut, dar se întoarse repede și îi puse în față o farfurie. Era doar risotto cu mazăre, fără carne, dar pentru Wolfgang era perfect, atâta vreme cât îi potolea foamea.

Unii dintre oaspeți se ridicară de la masă și se strânsură în grupulețe răzlețe, iar Wolfgang băgă de seamă că cele mai multe femei umblă cu picioarele dezgolite. Chiar dacă nu se dezgoleau ca bacantele, nicio fustă nu trecea de genunchi. Wolfgang se tot răsucea ca să se uite după ele. Nu păreau să fie femei de moravuri ușoare, fiindcă domnii și chiar și ospătarii care serveau pe la mese le tratau pe toate cu cel mai curtenitor respect. Îi aruncă o privire violonistului, care tocmai își masa mâna și îl salută pe Wolfgang cu un semn din cap. Ce lume! Îi venură deodată în minte pulpele lui Constanze, care, cu o singură excepție, care aproape că dusesese la o ceartă, rămăseseră mereu ascunse cu decență, în pofida tuturor insistențelor. Preț de o clipă, și-

o imagină printre oaspeți, cu pulpele goale, și indignarea lui se transformă într-un râs strașnic.

Începuseră din nou să cânte, dar în capul lui Wolfgang se amestecau mii de impresii, ca într-un vis caraghios. Nu reușea cu niciun chip să le pună în ordine și să le cântărească, și cu greu observă că degetele de-abia îi mai atingeau claviatura. Abia când Piotr îi închise capacul pianului sub nas, îl curprinse fulgerător o oboseală grea, chinuitoare. Wolfgang se ridică, dar picioarele i se frânseră ca tijele firave ale unei plante. Podeaua se clătina. Se sprijini de pian și se prăbuși înapoi pe taburet.

— P-ăsta poți să-l mai aduci, e mai bun decât rusul.

Wolfgang văzu ca prin ceață o siluetă albă și durdulie venind spre el; ochii îl usturau, clipi, încercă să-și aducă aminte unde se află.

— Oricum, ești austriac, primești brut. Silueta cea albă întinse mâna și îi dădu lui Wolfgang o hârtiuță.

— Neamț, zise Wolfgang obosit. Își adună ultimele fărâme de forță și se ridică în picioare. Aproape că se prăbuși în față. Din Salzburg, spuse el mai departe, dar amfitrionul nu îl mai auzea.

— Ah, ești neamț. Îi mai întinse lui Wolfgang o hârtiuță. Atunci completează-mi până data viitoare fițuica asta pentru serviciul financiar. Data nașterii, adresa și așa mai departe. Dar vezi să nu uiți.

Wolfgang dădu posac din cap și îndesă toate hârtiile în buzunarul pantalonilor. Ieși în stradă și porni buimac în urma violonistului. Își simțea capul greu, ca și cum cineva ar fi îndesat bușteni în el.

— Încotro?

Piotr își săltă gulerul paltonului. Fulgi de zăpadă cădeau domol, strălucind în lumina puternică a unui felinar. Wolfgang se uită în sus, la felinarul care scotea un bâzâit ușor. Nu reușea să își da seama dacă nu cumva e doar vâjâitul din capul său confuz.

În loc de răspuns, Wolfgang își linse buza de sus, care era crăpată și, tremurând, își lăsă toată greutatea pe piciorul drept, ca să facă durerea mai suportabilă.

— Nu mai știu, spuse el legănându-se și holbându-se la fulgii care cădeau neconținut din cer și se topeau pe pavajul negru.

Un zgomot puternic îi întrerupse visul fără milă, un zornăit metalic îi tulbură îndrăznețele ritmuri de care încerca să se agațe. În nări îi urcă un miros stătut de așternuturi neaerisite, cafea și parfum. Simți sub degete o pernă îmbrăcată în catifea reiată. Capul îi era foarte greu. Își ridică gemând ceafa de pe pernă și deschise ochii. Se găsea din nou într-un loc necunoscut, de această dată într-un fotoliu pământiu. O cutie de vioară era rezemată de peretele din fața lui. Amintirea serii precedente îl învălui ca o rază caldă de soare. Viața puse din nou stăpânire pe trupul său toropit de oboseală. Wolfgang se săltă dintr-o mișcare și încercă să se dea jos din pat, dar nici nu se ridică bine, că se și prăbuși înapoi în culcuș. În jurul piciorului său stâng era înfășurată o fâșie albă. O pipăi cu grijă și scormoni cu degetul pe sub bandaj. Talpa nu îi mai zvâcnea, dar când puse cu grijă piciorul jos simți din nou o durere ascuțită.

Piotr își făcu apariția în prag numai cu un prosop prins în jurul șoldurilor. Wolfgang își scutură capul ca și cum ar fi încercat să scape de imagine. Era blestemat cumva ca în noua lui viață să aibă mereu de-a face cu bărbați pe jumătate despuiați?

— Mai bine rămâi întins.

Piotr îi acoperi ochii cu palma, ca și cum ar fi vrut să-l izoleze astfel în culcușul lui, și pescui de pe speteaza unui scaun niște pantaloni albaștri și lungi până la glezne.

— Ai avut febră mare noaptea trecută.

Îi întinse o cană de cafea pe care era desenat un chip zâmbitor și începu să-i desfacă bandajul, care părea la fel de elastic ca și betelia pantalonilor lui Wolfgang.

— Ești un prieten adevărat! zise Wolfgang strâmbând din nas în timp ce îl urmărea pe Piotr cum îi dezlipește fâșiile pline de puroi de pe talpă.

Piotr ridică scurt din umeri, fără să-și ia ochii de la rană.

— Arată ceva mai bine, hai că ai avut noroc. Trebuie să ții piciorul ridicat azi.

Wolfgang își trase perna mai sus, se rezemă de ea cu un oftat sănătos și suflă cu plăcere, liniștit, în aburii cafelei.

— Îți mulțumesc, chiar că m-ai salvat.

— Da, dar o să te rog să te duci la tine acasă.

Wolfgang încercă să zâmbească, dar nu reuși.

— Așa deci... Hm, aș putea, totuși, să te rog, cu toată prietenia, să-mi faci serviciul de a mă îngădui încă un pic ca oaspete al tău? Sigur nu voi provoca niciun neajuns.

Piotr se uită la piciorul lui Wolfgang și își mișcă bărbia ca și cum ar rumega o frază.

— Ce ispravă ai făcut?

— Am călcat pe un ciob de sticlă.

— Nu la picior mă refer. Ce-ai făcut cu viața ta?

Wolfgang trase aer în piept. Oare cât din ce se petrecuse cu el se putea ghici din înfățișarea lui? Tare ar fi vrut să scape de povara secretului! Totuși, putea el să se încreadă în Piotr? I se părea prea periculos. Era prea mare riscul ca și violonistul să-l ocărăască și să-l dea afară din casă.

— Viața mea, păi da, s-a... încurcat puțin. Nici eu nu mă mai descurc. Încercă să citească ceva pe chipul lui Piotr. Te asigur că mi-ai face într-adevăr un foarte mare serviciu găzduindu-mă, și cu fapta asta ai fi pe placul bunului Dumnezeu.

Piotr stătea cu ochii în pământ.

— Ai probleme cu poliția?

— Sigur că nu!

— Scuze, m-am gândit numai că... Arăți ca...

— Da, probabil că ai dreptate, chiar arăt ca un vagabond, zise Wolfgang încuviințând din cap. Dar poți să fii sigur că nu am nicio datorie de plătit nicăieri. Când zise „datorie”, i se strânse inima în piept. Sunt un om cu frica lui Dumnezeu, onest, cinstit și nu-mi stă mintea la nimic altceva decât la lucruri cuviincioase: să mă port bine, să-mi rad barba și să-mi îndeplinesc îndatoririle cu toată râvna și...

— Și atunci cum de-ai ajuns în starea asta?

Wolfgang ezită și văzu o sclipire în ochii lui Piotr.

— Probabil este greu de înțeles... am călătorit mult. Acolo de unde vin eu, lucrurile sunt cu totul altfel... Tăcu și prin fața ochilor i se perindară imagini familiare: camera sa de lucru, claviatura neagră ca abanosul a piano-fortelui său, bătaile neîncetate ale orologiului. Pentru o clipă i se păru că aude ușa unei trăsurii, și pe nesimțite se insinuară câteva acorduri din Lacrimosa. Își duse repede mâna la inimă.

— Hm. Înțeleg. Vocea lui Piotr îl aduse înapoi la realitate. Violonistul își mușca buza de jos. Am trecut și eu prin asta acum doi ani.

— Adică... Inima lui Wolfgang începu să-i bată mai repede. Se ridică atât de brusc de pe pernă, încât era să verse ceașca de cafea. Vrei să spui că și tu... O, Piotr, e adevărat? Îi zâmbi ușurat violonistului, care deodată îi apărea cu totul altfel, ca un vechi prieten. De ce fusese adus acolo? Cu siguranță nu pentru talentul lui muzical. Îmi dai voie să te întreb în ce an ai... Adică, vreau să spun...

Piotr ridică din umeri.

— Am venit aici acum doi ani, în 2004.

— De unde vii?

— Nu ți-am spus aseară? Vin din Mrągowo, un orașel din Masuren.

— Dar când te-ai născut... pentru prima oară?

— Pentru prima oară? se miră Piotr râzând. M-am născut în aprilie 1970.

— Nu mai devreme?

— Nu, przyjacieli, așa pocit ți se pare că sunt?

Decepționat, Wolfgang se prăbuși la loc pe pernă.

— Deci ai trăit treizeci și șase de ani. Și au venit mereu ordonați cum trebuie, unul după altul?

În loc de răspuns, Piotr pufni din nou în râs.

— Ciudat mai ești! Hai, treacă de la mine, este iarnă, e Crăciunul. Poți să stai. Dar vezi că am nevoie de pianist până la Crăciun, am angajamente aproape în fiecare seară, spuse el uitându-se la Wolfgang întrebător.

— Să cânt cu tine? Bucuros! Cânt cât de des vrei tu.

Chipul lui Piotr se însenină.

— Dar să nu-mi faci necazuri. E apartamentul unui coleg și nu am permis de ședere.

Oftând, Wolfgang trase pătura mai sus. Ce o mai și fi permisul de ședere? Probabil că nici el nu are. În comparație cu tot ceea ce părea să îl aștepte pe el în lumea străină în care fusese aruncat, grijile violonistului erau, fără îndoială, niște fleacuri. Îi fusese încredințată o însărcinare de seamă, care îi făcea onoare în calitate de compositeur, iar acum trebuia să arate că este demn de o astfel de misiune.

— Pot să le văd și eu? întrebă Wolfgang de unde stătea întins.

— Cum să nu? zise Piotr înșfăcând un teanc de partituri care stăteau pe jos. Nu-s cine știe ce. Pe care o vrei? Pe asta de aici?

— Le vreau pe toate. Cu precădere...

Ezită, căutându-și cuvintele.

— ...Dacă spui că ai în posesia ta astfel de lucrări vechi, atunci vreau mai ales ce s-a compus din anul 1800 încoace. Și, firește, tot ce este acum à la mode. Și niște hârtii cu portativ, ca să pot să-mi fac notițe.

— Am multe din secolul nouăsprezece. Uite. Piotr îi așeză pe genunchi un pachet gros. Wolfgang trecu respectuos cu vârfurile degetelor peste partituri, i se părea că filele emană ceva, de parcă ar fi fost învăluite într-o atmosferă aparte, caldă, sau răcoroasă, n-ar fi putut spune. Două sute de ani! I se făcu pielea de găină. Răsfoi prin hârtii. Două sute de ani.

— Nu am nicio îndoială că poți să-mi spui cine este actualul compositeur de la Curte.

— Compositeur-ul de la Curte? Ce-i aia?

Wolfgang ezită. Mai curând Piotr era cel care ar fi trebuit să îi dea lămuriri. Așa că se mulțumi să ridice din umeri și răsfoi mai departe prin hârtii. Dădu peste allegroul pe care îl interpretase Piotr în fața catedralei și își plimbă degetul peste hârtia netedă și albă. Notele de pe portativ nu erau însă nici pe departe la fel de elegant caligrafiate precum era el obișnuit. Marginile filelor erau făcute ferfeniță, ca și cum ar fi fost roase de șoareci, iar întreaga pagină părea acoperită de o peliculă fină, de parcă tipograful nu ar fi nimerit culoarea potrivită.

— O mai cânti o dată pentru mine?

Piotr își încreți fruntea.

— Mai bine nu. Nu mă pricep la Mozart. Dar am pe CD, dacă-ți place să asculți.

Se duse la polița de cărți ca să pună CD-ul.

— Păcat, așa o să fiu nevoit să o interpretez în curând eu însumi, când îmi permiți.

Wolfgang se cufundă iar în partituri. Se părea că Piotr se răzgândise, dar după o vreme răsunară primele măsuri. Wolfgang ascultă. Totuși, cu ce măiestrie înțelegea acest Piotr să cânte! Încă de la prima măsură se simțea o eleganță la care nu s-ar fi așteptat din partea violonistului. Nu se compara cu interpretarea din Stephansplatz, care cam lăsase de dorit. Atunci probabil că îi fusese pur și simplu prea frig. Lui Wolfgang îi crescuseră inima în piept și dădu să îl felicite pe Piotr, dar când își ridică privirea, constată cu stupeoare că violonistul nu își luase vioara, ba chiar nici nu se clintise din fața raftului de cărți.

— Cum! Dar cine cântă?

Wolfgang privi cu ochi mari prin cameră. Când intră și a doua vioară, trase așa o sperietură, că era să scape ceașca din mână.

Piotr îi aruncă o cutiuță de plastic.

— Mica orchestră de cameră din Moscova, îi răspunse Piotr nepăsător.

— Nu... văd... nicio orchestră, spuse Wolfgang în șoaptă.

Fără să își ia ochii de la Piotr, răsucii temător în mâini cutiuța, care părea să fie de sticlă, dar era ușoară ca fulgul.

Piotr râse și își mai turnă cafea.

Wolfgang dădu la o parte mormanul de hârtii și se ridică din fotoliu. Se plimba prin cameră, ascultând cu încordare. Chiar și atunci când cânta un întreg ansamblu – între timp intraseră viola și două violoncele –, sunetele veneau, totuși, dintr-o singură direcție. Deodată rămase pe loc ca trăznit. Firește! Cum de nu și-a dat seama? Iarăși avea de-o face cu o mașinărie care încerca să îl păcălească. Se apropie pe brânci de sursa sunetelor – o cutie neagră, cât o pâine.

— De acolo iese. Cu grijă, își trecu degetele peste o plasă cu ochiuri fine, care vibra ușor. Dar cu ce precizie cântă! Mai știe și alte melodii?

Piotr râse, dar se uită cu îngrijorare la Wolfgang, care încă mergea nesigur.

— Acum te ții de glume.

— Deci e mereu aceeași bucată?

— Este un sistem audio, omule! De unde vii? Din pădure? N-ai văzut niciodată CD-player?

Wolfgang se holba la cutiuța din care ieșeau sunetele și își rodea unghia de la degetul mare, care îi crescuse deja supărător de mult. Privirea îi alunecă peste fața lui Piotr.

— Ba sigur că da, spuse el cu toată seriozitatea, încercând să-și adune gândurile. Chiar ieri.

Piotr se liniști și îl lovi pe Wolfgang în joacă.

— Flecarule! Am crezut că ești scăpat de la casa de nebuni!

Wolfgang înghiți în sec. Chiar se simțea ca într-o casă de nebuni.

— Dar și tu m-ai luat prin surprindere, eu mi-am închipuit că tu cânti. Doar ești violonist.

— Da, dar nu un violonist așa de bun. N-o să pot niciodată să cânt Mozart atât de bine. Oftă melancolic. Nu mă place Mozart.

— Ba sigur că da, sigur te... Wolfgang se abținu. Nu. Piesa aceea cerea într-adevăr o dexteritate pe care Piotr nu o avea. În schimb, prietenul tău Șitkowski te place, nu-i așa?

— Ceaikovski? Da, flecarule, mă place. Dar acum trebuie să plec, te las să asculți CD-ul.

Mai luă o cutiuță din dulap și o deschise. Wolfgang se uită curios peste umărul lui Piotr. Înăuntru era un disc argintiu, la fel ca discurile pentru care se enervase Jost. Nu putea să fie decât ceva foarte prețios. Piotr se duse la dulapul cel negru și apăsă niște butoane până când se deschise un capac, aproape la fel ca la cutiuța pe care Wolfgang i-o dăruise cândva lui Karl¹⁵ și din care ieșea un clovn pestriț. Înăuntru era deja un disc fermecat, pe care Piotr îl scoase și i-l puse lui Wolfgang în mână.

— Să-l pui la loc în carcasa lui, te rog, zise el făcând un semn spre fotoliul lui Wolfgang, în care se mai găsea încă micuța cutie transparentă. Wolfgang încuviință din cap, dar nu se clinti, ci rămase încremenit, holbându-se la discul din mâna lui.

— De câte ori poți să asculți aceeași bucată?

— Până îți iese pe nas, dacă vrei.

Piotr glumea, dar în glasul lui se simțea și o oarecare suspiciune. Puse apoi un al doilea disc în mașinărie, închise capacul și apăsă din nou pe un buton.

Nici nu începu bine piesa, că Piotr se și ridică să plece.

— Mă duc acum să cânt pe Grabenstraße. Să stai întins și să nu te agiți prea mult, mă întorc mai pe seară.

Trecuse mult timp de când Piotr ieșise pe ușă, iar Wolfgang încă ședea pe podea în extaz, uitându-se ca vrăjit la discul argintiu din mâna sa, în timp ce sunetele fantomatice ale unui concert pentru vioară umpleau încăperea, și încercând să prindă gândurile care i se învălmășeau în minte. Răsuca întruna obiectul strălucitor între degete, mergând cu degetul de-a lungul marginii discului. Cum intrase muzica acolo și cum ieșea? Câte astfel de discuri vrăjite or fi existând? Acasă la Enno trebuie să fi fost mai mult de douăzeci pe jos. Dar aici, în casa unui muzicant? De îndată ce se ridică, Wolfgang înaintă în genunchi până la dulap, înhăță toate cutiuțele de sticlă și le împrăstie pe podea. Numai muzică! Puteai să asculți oricând și de câte ori vrei! Respirația i se precipitase, scotea cu viteză etui după etui, citea nume cunoscute ca Händel, Bach, Corelli și, când găsi unul cu portretul lui

Joseph Haydn, îl strânse puternic la piept. Pe alții, dimpotrivă, îi căută degeaba: Koželuch, von Beecke, Umlauf¹⁶. Nici pe șarlatanul de Clementi¹⁷ nu-l găsi! Un rânet răutăcios îi flutură pe buze. Da, exista un motiv pentru care unii rezistaseră în timp, iar alții nu. Știuse dintotdeauna. Muzicieni de curte lingăi și tâmpiți!

Apoi citi înscrisurile de pe celelalte cutiuțe. Erau numai nume de care nu mai auzise până atunci. Într-un sfârșit, făcu două grămăjoare: la stânga, muzicienii pe care îi cunoștea, iar la dreapta, compozitorii pe care nu îi știa, și care erau mult mai numeroși. Găsi și câteva discuri pe care apărea drept compozitor „Wolfgang Amadeus Mozart”. Amadeus! Wolfgang făcu o grimasă. În Stephansplatz o luase ca pe o glumă. Era oare cu puțință să i se fi uitat numele adevărat, după tot acest timp? Deși ținea discul în mână, scrisul părea să îi joace în fața ochilor. Mângâie suprafața netedă cu vârful degetelor. Pe ale lui le strânse cu mulțumire într-o a treia grămăjoară, în care, spre surprinderea lui, se găseau și lucrări care nu îi erau deloc familiare; încruntându-se, citi titluri precum Jeunehomme-Konzert, Jagdsonate și Jupiter-Sinfonie, însă nu își amintea deloc să fi compus vreodată așa ceva. Dintr-un motiv oarecare, toate fuseseră prevăzute cu numere în fața cărora stătea un KV¹⁸ – era evident că cineva își dăduse osteneala să le sorteze. Ce sminteală! KV! Să fi fost mâna lui Constanze? Aoleu! Wolfgang izbucni într-un râs zgomotos și își lăsă privirea să cutreiere peste cele trei movițe. Le va asculta pe toate, chiar acum. Cu mașinăria nu avea cum să nu se descurce; în fond, Piotr nu făcuse decât să apese câteva butoane.

Alese la întâmplare o cutiuță din grămăjoara compozitorilor necunoscuți lui și apăsă un buton. Muzica amuți cu un hârșăit ușor, după care nu se mai întâmplă nimic. De-abia după ce mai încercă alte două butoane se sălta capacul și apăru discul, pe care Wolfgang îl înlocui imediat cu celălalt. Totuși, nu reușea cu niciun chip să îl facă să cânte, așa că îl scoase din nou să îl studieze. Poate era stricat? Sau poate apăsase pe butonul greșit. Se uită încă o dată, mai îndeaproape: nu încăpea nicio îndoială, pe el scria play, nu putea să fie decât butonul pentru pornire. În sfârșit, la următorul disc nu mai întâmpină probleme. Asculta ca hipnotizat. Ce acustică! Întrecea până și cea mai grandioasă orchestră pe care o ascultase vreodată. Fără nici măcar un instrument! O perfecțiune rece, diabolică. Se uită bănuitor la discurile

lucioase. Lor le reușea fără greșeală ceea ce el ceruse atâția ani de la muzicanții săi în zadar. Scoase vijelios un disc după altul și, după ce apăsă câteva butoane la nimereală, află chiar și cum poate să oprească muzica în orice moment și să sară la altă piesă, după bunul său plac, înainte și înapoi, din nou și din nou. Dădea fascinat din cap, mângâind comorile acelea lucitoare și citind cu încă și mai multă atenție cutiuțele și inscripțiile lor. În unele erau cărțuli întregi, care dădeau informații despre compozitor și lucrare, într-o limbă laconică, cu poticneli.

Se găseau printre ele și lucruri destul de reușite. Îi plăcu mai ales un cvintet ușor liric al unui oarecare Franz Schubert, la care, spre surprinderea lui, participa un contrabas. Ce îndrăzneală! Dacă acest Schubert nu plecase deja dintre cei vii, avea să îi trimită imediat o depeșă să aranjeze o întâlnire. Însă nu trebui decât să își arunce o privire peste anii de viață ca să îi piară imediat orice bucurie. Sărmanul Schubert! Se prăpădise încă și mai de tânăr decât Wolfgang. Decepționat, puse cutiuța deoparte.

S-ar fi zis că Piotr ține deosebit de mult la un individ pe nume Frédéric Chopin, căruia îi erau dedicate cinci discuri complete. Avea o armonie foarte interesantă, dar cam greu de digerat. Lui Wolfgang i se păru că i-ar fi prins bine niște corecturi. În timp ce asculta, cu nerăbdare crescândă, un concert de pian în mi minor al lui Chopin, inspectă mica locuință a lui Piotr, îi pipăi hainele din dulap să vadă din ce sunt făcute și ochii îi căzură pe două portrete uluitor de realiste care atârnavă pe perete, în spatele unui geam. Într-unul puteau fi văzuți doi copii, iar în celălalt îl recunoscă pe Piotr, alături de o femeie blondă, care făcea impresie de matroană. Piotr părea să aibă o privire pierdută. Wolfgang se întoarse ursuz la cutiuța magică de pe etajeră. Muzica încă nu se terminase. Dar cum? Era un preludiu de o sută cincizeci de măsuri! Cum putea cineva să scrie compoziții atât de ample?

— Din păcate, a greșit domnul Chopin, fredonă Wolfgang, dacă nu ar fi atât de greoi, aproape că s-ar putea compara cu mine.

Hotărât lucru, acest Chopin știa într-adevăr să scrie pentru pian, dar era mizerabil la orchestrație.

Ascultă cu neplăcere sunetele aspre, grave, ale unui domn van Beethoven. Oare nu mai auzise undeva numele ăsta? Judecând după muzica pe care o făcea, nu putea să fie decât un ins de un egoism crunt, care își râdea de uzanțe și nu avea nicio considerație pentru publicul său. O mahnire dezgustătoare urcă în el, și simți că e invidie.

— Cine naiba te-a plătit pentru asta? răbufni el inciudat și schimbă repede discul argintiu.

Îl înveseli o flecăreală capricioasă de un oarecare Rossini. Se duse să își toarne niște cafea și se minună când dădu cu ochii de cafetieră. De unde o fi scos Piotr cafea, fără vatră și foc? Pierdut în gânduri, se târî iar pe podea, se duse să mai răscolească printre cutiute, ascultă fără întrerupere bucăți noi și își fixă în memorie denumirile lucrărilor. Toate erau acceptabile. Pe ici, pe colo erau și câteva lucrări îndrăznețe, dar se așteptase, după un timp atât de îndelungat, la mai mult. Făcând abstracție de Schubert, niciunul nu se putea măsura cu el. Nici nu era de mirare că fusese din nou chemat la datorie, din poruncă divină!

Oftând, își întinse picioarele și se sprijini de perete, dar se sperie imediat și se răsuci surprins. Spatele i se încinsese teribil, cu siguranță se așezase lângă o sobă. Își apropie nasul de dulăpiorul alb de sub fereastră, dar nu simți niciun miros de foc și se trase mai la o parte. Trăsuri fără cai, sobe fără foc, muzică fără instrumente, cafea fără vatră! Ce alte minuni îl mai așteptau? Doamne sfinte! Cum să se descurce cu toate astea? De ce oare nu i se pusese și lui la dispoziție un suflet serviabil, care să-i stea alături și să-i dea lămuriri?

În schimb, trupul său părea să asculte de aceleași legi ca întotdeauna, pentru că simțea nevoia să se ușureze. De data asta însă, nu avea la îndemână nicio oală de noapte, nici sub patul lui Piotr, nici în dulapul de lângă perete și nici în fața ferestrei. Se hotărî să coboare să caute toaleta. Dar când se ridică, durerea îi străbătu din nou piciorul. Până la urmă, își trase un scaun în dreptul ferestrei, se sui pe el și se ușură pe fereastră. Pe când își ridica pantalonii, auzi țipete certărețe și dădu cu ochii de o femeie plinuță, care se sprijinea cu coatele de tocul ferestrei de vizavi, amenințându-l cu pumnul. Glasul ei coborî cu o octavă și se transformă, în capul lui, într-o minunată arie comică. Se certa, evident, cu bunul Dumnezeu, pentru că nu-i

răspundea nimeni. Închise grăbit fereastra, luă ce îi mai rămăsese din hârtia cu portativ și se cufundă în transpunerea melodiei, pe care o intitula cu exuberanță Muieră certăreață.

Multe se schimbaseră, dar câtă vreme avea să existe muzică, el era gata să înfrunte orice secol.

— Vai de capul meu! izbucni Piotr întrerupându-l din lucru. Ai bramburit toate CD-urile!

Wolfgang se opri confuz din munca sa și observă că violonistul îngenunchease printre discurile argintii, printre cutiuțele și caiețelele risipite peste tot pe podea. CD-uri, exact! Chipul lui Wolfgang se luminează. Așa numise Jost discurile, acum își amintea.

— Le-am aranjat un pic și...

— Le-ai aranjat? Totul e brambura aici!

— Uită-te puțin, zise Wolfgang ridicându-se în picioare și arătând spre maldărul din stânga, tot ce e acolo a fost înainte de Mozart. Celelalte – făcu un gest plin de elan spre dreapta –, după. Iar Mozart este acolo, strigă el și începu să țopăie printre CD-uri, fredonând chiar melodia pe care tocmai o așternuse pe hârtie. Nu, nu, nu, nu lenevește, ci merge, hoinărește, lipăie, fuge, se cherește! Se lovi răsărind peste coapsă și, cu o față schimonosită de durere, săltă mai departe într-un picior. Mozart, bătrânul Motzhard, binecunoscutul Trazom...

Piotr zâmbi clătinând din cap și îi mai întinse două CD-uri.

— Dacă-ți place Mozart așa de mult, trebuie să le mai pui și pe-astea la grămadă.

Răsărind, Wolfgang se trânti pe scaun și se uită la cutiuțe. Deodată îl cuprinsă o groază teribilă. Strigă încă și mai aprins:

— Nu! Nu era gata! Cine l-a terminat?

— Ce anume? Requiem-ul? întrebă Piotr absent. Elevul lui Mozart, Süßmayr, nu știi?

— Cum așa, tâmpitul ăla? Trebuie să-l ascult. Imediat! Wolfgang scoase CD-ul din carcasă cu atâta furie, încât se rupseră dințișorii de fixare.

— Hei! sări Piotr și îi smulse discul din mână. Dacă tu-ți imaginezi că te las să-mi distrugi și CD-playerul, te înșeli.

Violonistul introduse atent discul în mașinărie.

Fu de ajuns doar primul sunet ca să îi taie lui Wolfgang respirația. Acordurile cădeau ca zăpada peste sufletul său. Niciând n-ar fi putut un corn de baset să sune mai melancolic. Strânse buzele. Nu voise să compună cea mai tristă muzică din lume? Oare nu îi sfâșiase sufletul fiecare sunet în parte, de sute și sute de ori? Dar să îl asculte așa, acolo, era cu totul altceva.

Chiar înainte să intre corul, îl podidiră lacrimile și se șterse cu mâneca la ochi.

— Nu, dă mai departe, îi porunci lui Piotr, nu mai suport să ascult bucata asta, o știu prea bine. Treci la...

Nu. Nu, nu Lacrimosa, pe asta nu voia să o audă, pe asta nu.

— La Sanctus! Ce a făcut din Sanctus?

Piotr aruncă o privire la textul de pe carcasa CD-ului și apăsă ascultător butoanele.

Wolfgang se liniști ca din senin, ciuli bine urechile și simți cum fiecare bătaie a tobei îl nimerește în stomac.

— Doamne Dumnezeule din ceruri, ce bubuit leșinat! Șrapșrapșrapșrapșrapșrapșrap! Asta nu e muzică, asta e o muscă fără creier care zumzăie la geam. În loc să scrie note, pur și simplu a strâns rahat și l-a împrăștiat pe pagină. Of, neisprăvitul ăla! Wolfgang îngenunche lângă Piotr în fața CD-playerului. Nu! Nu trebuia forțată așa de tare la final. Ascultă

numai cum rupe melodia și bagă forțat tema, nu are nicio scânteie de simț muzical! Un imbecil, prost făcut grămadă, un mizerabil!

Piotr îi dădu un ghiont în coaste.

— Ce tot vociferezi atâta? Ce, tu oi fi mai breaz decât Mozart?

— Dar eu sunt cel... ce-am ascultat n-a fost Mozart! o dresă Wolfgang. Țăsta e păcatul fățarnicului de Süßmayr, ascultă numai ce cârpăceală... Aici, aici, auzi? Doamne sfinte, a distrus totul. Fir-ar să fie, asta sub nicio formă n-o să rămână așa, o să trebuiască s-o rescriu!

— Ești nebun de legat! zise Piotr strâmbându-se de parcă ar fi avut săpun în gură.

— Și când te gândești că am deja totul pe hârtie! Wolfgang gesticulă cu pumnul prin aer. Numai de n-aș fi lăsat partiturile acolo! Totul e numai din cauza afurisitului de Jost! Așa că acum o să trebuiască s-o iau de la început cu toată bătaia asta de cap!

Se ridică și începu să se plimbe prin cameră șchiopătând. Nici nu era de mirare că fusese rechemat din morți! Atotputernicul nu putea să îl lase cu opera postumă mutilată astfel.

— Bine, Wolfgang Mustermann, ești ținut de-a binelea, dar măcar poți din nou să umbli. Avem un angajament diseară. O să-ți dau eu niște pantaloni – violonistul strâmbă din nas –, dar, înainte de toate, trebuie neapărat să faci un duș.

Piotr îi îndesă în mână un prosop gros și moale și îl împinse afară din cameră.

— Baia e acolo, la capătul holului.

O cameră de baie! Wolfgang dădu din cap recunoscător, nu se așteptase la asemenea lux în locuința unui violonist de cafenea. Deschise ușa îngustă pe care i-o indicase Piotr și încercă să străpungă întunericul cu privirea.

Conchise ca i-ar fi fost cam greu să se descurce fără o lumânare, așa că se trase câțiva pași înapoi.

— Ar trebui să fii mai atent cu banii tăi!

Din ușă, violonistul îi întinse o hârtie maronie, șifonată.

— Banii mei?

— Da, e avansul de ieri.

Wolfgang luă hârtia, o netezi și urmări desenul fin de pe ea. Un bilet de bancă! Îl întoarse și pe verso descoperi un cinci și un zero.

— Sunt guldeni sau taleri?

— Pe tine te-or da banii afară din casă, de-ți arde de glume proaste.

— Nu, doar că... n-am mai ținut niciodată în mână astfel de bilete de bancă. Este mult?

Piotr își încreți sprâncenele, iar lui Wolfgang i se păru că întrezărește o urmă de compătimire în privirea lui.

— N-ai avut niciodată cincizeci de euro? Atunci fii mai atent cu ei. Gata cu baia?

— O, nu, numai că este de-a dreptul beznă acolo și nu mă descurc. Aș putea să cer o lumânare?

Piotr trecu pe lângă Wolfgang.

— Comutatorul e pe peretele de-afară.

Piotr îi arată o rozetă simplă, amplasată lângă ușă, și fu de ajuns să își treacă mâna peste ea ca în clipa următoare micuța încăpere să fie luminată ca ziua. Wolfgang rămase înlemnit, tot holbându-se la globul strălucitor de pe perete.

— Cum ai făcut asta?

— Ce, lumina? De aici, de la comutator, cum altfel?

Polonezul făcu o mișcare din cap spre rozetă și îl lăsă pe Wolfgang singur. Wolfgang întinse mâna spre ornamentul de pe perete – un mic cerc cu un pătrat în interior. Apăsă pe el, așa cum făcuse Piotr, și în clipa următoare se făcu întuneric. Apăsă din nou. Se făcu lumină. Întuneric. Lumină. Întuneric. Lumină. Pipăi rozeta. Întuneric. Lumină. Întuneric. Iar și iar, până se saturea. Fascinat, Wolfgang intră în cămăruța cea îngustă. Un vas pentru spălat, de un alb strălucitor, era prins de perete, în nișa din stânga era un taburet acoperit cu ceva negru, în dreapta atârna o perdea, cu toate că nu era nicio fereastră în spatele ei, ci doar o vană lipită de podea, în care sigur n-ar fi încăput nimeni – se vedea că fusese gândită numai pentru picioare. Cu toate acestea, fusese uitată apa, iar Wolfgang nu găsi nicio găleată cu care să poată aduce măcar un strop. Așa că se întoarse iar la Piotr.

— Nu e apă. Dacă mi se îngăduie să cer o găleată să...

— Ce, din nou? făcu Piotr oftând din greu. S-a mai stricat o dată săptămâna trecută!

Porni cu pași grăbiți spre camera de baie și înșurubă ceva la o canea montată deasupra vasului de spălat. De îndată începu să curgă apă dintr-o conductă argintie.

— Gata, acum merge, anunță Piotr și se făcu nevăzut.

Wolfgang se holba fermecat la apa care plescăia vesel. Încercă jetul mai întâi cu un deget, apoi cu un al doilea și, în sfârșit, cu toată palma. Apa era caldă și devenea tot mai caldă, până când trebui să-și tragă mâinile înapoi, ca să nu se opărească. Un adevărat bârlog de vrăjitoare! Încercă să înșurubeze și el din canea și observă că apa curge mai repede sau mai încet în funcție de direcția în care răsucesște. Era, într-adevăr, o pompă ieșită din comun. Mai era și o a doua canea, poate că aceea era gândită pentru apa de la toaletă. O mișcă cu grijă și robinetul începu să picure. Wolfgang își umezi arătătorul și, mirosindu-l, stabili dezamăgit că e tot numai apă, dar rece, ceea ce ușura însă spălatul.

Ce comodă devenise totuși viața! Nu mai trebuia să aprinzi o lumânare ca să vezi ceva seara, nu mai era nevoie să cari apă și nici măcar să o încălzești. Lumea era plină de minuni. Trase aer adânc în piept. Nimeni nu mai trebuia să agite un arcuș de vioară ca să facă muzică.

Contemplă gânditor instrumentul de culoarea gălbenușului de ou pe care i-l întinsese Piotr odată cu prosopul moale. Ținându-l la o oarecare distanță, trase zgomotos aer pe nas, îl luă între buze și suflă în el, dar nu ieși niciun sunet.

Când îl studie mai îndeaproape, observă pe una dintre fețe două lame minuscule și, ușurat, își rase barba. Pe buză începu să i se prelingă un firicel subțire de sânge.

Piotr băgă capul pe ușă.

— Te deranjează? zise el și arată spre colțul camerei, unde era taburetul.

— Vai, nu, sigur că nu, sunt obișnuit să port puțină conversație în timp ce-mi fac toaleta. Fii amabil și spune-mi, ce fel de loc e cel în care vom cânta astăzi?

— Un local italian, dar altfel decât ieri. Patronul e mult mai drăguț, ne servește mereu cu o pizza bună înainte. Nu-ți dai cu spumă de ras? Te-ai tăiat deja destul de urât.

Wolfgang îi aruncă violonistului o privire nedumerită. Piotr însă îi întorsese deja spatele și ridicase șezutul taburetului. De abia acum înțelesese Wolfgang că, de fapt, era o uriașă oală de noapte, în fața căreia acum Piotr stătea și se ușura susurător. Nemaipomenit de practic! La sfârșit se auzi un gălgâit și curse apă.

— Merveilleux!¹⁹ E voie să te și caci în ea?

Piotr îi aruncă o privire chinuită.

— Termină acum cu tâmpeniile astea, da? Trebuie să te grăbești, altfel întârziem, zise Piotr, după care mai mormăi ceva ininteligibil și închise ușa.

Cu un oftat de ușurare, Wolfgang se lăsă să cadă pe uriașa oală de noapte.

12 „Condu-i în lumina sfântă” (lat. în original); vers din Requiem, din secvența Domine Jesu.

13 În germană, litera H poate fi o abreviere atât pentru Häusel („latrină”), cât și pentru Hinterausgang („ieșirea din spate”).

14 Nume convențional care desemnează în limba germană o persoană cu identitate necunoscută.

15 Unul dintre fiii lui Mozart.

16 Compozitori contemporani cu Mozart.

17 Muzio Clementi (1752-1832), compozitor și pianist italian.

18 Köchel Verzeichnis, denumire sub care este cunoscut catalogul cronologic al lucrărilor lui Mozart, alcătuit de Ludwig von Köchel.

19 „Minunat !” (fr. în original).

Rex tremendae

Rex tremendae majestatis,

Qui salvandos salvas gratis,

Salve me, fons pietatis.

O jumătate de oră mai târziu, Wolfgang șchiopăta, cu obrajii netezi înroșiți de frig și de emoție, alături de Piotr pe străzile acoperite de zăpadă. Se împiedică de o scară cu totul și cu totul vrăjită, care cobora adânc în pământ și se deschidea într-un coridor lung, învăluit în beznă. Toate ciudățeniile astea nu prea îi dădeau ghes să meargă mai departe, dar Piotr se învârtea nerăbdător în jurul lui, așa că Wolfgang ajunse, într-un sfârșit, într-o galerie bântuită de curenți de aer, la mare adâncime sub oraș. Pereții păreau să răsună de zgomote și murmure. Benzi înalte de lumină luminau totul ca în orele amiezii, deși afară se lăsase deja întunericul. Deodată începu să adie un vânticel cald, care îi aminti lui Wolfgang de zilele din sud.

— Ce căutăm aici?

Vuietul devenea tot mai puternic, așa că Wolfgang fu nevoit să își repete întrebarea.

— În ritmul ăsta n-o să ajungem niciodată!

Vuietul creștea tot mai mult, ca un contrabas, și devenea tot mai strident, ca și cum un copil ar fi exersat la flaut. Părea să vină dintr-acolo de unde se termina brusc podeaua catacombei. Wolfgang făcu câțiva pași până la margine și se uită în jos. În fundație erau montate niște bârne scurte, probabil era o construcție acoperitoare, deci, după toate aparențele, mai era încă un etaj dedesubt. Dacă acolo era chiar pandemoniul? Îl străbătu un fior de-a lungul spinării, dar îl prinse cineva de braț, iute și vehement, și îl trase înapoi. Înainte să apuce să se întoarcă să vadă despre ce e vorba, veni spre

el ceva imens, cu viteză nebună – un vierme diavolesc, cu sclipiri argintii, care vâjâi ca o săgeată pe sub nasul lui. Țipă, se clătină de era cât pe-acum să se ducă de-a dura, și se agăță de Piotr, care încă îl mai ținea de braț.

— Ce faci? Idiot mai ești! Ți s-a urât cu binele?

De spaimă, lui Wolfgang îi stătu inima în loc. Stătea ca o momâie, fără să poată să mai facă un pas, și se holba la monstrul care acum stătea pe loc și pufăia scurt. Sângele lui Wolfgang zvâcni până în încheieturile mâinilor. În fața lui era un dulap uriaș, foarte lung, cu ferestre și uși prin care Wolfgang putea să vadă înăuntru. Lumea stătea acolo nepăsătoare, ca și cum nu ar fi fost amenințată de niciun pericol. Piotr îl înșfăcă pe Wolfgang și îl trase în direcția de unde tocmai îl smulsese înapoi.

— Hai acum, du-te, ce mai stai?

— Nu, vai, nu, nici în șapte vieți nu mă convingi să intru acolo!

Wolfgang puse un picior în față și i se împotrivi lui Piotr cu atâta înverșunare, încât violonistul, deși era mai mare și mai voinic decât el, nu putu face nimic.

— Îndepărtați-vă de la marginea peronului, se auzi o voce imaterială, ca și cum ar fi vorbit prin pâlnia unui horn uriaș. Cu un bâzâit tot mai puternic, viermele se puse din nou în mișcare și, prinzând viteză, dispăru în cealaltă parte a catacombei, în gâtleejul negru al galeriei.

Piotr îl împinse ușurel pe Wolfgang mai încolo și mută cutia viorii în dreapta.

— Ce faci, omule? Mi-e foame și acum nu mai am timp de masă! Durează treisprezece minute până vine următorul. Dar urci imediat de data asta, gata cu fandoselile!

— Sunt mai mulți dintr-ăștia?

Wolfgang se uita încremenit în urma monstrului, inima îi bătea în continuare de să-i spargă timpanele. Și Piotr se aștepta ca el să se lase

mâncat de un asemenea vierme!

— Unde o să ne ducă?

— Azi trebuie să ajungem în Museumsquartier.

— Și... tu ai mai făcut așa ceva?

— Cred că e a patra sau a cincea oară pe ziua de azi. Birtul e drăguț și sunt clienți buni. Mi s-a întâmplat să primesc și patruzeci de euro bacșiș.

Wolfgang încuviință din cap neatent, încercând între timp să-și adune gândurile. Trase aer adânc în piept. Se vedea că viermele cel înspăimântător nu îi dă lui Piotr nici cel mai mic motiv de îngrijorare. Prin urmare, nu era nimic mai mult decât un vehicul oarecare, ca și Toyotele, care probabil că împânzeau cu miile străzile Vienei, de care se speriasse cu doar o zi înainte și care, în fond, se dovediseră atât de plăcute. Și cât de confortabil se călătorea în ele, mult mai bine decât în vehiculele de care se servise până atunci și în care nu puteai să faci un drum fără hurducăieli și zdruncinături atât de zdravene, încât seara, fundul te durea de parcă cineva ți-ar fi tăbăcit pielea toată ziua. Din nou se porni curentul, se auzi un vâjâit tot mai sonor și mai strident, și Wolfgang simți cum iar i se accelerează respirația. Fără să vrea, făcu un pas înapoi.

— Te pomenești că ai claustrofobie...

Pe chipul lui Piotr apăru acum și o undă de compătimire. Oftă ușor.

Wolfgang ridică din umeri, ce o mai fi și asta, probabil că nu avea, la urma urmei, în afară de hainele de pe el și de muzica din cap, nimic pe care să-l poată numi „proprietatea sa”.

— OK, tu doar închide ochii, te iau eu de braț.

Îl apucă strâns pe Wolfgang și îl conduse spre vehiculul care se oprise în dreptul lor și care semăna mai puțin cu un vehicul și mai mult cu o casă lungă, joasă, care înghițea oameni.

— Doar câteva stații. Piotr îl bătu liniștitor pe braț, în timp ce urcau în metrou, apoi își luă instrumentul de pe umăr și se sprijini de un perete, chiar lângă ușa care, cu un pârțait, se închise singură.

Fascinația și groaza puseseră deopotrivă stăpânire pe Wolfgang. Nu își putea lua ochii de la aripile ușii, care se apropiau încet una de alta. Și nu, nu era nimeni acolo care ar fi putut să le închidă! Viermele se puse pe neașteptate în mișcare, Wolfgang se bâțai, călcă în gol, își pierdu echilibrul și se simți ca un zar aruncat prin gang. Vâsli cu mâinile, căutând ceva de care să se apuce, reuși, în cele din urmă, să se prindă de una dintre barele care se aflau lângă băncile pentru călători și se grăbi să se încolăcească în jurul ei. Pfui, ce viteză! Wolfgang privi zâmbind în jurul său, râse, se prinse mai bine de bară și aplaudă încântat. Vedea deja oameni în așteptare, zburând pe lângă ferestre, și trebui să se țină bine de bara care de data aceasta îl trăgea în direcția opusă. Viermele se opri și ușile se deschiseră cu un nou pârțait. Acum îi era clar de ce atârna lațuri din tavan. Încercă să prindă unul, dar trebui să se întindă ca să ajungă până la el.

Din senin, Piotr se ivi lângă el, cu un zâmbet atât de sincer, încât puteai să citești în el grija afectuoasă. Îl chemă pe Wolfgang să ia loc, ca un medic care îi recomandă unui bolnav odihna la pat. Wolfgang îl cercetă pe violonist cu coada ochiului. Era clar că acel vierme al Infernului e mijlocul obișnuit de deplasare al lui Piotr. Viermele se puse din nou în mișcare și curând după aceea, afară se făcu totul negru. Pe niciunul dintre cei care ședeau înăuntru nu părea să îl deranjeze că zboară ca o săgeată prin ganguri subterane, în timp ce deasupra lor apăsau case și străzi. Din nou afară străluciră lumini, Wolfgang se uita la oamenii care intră și ies și simțea o vagă stare de euforie, o înfiorare plăcută. Ce distractiv era totuși, dacă urmărea totul cu atenție! Tare ar mai fi vrut să știe ce putere nevăzută împinge și trage vehiculul, deschide ușile și pune scările în mișcare în așa fel încât nici măcar nu trebuie să mai dai din picioare.

— Merge cu totul de la sine? îl întreabă pe Piotr curios.

— Ce anume?

— Vehiculul ăsta, îl lămuri Wolfgang bătând cu mâna în scaun.

Piotr își țuguie buzele; părea că se gândește.

— Precis are șofer. Dar există pe undeva și unele fără, poate prin Japonia sau așa ceva.

Wolfgang își dădu osteneala să afișeze o figură inteligentă.

— Unde se poate călători cu el?

Piotr arătă spre un tablou de deasupra ferestrei, pe care se împleteau linii colorate în jurul unui centru invizibil.

— Te duce aproape peste tot. Tăcu un timp, se uită la Wolfgang și dădu ușor din cap. Deci și tu vii de la țară. Nu părea să aștepte vreun răspuns. Am venit aici prima dată acum doi ani. Singur-singurel. Nici eu nu înțelegeam nimic. Zâmbea ca un bunic care își amintește vremurile din tinerețe. Totul era atât de mare! Cât aș fi vrut să am pe cineva care să-mi arate orașul! Dădu iar din cap, îl trase pe Wolfgang spre ieșire și îi puse scurt mâna pe umăr. Măine facem turul orașului. Împreună. Tu și cu mine.

Dar când Wolfgang se trezi a doua zi, în locul de ninsoare cădea o ploaie mărunță și deasă care părea murdară încă dinainte să atingă asfaltul și care bătea tremolat pe pervazul metalic al ferestrei lui Piotr.

Piotr dădu energic din cap.

— Azi nu merg mai departe de Billa, przyjaciel.

— Ce păcat!

Wolfgang se uită fix pe fereastră. Ceva înăuntrul lui îl îmboldea să cunoască străzi și piețe, să descopere locuri vechi și noi și să vadă ce mai rămăsese din Viena a lui și ce mai adusesese diavolul. Totuși, dacă Piotr voia să facă o vizită unei dame, nu trebuia să lase nici vremea să îi stea în cale.

— Hai mai bine și tu cu mine, o să te prinzi imediat cum merge, ca să te descurci când ești singur aici.

Wolfgang se întoarse spre el zâmbind.

— Ia te uită, ce pișichier! Cele mai calde mulțumiri din partea mea, dar până acum am avut ocazia să acumulez deja o experiență bogată, începu el, dar apoi se opri. Poate că Piotr nu greșea. Femeile pe care le întâlnise în ultimele două zile pe străzi și prin localuri nu numai că arătau complet diferit față de ce era el obișnuit să vadă – fie dezbrăcate pe jumătate, fie de nediferențiat de bărbați –, ci se și purtau într-un fel care îl făcea să creadă că i-ar putea prinde bine câteva sfaturi. Totuși, dacă e drăguță...

— Cine?

— Cum i-ai zis? Billa?

— Da, e foarte drăguță casierița, n-ai grijă! râse Piotr. Haide acum, cumpărăm doar niște pâine și lapte.

Wolfgang alerga uimit printre nesfârșite rafturi înalte cât vedeai cu ochii, se oprea pretutindeni, se întindea și se apleca, încântat de multitudinea lucrurilor oferite spre vânzare. Pe scurt, piața de mărfuri se mutase pur și simplu într-o clădire, ceea ce i se părea destul de înțelept, având în vedere vremea urâtă de iarnă. De-abia de își amintea să o fi condus o dată pe Constanze la cumpărături; de fapt, ea o trimitea mai mult pe fata din casă. Aici însă lucrurile arătau cu totul altfel: se vedea că e la modă ca totul să fie ambalat într-un fel de hârtie sticloasă, până și cartofii și pâinea sclipeau sub acest înveliș translucid. Toate bunătățile acelea îi stârniseră apetitul lui Wolfgang, care se și puse pe treabă și încercă șuncă și cârnați, covrigi, prăjituri și fructe pe care nu le mai văzuse niciodată până atunci în coșul strălucitor pe care Piotr îl împingea în față.

— Ajunge. Nu poți să mănânci tot.

— Oh, eu... Wolfgang se opri. În fața lui se înălța un zid, puțin mai înalt decât el, făcut din cutii care luceau, vopsite pestriț și împodobite cu auriu. Ce-i asta?

— Mozartine. N-ai mai mâncat?

— Mozartine? Ha! Wolfgang se lovi peste coapse și făcu o piruetă. Asta-i bună! Mozartine! S-a ajuns la bomboane! Ia spune, se pot mânca?

Scoase cutie după cutie – rotunde, lunguițe, pătrate, chiar și sub formă de vioară –, până când Piotr i le luă.

— Gata, potolește-te! Sunt mult prea scumpe, mai bine îți cumperi un baton de ciocolată, ieși mai ieftin.

— Vai, dar nu poți să mi-l refuzi pe Mozart, dragă prietene, nu mă las până când nu-l halesc pe Mozart! Haha! Scotoci prin buzunarele pantalonilor și scoase bancnota brună, șifonată, pe care o câștigase cu o seară înainte.

Piotr cedă și începu, dând din cap, să așeze cumpărăturile din coș pe o masă neagră, pe care pachetele alunecau de la sine. O tânără lua, fără să se uite, un pachet după altul, îl cântărea scurt în mână și apoi îl pune la loc cu un sunet strident, cacofonic. Ea trebuia să fie dama de care vorbea Piotr.

— Bună ziua, domnișoară Billa. O zi mizerabilă astăzi, nu-i așa?

Domnișoara Billa își întoarse privirea și dădu scurt din cap. Nările-i păru că se largesc.

— Patruzeci și șase șaptesprezece.

Wolfgang întinse bancnota spre domnișoara Billa.

— Complimentele mele, nici măcar eu n-aș fi putut socoti corect atât de repede. O zi bună vă doresc, domnișoară Billa.

— Numai tâmpenii ai în cap! zise Piotr râzând când fură din nou pe strada udă de ploaie. Apoi deveni dintr-odată grav. Aproape cincizeci de euro!

Și Wolfgang aproape că recunoscuse această privire dojenitoare.

— Unde vrei să mergi mai întâi? îl întreabă Piotr a doua zi dimineață.

În metrou, indicatorul „Opera” trecea iar și iar repede pe lângă el, când trenul intră în Karlsplatz.

— La Operă, în sfârșit! răspunse Wolfgang duios. Și apoi, oriunde se cântă muzică!

— Dumnezeu mare, tot orașul e plin de muzică.

— Vreau să aud ceva nou, ceva totalmente à la mode. Ce se dă azi la Operă?

Piotr ridică din umeri.

— Ca de obicei. Mozart, Wagner, Richard Strauss...

— Dar ăsta e tocmai opusul a ceva nou. Probabil că se cântă, totuși, și ceva în primă audiție?

— La Opera de Stat? Piotr râse și îl onoră încă o dată cu acea privire care îl făcea pe Wolfgang să prefere să tacă.

Așa că Piotr umblă cu el două zile de-a lungul și de-a latul orașului și îi arată amabil tot ceea ce Wolfgang cerea să vadă.

— Turiștii merg toți la Prater și Hofburg, și tu vrei să vezi autostrada.

— Ce sunt turiștii?

În tot vacarmul acela și cu vântul bătând năprasnic, Wolfgang cu greu reuși să se facă auzit. Sprijinit de balustrada podului, încerca să scuipe pe Toyotele care treceau pe sub ei cu un zgomot infernal. La Hofburg știa fiecare ungher ca pe propriul buzunar, pe când autostrada era ceva cu totul nou, mult mai interesant.

Piotr râse reținut.

— Ești ciudat, przyjacieli.

— Ah, Piotr, nu-ți place și ție ca din când în când să te gândești la lucruri care, în aparență, au fost gândite de mult?

Și, în timp ce Piotr își îndrepta privirile spre depărtări, îi veni o idee salvatoare.

— Știu un joc vesel, Piotr! Lasă-mă ca, pentru o zi întreagă, să-ți pun cele mai tâmpite întrebări pe care le poate scorni capul meu obosit, iar sarcina ta să fie să-mi răspunzi la toate, fără excepție, cu toată seriozitatea și înțelepciunea. Chiar de-acum. Drept recompensă, astă-seară, după ce ne încheiem treburile, vreau să-ți fac cinste cu o masă copioasă într-un loc pe care să-l alegi tu, sous condition²⁰ ca și acolo să se cânte muzică. Dar de data asta să fie ceva într-adevăr nou, te rog mult!

Primi ca pe o salvare strângerea de mână a lui Piotr și începu imediat, fără niciun fel de stânjeneală, să-l descoasă pe violonist de tot ce îi trecea prin minte. Avu totuși grijă să nu îl lase pe Piotr să se prindă că într-adevăr nu are nici cea mai vagă idee despre nimic, ba mai mult, se amuza teribil prefăcându-se că îl pune pe violonist la încercare. Și, chiar dacă Piotr nu putea nici pe de parte să-i explice totul – lumea devenise pur și simplu prea plină de întrebări –, Wolfgang înțelese totuși, până la urmă, că în spatele celor mai multe miracole nu stă nimic altceva decât o nouă formă de energie, că veștile sunt pe drum nu săptămâni sau zile întregi, ci, eventual, cel mult câteva minute și că ar face bine să se teamă de voința femeilor cu mult mai mult decât de cea a monarhilor. Și, după ce seara acompaniară într-un restaurant italianesc o petrecere de Crăciun cu ariile cele mai pline de însuflețire ale lui Puccini, Wolfgang se simți de parcă, într-o singură zi, în creierul său s-ar fi demontat o întreagă casă, piatră cu piatră, și apoi ar fi fost reșezată în cu totul alt chip.

— Acum vezi, Piotr, prietene? Bunul meu tată, cel mai bun tată din lume, Dumnezeu să-l ierte, mereu spunea că nu există întrebări prostești. Se ridică nerăbdător înaintea violonistului. Așadar, spune-mi, Piotr, prietenul meu cel mai drag, cum s-ar putea progresa ca omul să poată călători în timp?

— Să călătorească în timp? Ce tâmpenie, nimeni nu poate să călătorească în timp.

— Ba da, Piotr, trebuie să meargă, știu că merge, iar tu să-mi explici cum.

— Ești obositor, przyjacieli! suspină Piotr. Nu știu exact cum merge. Are cumva legătură cu Einstein, și trebuie să zbori cu o navă spațială în jurul Pământului foarte repede. Dar astea-s niște prostii, zise violonistul făcând un gest a lehamite. Am citit de un astronaut rus care a stat doi ani într-o navetă spațială și de fapt, în timp a făcut o călătorie de numai jumătate de secundă sau așa ceva.

Nu avea rost. Fiecare răspuns pe care i-l dădea Piotr năștea încă un șuvoi infinit de întrebări.

— Așa că probabil numai unul, Domnul Dumnezeu, este în stare, spuse el, mai mult pentru sine decât pentru Piotr, să ne ducă în orice loc în care suntem de cel mai bun folos.

— Dumnezeu poate totul, nu are nevoie de mașina timpului.

— Mașina timpului? Wolfgang tresări. Ce-i aia? Ce poate să facă?

— Ei, prostii, există numai în filme. Nu poate fi construită, nu merge.

— Și de ce nu?

— Ah, sunt muzicant, nu tehnician.

— Ha, într-adevăr! Un muzicant! Iar ziua nu e nici pe departe pe sfârșite! Așa că spune-mi repede, cum ajunge muzica pe discurile argintii și cum iese de acolo?

Piotr își schimonosi fața într-un zâmbet.

— Ai câștigat, przyjacieli. Acum tare mă mai chinuie setea, și știu exact unde mergem.

[20. „Cu condiția“ \(fr. în original\).](#)

Recordare

Inter oves locum praesta,

Et ab haedis me sequestra,

Statuens in parte dextra.

Blue Notes se afla într-o încăpere boltită, care făcuse pe vremuri fala unei mănăstiri din Evul Mediu. Pereții și stâlpii trimiteau sclipiri albastrii și cufundau localul într-o lumină rece, fantomatică. Wolfgang mai vedea, în afară de coate și spate, doar fâșii albastre de lumină pe podeaua neagră, și era bucuros că Piotr îl ajuta să își taie drum pieziș prin mulțime spre o tejghea luminată la fel de albastru. Aerul era încărcat de fum de tabac.

— De ce dă lumea atât de mult pentru un bilet de intrare ca să stea în beznă asta?

— În curând o să auzi niște muzică extravagantă.

Wolfgang își încordă auzul, străduindu-se să prindă ceva din frânturile de melodii care ajungeau la urechile lui prin larma mulțimii. Neîncrezător, acceptă până la urmă o bere.

Dintr-odată se aprinseră și alte spoturi, de această dată galbene, și luminară o mică scenă pe care se postaseră trei muzicieni. Wolfgang ar fi trebuit să se ridice pe vârfurile degetelor ca să le vadă mai mult decât frizura, dar talpa rănită încă nu îi permitea așa ceva. Îi auzea cum își acordează instrumentele. Un astfel de chef nu putea să fie urmat decât de o mahmureală pe măsură. Pianul cu coadă suna atât de înfundat și de imaterial, de parcă ar fi fost așezată o pătură peste coarde, la contrabas cineva tot scărmana cu degetele. Lumea sări în sus cu aplauze, iar Wolfgang privi iritat în jur. Asta nu era muzică adevărată, care să merite aplauzele, era

cel mult o învălmășeală de sunete chinuite, fără cel mai mic sistem de înșiruire! Își încrucișă mâinile pe piept.

Apoi însă, din senin, pluti peste toate un sunet impunător, ca timbrul unui clarinet, ușor și vibrant, puternic și totuși mlădios, care se transformă într-o melodie îndrăzneată. Wolfgang își ținu respirația. Asta era altfel decât toate cele pe care le cunoștea, liberă de tot ceea ce îl limitase până atunci! Când înțelese cum funcționează această muzică atât de nouă pentru el, îl cuprinse o bucurie copilărească. Se așeză cu călcâiele pe propteaua scaunului de bar ca să vadă mai bine clarinetul fermecat care scotea acele sunete nerușinat de materiale, de-a dreptul sățioase. Vesele, diafane și moi, îl cuceriră cu desăvârșire. Cu ochii larg deschiși, se holba la instrumentul strălucitor, care arăta ca rezultatul unui mariaj între un horn răsucit și un corn al abundenței din Stephansdom. Un corn de baset aurit!

— Ce instrument e acela? se grăbi el să-l întrebe pe Piotr.

— Ce, saxofonul? Piotr zâmbi și bătu triumfător în micul ceas pe care îl purta la încheietura mâinii. A trecut miezul nopții, nu mai pui întrebări tâmpite!

Wolfgang puse râzând paharul pe tejghea și se trase mai aproape de scenă. Sa-xo-fon. Îl sorbea pe cântăreț din ochi și observă cu atenție proprietățile acelui obiect strălucitor de suflat, din care muzicantul mai scoase o versiune scurtă a melodiei, cu o tonalitate mai înaltă, jucându-se cu instrumentul după cum avea nevoie. Devenea din ce în ce mai agitat, începu să bată darbana pe tejgheaua barului și îi fu clar că în următoarele zile nu va mai face nimic altceva decât să compună cea mai minunată muzică pentru acea jucărie fantastică.

Atunci o văzu pe ea. Rodul acelor sunete perfecte. Ședea la o mică masă înaltă, chiar în fața scenei, vorbea cu femeia de lângă ea și știa să sufle rotocoale de fum în aer. Se uita la ea fermecat. Bogatul ei păr negru era strâns și ridicat în coc, iar spatele îl avea acoperit de nimic altceva decât de două bretele negre, care îi țineau rochia la ceafă. Îi vedea, puternic reliefată, adâncitura coloanei vertebrale, și i se părea că o simte cu vârful degetelor.

Dacă ai fi judecat după trăsăturile chipului ei, nu ai fi putut spune că e cu adevărat frumoasă, însă felul în care își lăsa capul pe spate și râdea îi făcu imediat mintea să lucreze. Când ea își puse lasciv o nouă țigaretă albă, din cele noi, între buzele stacojii, Wolfgang nu se mai putu abține și porni spre ea, făcându-și loc prin mulțime.

— Permiteți?

Cu o plecăciune galantă, îi luă chibriturile, încercă să-și aducă aminte cum se umblă cu ele, dar, de emoție, scăpă cutia din mână. Se aplecă fulgerător și bâjbâi cu degetele în întuneric printre picioarele scaunelor, încoace și încolo. Roșu până în vârful urechilor, dar fără chibrituri, se ridică din nou.

— Au dispărut! S-au dus de-aici, s-au dus pe copcă! Mi-au scăpat printre degete!

Wolfgang zâmbi, se întinse după lumânarea care pâlpâia pe măsuță într-un mic sfeșnic de sticlă și i-o întinse frumoasei chiar sub nas.

— Las-o acolo, micuțule.

Fără ca măcar să-i arunce o privire, își aprinse țigareta cu bricheta tovarășei sale și își reluă conversația, ca și cum el nici nu ar fi fost acolo.

Zdrobit, făcu drumul înapoi, aruncă o ultimă privire la splendidul spate, se agăță lângă Piotr de teighea și mai primi o bere.

— Să nu pui la inimă, îl sfătui ospătarul – un maur cu ochi albi, fantomatici –, mulți și-au încercat norocul cu ea. În ultimul timp umblă cu saxofonistul. În fața lui oricum nu ai nicio șansă.

Wolfgang înghiți în sec. Cu saxofonistul! Înverșunat, își întinse gâtul până când reuși să îl zărească pe blondul cel înalt și deșirat care, cu privire visătoare, se sprijinise neglijent de pianul cu reflexe albastrii și care scotea din instrumentul său cele mai dumnezeiești sunete.

— De ce nu cântăm aici? îl întrebă nervos pe Piotr.

— Ce să căutăm aici? zise Piotr ridicând din sprâncene. Ah, Wolfgang! Sunt violonist clasic, nu cântăreț de jazz.

— Asta înseamnă că nu este nimic altceva decât o chestiune de repertoriu.

Mânios, Wolfgang se întoarse la teighea și începu, cu mișcări energice, să ciocănească în sticla albastră, lucitoare.

Microbuzul lui Piotr spre Polonia trebuia să plece cu câteva zile înainte de Crăciun. În timp ce violonistul își împacheta lucrurile în mica sa geantă neagră, Wolfgang îi asculta nesfârșitele instrucțiuni.

— Duci partiturile la editură! Altfel faci foamea pe-aici! Și să nu mai uiți radiatorul în baie! Piotr își domoli glasul și îl fulgeră cu privirea. Și să mergi la toaletă!

— Negreșit, tată Piotr.

Piotr nu putuse trece peste faptul că Wolfgang urinase pe fereastră. Muiera certăreață de peste drum îl pârâse imediat pe Wolfgang la administrator, motiv pentru care Piotr acum se îngrijea foarte mult de liniștea casei.

— Iar de acum încolo vreau să fiu foarte cuminte, să nu deschid ușa la nimeni și să nu las străini în casă... Ei, drăcie! Tot o s-o fac, și chiar cu cea mai mare plăcere, mai ales dacă o fi vreo damă.

— Prostănac ce ești! Unde mergi de Crăciun?

Wolfgang ridică din umeri.

— Mă întreb dacă aș avea de îndeplinit față de cineva obligația de a merge la mesă, pentru că...

— Dar nu se poate să nu ai și tu o familie pe undeva.

— Toți sunt morți. Wolfgang zâmbi. Așadar, după cât se pare, în cel mai bun caz, nu îi sunt dator nimănui, în afară de Creatorul meu; pot acum să scriu liniștit la opera mea toată noaptea de Crăciun. În orice caz, dacă e să

fie ca tata Piotr să insiste ca eu să merg la mesă, o să mă grăbesc, o să mă duc în grabă, grabnic...

— Trebuie să te duci, Wolfgang! Cel puțin de Crăciun, przyjacieli. Altfel ești complet singur și nu poți să te bucuri de sărbătoarea Domnului nostru Isus Hristos.

— O, netrebnicul de mine! făcu Wolfgang și întinse teatral mâinile spre cer. Până acum m-am bucurat de nu mai puțin de unu, două, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă, zece, unsprezece, douăsprezece, treisprezece, paisprezece, ah, cincisprezece Crăciunuri – vai, ce coincidență urâtă – în una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte, ah, ce spun eu, cincisprezece zile diferite! Cum ar putea inima și sufletu-mi să nu fie grele în Noaptea Sfântă, fără Jingle Bells și White Christmas? Se aruncă în fața lui Piotr în genunchi și își întinse spre el mâinile împreunate. Salvează-mă, Piotr, gândește-te la mântuirea sufletului meu, mai petrece un singur, ultim Crăciun cu mine. Fără vioara ta, dar cu vin și bere din belșug. Petrece Blue Christmas cu mine. Oh, tu, cel mai drag, cel mai bun prieten pșeatșil! Țasta să fie păcatul tău!

— Ah! La Blue Christmas ăla te referi! mormăi Piotr și îl lovi cu piciorul într-o parte. Știu eu că nu pentru bere vrei tu să mergi acolo. Când ți-e mintea la femei, nu mai ești bun de nimic.

— Dar mintea ta? Unde e? întrebă Wolfgang în timp ce alergau prin noaptea rece.

— A mea merge bine. Sunt căsătorit de șase ani.

— Piotr! Și nu mi-ai suflat o vorbă depre asta! Unde o ții ascunsă?

— Acasă în Mrągowo.

— De ce nu este aici, cu soțul ei credincios? Pe vremea când încă o aveam pe vrednica mea soțioară, care sigur că îmi era cea mai dragă, voiam s-o știu toată ziua pe lângă mine.

Piotr își coborî pios glasul.

— Ai fost căsătorit? Și soția ta a... murit?

Wolfgang dădu viguros din cap.

— E moartă de-a binelea.

— De ce a murit? Privirea lui Piotr îi coborî mai jos decât vocea.

„De senilitate”, se gândi Wolfgang și făcu un gest a lehamite cu mănua groasă de la Enno.

— Este o poveste lungă, tristă, funestă, oribilă, întunecată, groaznică, mai bine povestește despre nevestica ta cea dragă. De ce te lasă atât de mult singur?

— Ea m-a trimis aici. Piotr lovi cu piciorul într-o punguță goală de chifle, care i se lipi de vârful încălțăminte, așa că fu nevoit să se oprească și să o calce până scăpă de ea. Eu aș vrea să fiu acasă. Dar aici pot câștiga în trei luni mai mult decât în Polonia într-un an întreg.

Piotr împinse cu forță ușa de sticlă de la Blue Notes, iar Wolfgang îl urmă în încăperea boltită. Pianul cu coadă, care era cu adevărat de un bleumarin intens, dormea deja în semiobscuritate, câteva mese erau încă ocupate, dar nu reușea să descopere nicăieri ceea ce căuta. Peste toate pluteau, într-un fel de transă, în sus și în jos, sunetele acelea străine care, după cum îi explicase Piotr, proveneau de la o mașină și nu aveau nevoie de niciun instrument, fiind produse de simple cutii vibrante, mai mitite decât cele pe care le văzuse la mașinăria lui Piotr. Piotr îi povestise câte ceva despre oscilații și electricitate – acea forță probabil înrudită cu magnetismul care reușea să pună metrourele în mișcare, care făcea ca noaptea orașul să fie luminat ca ziua și pe care Wolfgang nu era în stare să o priceapă cu niciun chip.

— Drăguța ta. Trebuie să fie cea care poate fi văzută în portretul din odaia ta, nu-i așa? Cea cu plete aurii?

— Da. Piotr dădu din cap îndurerat și se sprijini de tejghea. Este cea mai frumoasă femeie din întregul Mrągowo.

Wolfgang văzu în fața ochilor tabloul care îi înfățișa pe cei doi însurăței, își aminti și privirea lipsită de bucurie a lui Piotr, și îl cercetă pe violonist cu coada ochiului. Chiar atunci se deschise o ușă și Wolfgang își întoarse privirea după coama neagră, care strălucea ireal, îmbogățită de reflexele luminii albastre.

— Iar aceasta este precis cea mai frumoasă femeie din toată Viena.

În clipa următoare îl recunosc și pe blondul saxofonist, care își puse distrat brațul în jurul ei.

Probabil că și Piotr se întorsese după ea, fiindcă îi aruncă lui Wolfgang o privire deznădăduită.

— Uită-te la ea! Merge de parcă ar fi regina din Saba. Iar tu ești un coate-goale!

— Chiar dacă îi apar ca un coate-goale, am totuși unele calități pe care îmi permit să le trec drept bunuri de mare preț. Faptul că monarhii au fost înlăturați are, deci, și părți bune, din plin. Și, cu capul sus, Wolfgang porni direct spre pianul părăsit.

Făcu pentru început câteva acorduri delicate, gata să își retragă imediat mâinile de pe clape. Dar, contrar temerilor sale, pianul nu era nici dezacordat, nici defect, așa că luă loc și începu să întrețasă o melodie peste acele sunete artistice care, deși nu lipsite de farmec, mai pluteau totuși în aer ca vocea unui crainic care se repetă neobosit, dar căruia de mult nimeni nu îi mai dă nicio atenție. Wolfgang își lăsă privirea să rătăcească peste ultimele perechi, care stăteau îmbrățișate în colțuri, peste tejgheaua cu mormanul său infinit de sticle uitate deschise, peste mesele părăsite și, în sfârșit, se uită din nou la părul negru și lucios.

Peste clienții localului se lăsase deja toropeala pe care o aduce noaptea și pretutindeni domnea liniștea, ca și cum nimic nu mai avea importanță. Și totuși, mai era ceva în atmosferă, un alean adunat de ore, esența unei

așteptări, o încordare gata să răbufnească sau să se topească în neant, pe care el în clipa aceea, reluând-o mereu, o trimitea înapoi în camera albastră, mi major, după care o aduse, în modulațiile cele mai stinse, aproape de extincție, pentru ca la sfârșit să o lase să izbucnească din nou cu o nouă forță. Dădu cu ochii de Piotr, care se răsucise pe scăunelul său și îl asculta. Îl văzu pe barmanul cel oacheș, care încremenise cu paharul și cârpa de șters în mână, și o văzu pe ea, cum și ea se răsucise spre el, atârând încă în brațele lunganului; îi trimise o variațiune zglobie în chip de salut. Totuși, după ce bucata care se auzea la boxe și pe care el o luase ca basso ostinato în compoziția sa se termină, frumoasa încă mai atârna de gâtul cavalerului ei. Trecură două, trei măsuri, până când următoarea secvență a melodiei din fundal întrerupse liniștea cu lovituri subite.

Wolfgang se ridică, nu dorea să cânte pe acea piesă. Mai întoarce o dată privirea, observă că barmanul cel oacheș arată spre pian, tăind de bunăvoie sonorul boxelor, însă Wolfgang refuză cu o mișcare din cap, se așează lângă Piotr și își caută berea. Din colțuri se auziră aplauze, iar Wolfgang își plecă politicos fruntea în toate direcțiile.

Barmanul își închise robinetul și îi împinse lui Wolfgang o bere proaspătă.

— Ești nemaipomenit, omule! Profi, nu-i așa?

Wolfgang nu știa ce ar fi trebuit să răspundă, așa că tăcu și se cufundă în spuma proaspătă a băuturii.

— Păi în cazul ăsta da, îmi retrag vorbele, zise barmanul și făcu un semn cu capul în direcția saxofonistului. În ceea ce privește muzica, acuma probabil că lucrurile arată cu totul altfel.

Piotr ciocni încurajator cu Wolfgang.

— Ești cel mai bun pianist din câți cunosc, przyjacieli! Noroc și sărbători fericite!

Locuința lui Piotr, acum pustie, îi înnegrea gândurile lui Wolfgang, așa că străbătea toată ziua orașul, fără o țintă anume și doar în mici cercuri în jurul

catedralei, ca să guste larma străzilor cu magazine și vuietul circulației încâlcite, care îi dădeau strania impresie că acestea sunt lucruri pe care le știe de mult. Își petrecea mult timp prin parcurile acoperite de zăpezi, se ferea de oameni care treceau foarte aproape de el pe două roți, vedea nenumărate pătuțuri pe roți, în toate culorile, în care mămicile își plimbau bebelușii, stătea nehotărât în fața străzilor largi și nu îndrăznea să treacă. Roata, stabili el, era încă tot o roată, chiar dacă acum se învârtea mai repede decât odinioară și, fără ea, lumea părea să nu poată să progreseze. Îi lipseau caii. În peregrinările sale era atras iar și iar la catedrală, unde cai sforăitori, înhămați la birje, cu pieptul aburind, își împrăștiau mirosul și, când închidea ochii, aproape că se simțea acasă.

Apoi, înspre amiază, de îndată ce muzica din capul lui se precipita spre hârtie, se așeza într-o cafenea cât mai animată și își scotea caietul pentru partituri. Însă după ce își făcuse obiceiul de a lua masa în oraș, rezerva lui de bani se topi ca untul în soarele de august. Proprietarul unui restaurant în care cântase cu Piotr se oferise să îl angajeze și singur. Avansul pe care i-l oferise era însă atât de mic, iar drumul, atât de lung, încât Wolfgang nici măcar nu se duse. Simțea o nevoie de nestăvilit de a compune, pur și simplu dădea pe dinafară de muzică, și plicticoasa muncă de a transpune totul pe hârtie îi mânca tot timpul.

Un concert pentru pian, cu o cadență veselă de saxofon, stătea aproape gata pe măsura de cafea placată cu faianță a lui Piotr, alături, două sonate pentru vioară pentru Piotr, câteva cântecele – de fapt, nimic mai mult decât niște notițe la o temă pe care o auzise într-un supermarket – și, pe lângă acestea, tot felul de schițe, de idei care ar putea servi drept material pentru o operă. Și, în sfârșit, își îndreptă din nou atenția și asupra Requiem-ului său, care încă și acum mai plana asupra lui ca o forță invincibilă, chiar dacă pe zi ce trecea se gândea la el cu tot mai multă indiferență. Fiindcă oricât de mult s-ar fi străduit să înțeleagă de ce se află într-un Astăzi care de fapt e un Mâine îndepărtat și nedestinat lui, nu descoperea totuși nimic care să-i fi putut da într-adevăr un răspuns acceptabil. Nu putea ști nimic cu certitudine și nu putea exclude nimic. Așadar, ce s-ar întâmpla dacă ar termina cu adevărat acea misă funebră într-un mod care să fie atât pe placul cerului, cât și al pământului? Dacă s-ar întrece pe sine la acele tonuri ale Lacrimosei care îi sfâșiau nemiloase sufletul? Ar veni atunci iar să-l ia Arhanghelul Mihail?

Atunci oare s-ar isprăvi totul, viața lui ar fi încheiată, misiunea lui, îndeplinită? Și, în sfârșit, de negânditul: era oare în puterea lui să aleagă clipa?

Aruncă pe hârtie cu gesturi energice următoarea măsură din Agnus Dei și își interzise gândurile blasfematoare. Gata cu ele! Trebuia să termine odată lucrarea, nu pentru că cerul îl amenința cu pedeapsa divină, ci pentru că o datora pământului și, mai ales, și-o datora sieși. Nu se va lăsa până când cârpăceala lașă a acelui cap sec care nu era demn de numele său nu va fi înlocuită de o muzică într-adevăr sublimă.

„Compui și tot compui, și după aia lași hârtiile să zacă prin colțuri! Toată casa e plină de partituri!” Așa îl admonestase Piotr înainte de plecare și îi notase pe un bilețel galben adresa unui editor de muzică.

Wolfgang răsfoi încet prin maldărul de hârtii. Violonistul avea dreptate. Chiar în aceeași după-amiază se duse cu o mapă plină de partituri la editura Singlinger. Acolo i se ceru să depună lucrările, împreună cu câteva date, și să revină în februarie.

Wolfgang merse apoi agale de-a lungul străzilor, admiră îndelung vitrinele unui mare magazin în care păpuși inexpressive prezentau costume, jachete și mantouri. Această modă bizară, cu pantaloni lungi și fuste drepte, i se păruse la început atât de străină, încât nu dorise deloc să știe de ea. Acum însă îi plăcea din ce în ce mai mult, și din când în când i se întâmpla chiar să îi rămână multă vreme în gând câte un articol pe care îl găsisese deosebit de frumos.

Mai purta și acum jacheta lui Piotr și pantaloii lepădați de Enno. Într-o astfel de costumație nu avea să fie bine primit nicăieri – așa fusese pe vremea sa, și nici în următorii două sute de ani nu avea cum să se schimbe nimic.

Așa că se strecură înăuntru, se opri lângă niște mese și suporturi de care erau atârinate haine unele după altele, pipăi pânzeturi și se uită la nasturi și găitane, luă într-un sfârșit o cămașă albă cu nasturi lucitori de aur și și-o ținu în dreptul pieptului.

— Raionul pentru bărbați e dincolo.

O damă prietenoasă cu ochelari îi arătă spre culoarul din spatele lui.

Wolfgang încuviință din cap și se holbă jenat la bluza pe care o ținea în mână până când dama i-o luă, făcu apoi șovăitor câțiva pași înapoi în direcția pe care i-o arătase ea. Se lovi de cineva, se sperie, se răsuci și mormăi o scuză, dar își dădu seama că cel de care se izbise era un biet manechin. Își frecă brațul și se uită în sus la păpușă. Era aproape dezbrăcată, nu purta nimic altceva decât un tul străveziu, verde-deschis, peste piept și pubis, fixat cu benzi și bretele de aceeași culoare. Se uită la ea cu respirația tăiată, apoi își îndreptă privirea spre următoarea păpușă, care purta un tul identic, dar negru. Se uită repede în jos. Doar ideea de a dezbrăca o femeie de așa ceva... Să fie într-adevăr lenjerie de corp? Observă fascinat minusculele articole de rufărie care stăteau la picioarele păpușii, pe o măsuță, privi șovăitor în jur, dar nu îndrăzni să le atingă. Tot timpul trebuia să se uite în sus la păpușa al cărei bust mic și tare se zărea prin tul. O tânără trecu agale pe lângă el și începu să caute printre cârpulițele verzi și negre, scoase câteva și le studie amănunțit, își puse una în dreptul burții și plecă mai departe.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Wolfgang se întoarse, o văzu iar pe dama cu bluza și se frecă la ochi. Îi era de parcă ar vedea deodată prin îmbrăcămintea ei, până la piele, unde ar zări acele provocatoare nimicuri verzi. Fa major, blestematul, frivolul fa major! Dădu energic din cap și plecă de acolo împiedicându-se.

Fa major! Note verzi-deschis dansau ca niște spiriduși o horă drăcească în pielea goală, se avântau în succesiuni sălbatice de șaisprezecimi și făceau salturi amuzante. Începu să fredoneze cu înflăcărare, bătu ușor tactul cu mâna dreaptă, reuși încet-încet să se stăpânească și, când ajunse la raionul pentru bărbați demolise deja melodia într-un andante cuminte.

Lăsă șovăitor vârfurile degetelor să alunece peste hainele care atârnavă în șir pe un perete, toate gri și negre, și se gândi nostalgic la minunatele veșminte pe care le avusese odinioară. Printre ele era unul splendid, din catifea verde, pe care îl purtase întotdeauna cu mare plăcere, mai era unul albastru-regal,

din brocart, cu fireturi pe margini. Și totuși, cel mai frumos era cel roșu, care, de altfel, îl și costase o avere. În sfârșit găsi, chiar la capătul peretelui, un suport cu sacouri mai frumoase, colorate în crem, verde și roșu. De-abia le atinse, că se și proțăpi un bărbat lângă el.

— O alegere foarte bună, un amestec de materiale ușor de întreținut, foarte plăcute la purtare. Le avem și în măsurile mici.

Luă cu dexteritate un umerăș, îl ajută pe Wolfgang să îmbrace sacoul și îl împinse în fața unei oglinzi.

Era totuși altceva decât vechea vestă a lui Enno! Wolfgang se răsuci și se studie din toate părțile. Ce culoare minunată, roșu de rodie coaptă! Așa trebuie să arate un om respectabil.

— Nu ratați această ofertă, domnul meu, sunt la o reducere de patruzeci la sută. Vânzătorul consultă eticheta prinsă de mânecă. Costumul complet revine la doar nouăzeci și cinci patruzeci.

Bucuros, Wolfgang se uită la domn, apoi la imaginea sa în oglindă și simți că îi înflorește un zâmbet pe buze. Tocmai se întâmpla să aibă o bancnotă de o sută de euro la el. Câteva minute mai târziu era proprietarul unui costum propriu și, pentru prima oară după multă vreme, se simțea ca un om întreg.

Pentru a sărbători această schimbare, închirie cu ultimele sale monede o Toyota galbenă, și se lăsă condus spre casă prin orașul complet iluminat o bună bucată de drum.

La început nu îndrăzni să se uite într-acolo. Atârna pe zidul unei case ca o apariție din altă lume și îi zâmbea în timp ce balonașe fine de spumă alunecau pe corpul ei, care strălucea ud, pe umeri, între sânii dezveliți, pe talie și în sfârșit pe spatele arcuit, atât de mândru și neted, încât, fără să vrea, simți un fior în poală și își ținu, ca precauție, punga cu haine în dreptul cracilor. Între timp, vizitiul ședea somnoros pe capra lui tapisată și își salută un coleg în trecere. De îndată ce călătoria se termină, Wolfgang nu putu rezista să facă drumul întors pe jos și să admire încă o dată imaginea femeii

complet dezbrăcate – firește, numai cu colțul ochiului, și de pe partea cealaltă a străzii. În schimb, bărbații care treceau pe lângă el nici măcar nu se uitau în jur. Clătinând din cap, porni spre casă. În ce vremuri neliniștite fusese expedit, de nici un picior de femeie, nici un umăr gol, și nici măcar imaginea unei femei complet dezbrăcate nu mai trezea vreun fior! Mai aruncă pe furiș o ultimă privire spre șoldul sclipitor, coborî ochii în pământ și plecă de acolo în grabă.

Există totuși, bineînțeles, și lucruri mai importante decât niște șolduri ude, indiferent cât de despuiate ar fi. Într-una dintre plimbările sale, Wolfgang descoperi că Flautul fermecat figurează în repertoriul Operei, trecut în litere mari și negre. De atunci tot ardea de nerăbdare să vadă spectacolul și îi lăsa deoparte până și pe Puccini, Wagner și Verdi, ba chiar ajunsese să își sară și micul dejun de la cafenea, doar ca să își păstreze ultimele trei bancnote albastre care îi mai rămăseseră pentru mult așteptatul eveniment. Se întreabă mai mult decât o dată dacă nu ar intra în obligația lui să vorbească mai întâi la Operă, să-și ofere serviciile, a căror valoare era incontestabilă în cazul de față, și, dacă l-ar fi știut pe Piotr alături, poate ar fi îndrăznit. Așa cum stăteau lucrurile, nu făcu nimic altceva decât să aștepte cu nerăbdare până când, în sfârșit, în seara cu pricina se așeză la coadă la casa de bilete strângând în pumn bancnotele pe care le economisise cu greu.

— S-au epuizat, îmi pare rău, veni răspunsul, și Wolfgang ar fi înnebunit de disperare dacă, în cele din urmă, nu ar fi fost îndrumat la casa pentru locuri în picioare.

Pulsul îi bătea nebunește când urcă treptele de piatră ale Operei și se lipi de marginea balustradei. Bara de alamă care separa locurile în picioare de rândurile de scaune îl apăsa tare în burtă, dar nu luă nimic în seamă în afară de cântecul cristalin și diafan al Paminei, care se zvârcolea încătușată pe o scenă sărăcăcioasă. Ce voce!

*Der Tod macht mich nicht beben...*²¹

Pamina a lui, muzica lui, Flautul fermecat, așa cum îl compusese el! Cu siguranță fusese pus în scenă acolo de sute, ba chiar de mii și mii de ori, chiar dacă de-abia cu câteva luni în urmă își pusese numele pe ultima pagină. Dar nu se vedea niciun copac, niciun tufiș, niciun cer pictat în cadrul scenei. Doar doi pereți goi marcau tărâmul lui Sarastro, iar o lumină colorată cufunda peisajul în diverse nuanțe. Wolfgang se înfioră. Ceea ce, în toate locurile pe care le vizitase în zilele trecute, nu era mai mult decât un sentiment vag, aici devenise tangibil, apăsător, adevărat: se afla în fața unei scene al cărei aspect se schimbaseră atât de mult, încât ajunsese de nerecunoscut, recitativele veneau într-o rostire rapidă, al cărei ritm le făcea să pară încărcate, iar el nu voia să se obișnuiască deloc cu sunetul lor sărăcăcit. Fără muzică, el aici ar fi pierdut, fără sprijin, străin. Dar muzica, muzica lui, rămăsese! Nu se modificase nicio notă, ci totul apărea în puritatea și perfecțiunea cea mai înaltă. Venise timpul său, lumea în sfârșit se copsese pentru muzica lui. Și da, va scrie o nouă operă, una care să cuprindă lumile și timpurile, și, de această dată, îi va fi dat să asiste în persoană la marele său cortegiu triumfal.

Văzu Flautul fermecat și în zilele următoare, găsi modificări cel mult minore în intonație, totul era de aproape aceeași perfecțiune stabilă, astfel încât cu greu ar fi putut spune ce diferenția o reprezentație de cele anterioare. Ansamblul cu siguranță repetase neînchipuit de mult. Zile, poate chiar săptămâni! Ce lume minunată! Când se dispunea de atât de mult timp în care cântăreții și muzicanții să exerseze, atunci ar putea să trăiască și el cu speranța în condiții mai bune. O lucrare șlefuită pe îndelete stătea totuși sub o stea incomparabil mai bună, decât tot ce trebuia compus în grabă.

De îndată ce cădea ultima cortină și șuvoiul de spectatori îl împingea pe Wolfgang în jos pe treptele Operei, pașii îl purtau de fiecare dată spre localul albastru, îmbătându-se de speranță ca un fluture-de-noapte care nu vede culorile. Lua loc acolo, în costumul lui roșu ca rodia, lăsa compoziții mereu noi să-i alerge prin minte, cugeta la opera sa, bea bere din ultimii săi bănuți și se desfăta cu amintirea gâtului descoperit al reginei-noptii sale. Îl întrezărise pentru o clipă în seara aceea în care o salutase de la pianul albastru. Și știa că trebuie să o aibă cu orice chip. Chiar dacă în acel moment nu avea de oferit altă valută decât muzica.

Cu toate că nimic nu-i displăcea mai mult decât acest fel de a cere de lucru, își birui reținerile într-o seară jalnică, în care găsi taverna foarte animată, dar cu scena săracă. Se apropie de tejgheaua albăstrie, se îndreptă spre barmanul cel oacheș, îi expuse rugămintea sa și întrebă de proprietarul localului.

Proprietarul, o namilă de om, trebui să își ferească fruntea când trecu prin cadrul ușii.

— Toate locurile sunt ocupate, mormăi el, fără ca măcar să se uite la Wolfgang, și apăsă butoanele casei de marcat.

— Bunule om, cu cel mai mare respect care vi se cuvine... Wolfgang se ridică în vârful degetelor, se întinse cât mai mult și își duse mâna pâlnie la ureche. Cel care cântă astăzi acolo e un ageamiu, nu înțelege din muzică nimic mai mult decât diavolul din ruga de seară. Ascultați numai! Ați auzit cum a greșit? Cum? Nimic? N-ați auzit nimic? Ciudat...

Proprietarul își împinse bărbia înainte.

— Ei și? Pot și eu să mă ard o dată.

— Oh, cu siguranță, monsieur²², nu mă îndoiesc de asta câtuși de puțin, și totuși, permiteți-mi să vă asigur că eu m-aș descurca incomparabil mai bine. Wolfgang zâmbi scurt și făcu o plecăciune. Ei, pe cântate, domnule proprietar, pe cântate.

— Te crezi mare măscărici, nu? Dar aici nu-i cabaret. Și nici muzicanți nu-mi mai trebuie. Avem aproape în fiecare seară program, și mulți bat la ușa mea să le dau de lucru. Aspiranți am destui. La câți clienți am, n-am de ce să angajez mai mulți muzicieni în timpul săptămânii.

— Acum, dacă nu mai este musique²³, o să plece cât de curând și ultimii clienți. Îl privi insistent pe omul vânjos, cu pulovăr negru pe gât. Vă cânt de trei ori, și anume doar pentru mâncare și bere. Dacă pe urmă vedeți că nu vă aduce niciun folos, renunț definitiv, și atunci o să puteți – Wolfgang făcu un gest cu brațul spre pianul adormit – să-l puneți din nou la treabă în slujba altcuiva. Ce spuneți, e un târg cinstit?

Proprietarul se aplecă spre el bănuitor, cu sprâncenele încrețite, și își înfipse degetul în pieptul lui Wolfgang.

— Ei, aș! Ce să-ți povestesc, pe tine te așteptam! Ai idee câți băieți slinoși ca tine trec pe-aici în fiecare zi?

Înainte ca Wolfgang să apuce să răspundă, oacheșul de la tejghea se întoarse spre proprietar și îi șopti câteva cuvinte, la care birtașul se uită din nou la Wolfgang, de parcă îl vedea pentru prima oară.

— Bine atunci, zise el și, cu o mișcare a capului, arătă spre pianul cu coadă. Omul meu zice că ai ceva talent. Hai, ce mai stai, uimește-ne!

Și Wolfgang cântă. Cântă tot ce îi trecea prin minte, fără să aleagă – melodii vechi, melodii noi, amestecuri de melodii noi și vechi. Țesând gândurile în variațiuni tot mai îndrăznețe, pierdu noțiunea timpului și încet-încet locurile din jurul său se ocupară toate. I se părea că localul prinde viață. De-abia când se ridică însetat și, sub un ropot de aplauze, merse la tejghea, prinse de veste că nimeni nu mai stă la mesele din spate și că toată lumea se adunase în jurul pianului albastru. Și proprietarul venise lângă scenă și îl urmărise cu privirea pierdută. Pusese deoparte cartea pe care o ținea în mână, iar filele zăceau împrăștiate pe tăblia mesei.

Wolfgang se osteni să se suie pe unul dintre scaunele de bar, după care se așeză mai bine, ca un copil care încearcă să se cocoate pe un scaun de bucătărie, și se îndreptă spre oacheș de la bar.

— În felul ăsta domnul proprietar poate foarte ușor să vadă că, dacă vrea să aibă clienți, îi trebuie un pianist bun. Făcu un semn din cap spre proprietar, care stătea în spatele său. Eu cel puțin mi-am făcut partea mea și am câștigat dreptul ca și el să și-o facă pe a lui și să-mi facă cinste cu o bere. Unde să mai pun că mi-e și o sete cumplită!

Negrul încuviință din cap râzând.

— Pe bătrân îl ai oricum în sac. Bănuiesc c-o să-ți dea toată săptămâna câte ceva. Îi împinse lui Wolfgang un pahar și îi strânse mâna. Czerny.

Wolfgang dădu noroc cu el bucuros.

— Moz... sternmann. Wolfgang Mustermann.

— Uite, Wolfgang, cel de colo e Adrian, un fel de muzicant de-al nostru, de-al casei, zise Czerny făcându-i totodată semn unui tânăr să se apropie.

Wolfgang își aminti de el, îl auzise nu demult ciupind un contrabas ca pe o chitară.

— Are zile fixe și vine mereu cu alți muzicanți. Cu el ai face bine să discuți odată.

Adrian se apropie, îl salută pe Czerny cu un semn din cap și dădu mâna cu Wolfgang.

— Demential, omule! Eu sunt Adrian. Acum vrei să cânti mai des pe-aici, am auzit.

Wolfgang încercă un salut din cap, strânse mai tare mâna basistului, și totuși, pentru un moment, se simți de parcă ar fi urcat într-un metrou greșit. Muzician într-un local de noapte, asta să fie destinația corectă? Nu ar fi mai bine să stea în fosa orchestrei de la Opera de Stat și să scuture acolo la rând mâinile muzicanților?

Bine, totul putea să aibă de fapt un sens ascuns, fiindcă așa cum el, fără rătăcirile sale ocazionale prin catacombele orașului, nu ar fi ajuns în multe locuri pe care le descoperise săptămânile trecute, poate că era și în acest loc ceva de descoperit. Iar acolo unde se făcea muzică nu putea fi chiar atât de rău.

— Tu nu vii totuși din jazz, nu-i așa?

— Eu, hm... făcu Wolfgang privindu-l pe Adrian neajutorat. Iar se lupta cu vorbele de parcă s-ar fi căznit să învețe o limbă străină. Din Salzburg. Nesigur, se uita cu atenție la cel din fața sa.

Adrian încuviință din cap.

— Ah, ai studiat clasică, mi-am închipuit eu, după dexteritatea cu care-ți miști degetele.

— Deci vienezii de astăzi nu se mai bucură de așa ceva?

Adrian izbucni în râs.

— Ești glumeț! zise el aruncându-i lui Wolfgang o privire conspirativă. Dar serios acumă, dintre muzicienii de jazz care cântă de regulă la pianul ăsta, nici măcar unul nu poate să înceapă ceva mai acătării cu mâna stângă, mă-nțelegi? Pe de altă parte, am cântat cu ceva interpreți de muzică clasică, dar niciunul nu s-a întâmplat să se-nțeleagă bine cu noi. Dacă n-au partituri, nu știu niciodată ce să cânte. Îl cercetă pe Wolfgang. În rest, ce faci?

— Oh, eu, hm, acum da, dimineața, după ce mă scol, beau o cafea ca să n-am probleme la toaletă, așa îmi vine și mai ușor să compun și să mănânc chifle, pentru că după aia imediat mănânc o chiflă și...

— Gata, am priceput, amice, chiar nu țineam să aflu atâtea detalii. Dar știi ceva? Vineri cântăm iar aici. Tobe, contrabasul meu și un trompetist. Așa că, dacă încă nu ai nimic în plan... Ne-ar prinde bine unul ca tine.

— Să facem musique împreună? Wolfgang schiță o plecăciune ceremonioasă. Cu cea mai mare plăcere, ar fi o mare bucurie pentru mine. Voi fi aici, negreșit. La ce oră să mă înfățișez?

— La 19.00 ar fi super. Iată, îți dau numărul meu, pentru orice eventualitate.

— Ora 19.00? Wolfgang se încruntă și se întinse după peticul de hârtie pe care i-l oferise Adrian. Dar ceasul meu arată numai douăsprezece ore...

— Ha, asta-i bună! zise Adrian râzând și îl bătu pe Wolfgang pe umăr. La fel și al meu. Așa că servus, ne vedem vineri.

Wolfgang ridică mâna ca să salute, o duse gânditor mai departe la paharul său cu bere, luă o gură și își șterse spuma de pe buze. Își aminti ca prin ceață încurcătura care se crease pe vremea lui când mersese în peninsula

italică. El și tatăl lui rataseră câteva întâlniri pentru că ceasornicele erau folosite acolo într-un fel cu care le era greu să se obișnuiască. În mod vădit, nici în această nouă lume lucrurile nu stăteau altfel. Wolfgang se simțea ca și cum ar fi mers pe gheață: nu găsea nicio porțiune mai rezistentă, îl lua cu amețală când se gândea că iar trebuie să pună în scenă un dans grotesc din teama că, la următorul pas, pojghița cea subțire ar putea să cedeze și să-l dea pe el ofrandă adâncurilor. Măcar dacă ar veni Piotr mai repede și l-ar conduce sănătos pe celălalt mal!

Era aproape amiază când Wolfgang se sculă în sfârșit, își puse pantofii umezi și reci și porni spre cafenea. Cum avea frisoane, mergea grăbit, lăsându-și privirile să alunece peste vitrinele magazinelor. Deodată se opri ca trăsnet. Într-o vitrină se ridica o uriașă cheie sol, strălucind sărbătorește. Wolfgang își lipi nasul de geam și văzu viori, viole și violoncele. Clopote, tobe și trompete pluteau ca niște îngerași de Crăciun peste toate minunățiile.

„Liebermann & Sohn” apărea în toată splendoarea, săpat în litere de aur pe ușa înaltă de sticlă. Fără să ezite, Wolfgang intră. Nesfârșitul covor albastru, pe care îl simțea sub picioare ca pe o pânză grea de doc, de-abia estompa scârțâitul dușumelei. Mirosea a lemn și a hârtie veche. Mângâie ușor luciul perfect al unui pian cu coadă și bătu câteva acorduri. Un timbru fantastic, puternic, clar, cuprinzător, și totuși suav. Ce instrument dumnezeiesc! „Există totuși un Paradis”, își spuse el în timp ce se așeza pe scăunelul tapisat și mângâia ușor clapele. Îl străbătu un val de mulțumire, simți furnicături în degete și își lăsă încântarea să răsună pe clape.

— Vă place Bösendorferul?

Să-i placă? Puțin spus! Era fantastic, divin, minunat. Drept răspuns, Wolfgang execută câteva stacate vijelioase, după care se întoarse spre vânzătorul cel înalt cu o privire glumeață. Pe o mică plăcuță de aur de pe reverul său scria „J. Liebermann jun.”.

— N-aveți nimic mai bun?

Indignat, J. Liebermann jun. își îndreptă spatele și îl îndemnă pe Wolfgang să-l urmeze prin magazin.

— Aș putea să vă mai arăt un foarte frumos Steinway. Desigur, și acela are prețul său.

— Cât face?

— Patruzeci de mii, răspunse vânzătorul aruncând o privire spre încălțăminte mănjită de noroi a lui Wolfgang.

— Pfui, aproape paisprezece mii două sute nouăzeci de cârnăciori! Așa ceva ți-ar ține de foame multă vreme.

— Bösendorferul ar veni la douăzeci și opt, răspunse vânzătorul cu nasul pe sus.

— Dar asta înseamnă exact zece mii! făcu Wolfgang radios.

— Cu siguranță nu, avem prețuri fixe.

— Cârnăciori, exact zece mii de cârnăciori. Wolfgang mângâie dragăstos stativul. Și totuși, prea mult!

— Dar cât ați fi dispus să dați? Vocea vânzătorului suna de parcă ar fi citit, în timpul conversației, ziarul.

— Deocamdată nu am intrat cu altă intenție decât să cânt puțin. Uitați, dragul meu domn, dacă vreți să vă convingeți că – ei, drăcie – n-am nimic în afară de o mare nevoie de bani!

Wolfgang băgă mâinile în buzunarele pantalonilor și îi arătă căptușeala. Căzură afară niște hârtii șifonate, un bilet de metrou și doi ursuleți strâmbi de gumă, unul alb și unul verde. Wolfgang strânse tot, își șterse degetele pe pantaloni și se lăsă jos pe scăunel pentru a trece o dată cu mâna peste claviatură. Era, cu siguranță, un pian pe cînste, și totuși primul, cu timbrul său moale, emoționant de feminin, îl impresionase mai mult.

— Îmi pare rău, domnul meu, dar aceste instrumente deosebit de valoroase sunt rezervate exclusiv clienților noștri.

— Bună ziua, domnule Liebermann! ciripi o voce afectată de femeie dinspre intrare.

Glasul ei se prelungi ca un ecou în inima lui Wolfgang și îi aduse, ca prin farmec, un zâmbet glumeț pe chip.

— Domnul meu, șuieră J. Liebermann jun., trebuie să vă rog...

Wolfgang se ridică, făcu o mică plecăciune și se îndepărtă de Steinway cu spatele, ca un valet. Se mai înclină o dată când trecu pe lângă doamna îmblănită și se așază cu un gungurit prelung la primul pian cu coadă. Vocile ascuțite de femeie erau mereu bune pentru improvizații muzicale! Și deja era în toiul unui capriciu vijelios, pe care îl cântă în ciuda protestelor lui Liebermann, adăugându-i și un bubuit la sfârșit. Tocmai renunțase la ideea trăznită de a sări curajos de la do diez minor la la bemol, când ajunseră la el voci neliniștite.

— ...Aici nu e sală de exerciții pentru coate-goale! Măine pot să am trei ca el aici, care să cânte ca să nu se dezacordeze pianul.

— Ca el nu găsești un al doilea. La urma urmei, nu deranjează pe nimeni, dimpotrivă, pe mine mă bucură.

— Atunci invită-l la tine acasă, indivizi ca el n-au ce căuta aici.

J. Liebermann jun. ieși furtunos din magazin și aruncă, în trecere, o privire amenințătoare în direcția pianului cu coadă. Wolfgang se uită uluit în urma lui.

Lângă el auzi o respirație greoaie, de om bătrân.

— Nu asta a vrut să spună, singurul care-l deranjează cu adevărat sunt eu. Un domn care se sprijinea în baston se îndreptă zâmbind spre Wolfgang și îi întinse mâna. Liebermann. Senior. Vă rog să nu vă deranjați.

Să fie bastonul, să fie chipul lui zbârcit? Ceva la Liebermann îi amintea lui Wolfgang de o cordialitate de mult dispărută, de o sonată, oare când o

compusese? Îi trimise lui Liebermann un zâmbet și se cufundă în variațiuni pe tema unui andante.

— Bravo, spuse bătrânul încet, dar cu forță, după ce terminase Wolfgang. Fantastic. Și eu îl iubesc pe Mozart la fel de mult.

— Așadar ați recunoscut-o?

Wolfgang se simțea ca și cum cineva ar fi aprins un foc lângă el.

— Sigur. Liebermann înconjură gânditor pianul cu coadă și lăsă mâna liberă să-i alunece de-a lungul instrumentului. Îi face bine să mai fie din când în când folosit așa cum trebuie. Pe ce cântați acum?

— Oh, glafuri, colțuri de mese, ce se nimerește pe moment.

Bătrânul mustăci o clipă, apoi îl fixă pe Wolfgang cu privirea.

— Serios? Să însemne asta că nu aveți propriul instrument?

Wolfgang dădu din cap.

— Atunci nu trăiți din muzică? Asta m-ar mira.

— Oh, sigur, nu trăiesc din nimic altceva, muzica e pentru mine însuși aerul pe care-l respir! Wolfgang lăsă mâinile să cadă pe clape și intonă o bătaie de inimă în do major. Între timp îmi umple burta acum doar când se nimerește... Se mută spre fa minor, iar într-un final se ridică și făcu o plecăciune. Wolfgang Mustermann, compositeur.

Liebermann scoase un mormăit.

— Com-po-si-teur. Aha. Se așeză pe taburetul unui pian și își întinse un picior. Mai cântați puțin pentru mine, domnule Mustermann, cântați în continuare Mozart, nu există ceva mai frumos.

Curând după aceea se ridică din nou – se vedea cât de greu o face – și dispăru după o ușă. Și, chiar dacă rămase o grămadă de timp departe, Wolfgang simți că îi era complet dedicat, știu că îl urmărise cu nedisimulată

atenție și că nu îi scăpase când Wolfgang se abătuse în cadențe amuzate de la notațiile vechi de sute de ani.

— Din păcate, asta e tot ce pot face momentan pentru dumneavoastră.

Liebermann se întorsese și îi întindea lui Wolfgang o hârtie; era mai tare decât bilețelele pe care le primise până atunci de pretutindeni, și nici măcar nu era la fel de albă. Pe ea erau trecute două nume, fiecare urmat de un lung șir de cifre.

— Acolo puteți da lecții particulare. Spuneți că v-am trimis eu.

Wolfgang își umezi un deget și îl trecu peste înscrisul albastru. Într-adevăr, era cerneală fină, nu glumă. Zâmbi recunoscător, se înclină cu eleganță și băgă cartea de vizită lângă ursuleții săi de gumă din buzunarul pantalonilor.

— Aprovizionare! Jost dădu ușa de perete cu șoldul și cără lăzile de bere în camera lui Enno. Poftim. Ce v-ați face voi fără mine! Și mai e și rece.

Când se uită în jur, văzu că apăruseră fețe noi, printre care și un ochelarist care se chiora la ei ca o cârțiță.

— El e Gernot, l-a adus Tom.

— Servus. Jost dădu la o parte de pe un scaun boarfele lui Enno și se lăsă să cadă pe el. Lucrezi cu Tom?

— Nu, sunt muzician. Deocamdată încă student la conservator, semestrul viitor îmi iau diploma.

— Muzician, aha. Deci cam așa ceva? Jost mimă cu sticla în mână o vioară.

— Nu, de cântat, cânt la pian, dar cursurile mele principale sunt compoziția și dirijoratul.

— Comp... izbucni Jost și din sticla lui țâșni bere prin aer ca o ploaie arteziană. Enno! Ai auzit? Un com-po-si-teur!

Enno, care se băgase în pat cu o frumusețe blondă, privi într-acolo.

— Da? Atunci să-și ia degetele de pe cocteil.

Gernot își trase capul între umeri.

— A fost doar o glumă! Enno se aplecă în față și îi întinse o sticlă de bere deschisă, pe care apa de condens lăsase o peliculă umedă. Dar de curând am primit aici vizita unui com-po-si-teur închipuit. Ajunsese în așa hal, încât ne-a fost sincer frică să nu dea colțul. Îl pusesem în pat și apoi, până a doua zi după-masă, a tot scris partituri. Una după alta... Un întreg pachet. Habar n-avem de unde a apărut.

— Ei na! Din Steinhof²⁴, de unde altundeva, se băgă Jost în vorbă. A debitat numai tâmpenii, niște aiureli, și la final, colac peste pupăză, s-a dat drept Mozart! Ciudat tip, îți spun eu.

— Dar atunci e primul dintre Mozartii înviați anul ăsta care chiar poate să scrie partituri. Cârțița zâmbea acum sfios din spatele ochelarilor. Foarte mișto!

— Pff, cine știe ce a mâzgălit el acolo!

— Ba nu, el precis o să știe să ne spună ce scrie, zise Enno arătând cu bărbia înspre Gernot, după care se ridică și începu să cotrobăie prin dulapul său de cărți.

— Pe bune, tu chiar ai păstrat ineptiile alea? se minună Jost plesnindu-se cu mâna peste frunte. Băi, da' tu chiar că ești bătut în cap!

Enno trase din dulap un teanc de foi albe, suflă peste ele până când firele de praf dansară în conul de lumină al lampadarului, și dădu zdravăn cu piciorul după ceva negru, care scăpase sub dulap. În sfârșit, întinse hârtiile mai departe.

— Ia, de la colegul tău, Mozart. Mă duc să văd dacă s-a încălzit chili. Provocator, îi întinse blondei mâna și dispăru cu ea pe ușă.

Gernot aruncă o privire peste paginile scrise din poala sa și își trecu degetele peste ele. Nu-i venea să creadă: liniile portativelor erau trasate în creion, foarte subțiri la începutul fiecărui rând și tot mai late la sfârșit. Erau scrise cu pixul, iar unele capete de optimi și șaisprezecimi erau mâzgălite. Gernot zâmbi pe sub mustață la semnătura înșelător-originală, se retrase în fotoliul de sub lampadar și se cufundă în partituri și în muzică, nu mai avea urechi decât pentru această compoziție care, deși alcătuită în manieră aproape barocă, suna atât de nerușinat de îndrăzneț, încât se vedea că e opera unui virtuoz, iar ochelariștii din nou simți că începe să îl roadă ceva. Nu ură, asta nu, doar resemnare. Avea o bănuială că astfel de lucrări, din care, slavă Domnului, nu puteau fi prea multe, îl vor obliga într-o zi să se întoarcă la Kärnten, în ospătăria tatălui său, ca să toarne vin și rachiu și, în fiecare sâmbătă, să asculte cum un muzicant îi distrează pe turiști cu țambalul.

Cineva îl smulse din gândurile sale.

— Nu vrei să mănânci nimic?

Gernot își ridică privirea. Își potrivi ochelarii, strânse partiturile și îi urmă pe ceilalți în bucătărie, unde se așezară cu toții în cerc și începură să ia cu lingura supă din cești de cafea sau din boluri de cereale. După un timp, Enno îl bătu pe umăr să îl întrebe de hârtii.

— Așa, deci ce știe să facă Mozartul nostru?

Gernot ridică din umeri.

— Nimic, firește. Probabil că era într-adevăr nebun, a înșirat tot felul de trăzneli.

— Aha. Păcat, într-un fel, zise Enno cu gura plină. Hm, bine.

Gernot scoase o pagină.

— Țsta chiar nu mai e în toate mințile, uite, a pus dedesubt semnătura lui Mozart, zise el pescuind o sticlă de vin destupată de pe masă și căutând un

pahar. Ai ceva împotriva dacă o iau cu mine? Colegii mei mor de râs la așa ceva.

— Nicio problemă, ia-o, dacă tot e numa' gunoi.

Gernot făcu hârtiile sul și le îndesă cu grijă în buzunarul interior al jachetei. Apoi reuși, în sfârșit, să găsească un pahar.

Când Wolfgang ajunse acasă, îl dureau picioarele de la atâta hoinăreală. Și totuși, nu mersese foarte mult, însă drumul de piatră netedă, spre deosebire de lutul moale al străzilor de altădată, îl făcea să simtă fiecare pas. Pe drumul său trecuse pe lângă mai multe stații de metrou, dar își impunea mereu să ajungă la următoarea, pe care iarăși o depășea, cu toate că, prevăzător, Piotr îi făcuse abonament și îi sugerase să îl folosească ori de câte ori are nevoie.

— Nu merită.

Dar teama lui Wolfgang de a se rătăci în întunericul aceluia labirint de tuneluri și de a ieși în capete greșite ale orașului era mai mare decât oboseala.

Studie îndelung cartea de vizită a lui Liebermann. Nu putea să înțeleagă cu niciun chip de ce bătrânul nu îi notase, în loc de cifre, nicio adresă, din moment ce tot îi găsisese învățăcei. Întoarse problema pe toate părțile, încercând să își da seama ce legătură ar putea avea cifrele cu el, iar a doua zi o întrebă scurt pe soția brutarului dacă ar fi în măsură să deducă o adresă din înșiruirea aceea de numere. Ea se mulțumi să îi arunce o privire severă și murmură ceva despre protecția datelor – alte vorbe azvârlite în marea de cuvinte obscure care îl asaltau pe Wolfgang fără încetare, amenințând să îl înece.

De-abia când ajunse în fața casei sale își trase o palmă peste frunte. Cum de nu înțelesese imediat? Liebermann încifrase adresa, așa cum o făcuse adesea și Wolfgang în corespondența sa. Urcă scara în grabă, nerăbdător să găsească soluția cu ajutorul alfabetului și al planului orașului. Dar orice ar fi încercat cu numerele, fie că le permuta, le înmulțea, le împărțea, le aduna,

tot nu ieșea nimic. Se opri să se mai gândească o dată și dădu la o parte planul orașului de pe masă. Atunci poate că este vorba despre o ghicitoare muzicală, un test scronit de Liebermann? Și, într-adevăr, al doilea rând de cifre dădu la iveală o minunată melodie de grea melancolie când egală cifrele, una câte una, cu scara tonalității mi bemol major. Curios, procedă cu numele de pe cartonaș în felul în care, copil fiind, o făcea adesea cu tatăl său, făcu din litere cifre și din cifre sunete și realiză, din șirul care se formă, un contrapunct! Grandios! Mare vulpoi mai era și Liebermann ăsta! Wolfgang continuă cu ardoare compoziția până când se trezi cu o minunată sonată pentru pian. Când ajunse la a treia mișcare se făcuse deja seară, și Wolfgang cu greu mai vedea portativele. În cele din urmă dădu să aducă o lumânare, dar nici nu se ridică bine de pe scaun, că se și opri, lăsându-și brațele să-i atârne moi pe lângă corp, și rămase o clipă nemișcat în spațiul străin, simțind încă scaunul în spatele genunchilor. În sfârșit își veni în fire, se duse la ușă și apăsă comutatorul pentru lampa din tavan, care inundă imediat camera cu lumină ca în miezul zilei.

Răsuflând din greu, Wolfgang luă din nou loc și mai aruncă o privire basului, care obținuse, grație ghicitorii lui Liebermann, un aspect complet diferit, aproape temerar. Mulțumit, își întinse picioarele. Se hotărî să își petreacă noaptea reluând primul șir de numere de la Liebermann; nu ar fi fost de mirare dacă și acolo s-ar fi ascuns o astfel de mică bijuterie.

A doua zi dădu din nou buzna pe ușa înaltă de sticlă, inscripționată cu litere de aur. Nu părea să fie nimeni în paradisul muzical al lui Liebermann, doar din birou răsună o voce înfundată. Așa că Wolfgang se așază la minunatul Bösendorfer și începu să interpreteze tema pe care o obținuse descifrând cartea de vizită, după care adăugă o a doua voce. Dar, în loc de sonata pe care o compusese cu o seară înainte, se hotărî acum că ar prinde mai bine o fugă, cântă o vreme pe cinci voci și puse în încheiere, cutezător, tema din primul șir de cifre al lui Liebermann, tocmai când bătrânul domn cu baston apără lângă el.

— Domnule Mustermann! Liebermann rezemă bastonul de un scaun și aplaudă încet. Este magnific!

— Da, nu-i așa? zise Wolfgang și îi trimise un zâmbet conspirativ. Ne potrivim bine noi doi. Își luă degetele de pe clape, sări de pe scaun și îi

întinse mâna lui Liebermann. Acum că, spre mulțumirea dumneavoastră, ghicitoarea este rezolvată, pot spera să aflu adresele?

Liebermann îl privi fără să înțeleagă.

— Ghicitoare? Adrese? Dumneavoastră vorbiți în cimilituri, dragul meu.

Prudent, Wolfgang se opri din zâmbit și așteptă zadarnic o reacție din partea lui Liebermann. Cât de bătrân putea fi? Părul îi era alb ca zăpada, cu siguranță trecuse de mult de șaptezeci. Ar fi de mirare să fi uitat un lucru care îi trecuse prin minte doar cu o zi înainte? Wolfgang scoase cartea de vizită cu cifre din buzunarul pantalonilor, o despături și, cu un zâmbet prevenitor, o ținu în fața ochelarilor lui Liebermann.

— Acum precis vă amintiți, dragă Liebermann, bunul meu domn, de acei învățăcei pe care v-ați gândit să mi-i încredințați?

Liebermann luă hârtia, o cercetă mai îndeaproape, apoi se uită cu atenție la Wolfgang.

— Da, deci nu ați sunat?

„Sunat.” Wolfgang scotoci după acest cuvânt în bagajul lui de cunoștințe, dar nu ieși la iveală nimic din ceea ce ar fi putut să explice înțelesul acestui cuvânt. „Sunat.” Folosise Piotr până atunci acest cuvânt? Gânduri, cuvinte și sunete făceau tumbe prin scâfârlia lui, toate de-a valma, ca într-un sertar dezordonat.

— Îhm. Acum... Cum nu îndrăznește să se uite la Liebermann, își îndreptă privirea spre claviatură și își împinse degetul arătător între fa diez și sol diez. Sunat, păi, vedeți...

— Ei, poftim, ce ți-e și cu artiștii ăștia! Liebermann se ridică oftând și dădu ușor din cap. De fapt, nu faceți o impresie chiar atât de sfioasă, domnule Mustermann. Îi făcu lui Wolfgang semn cu mâna să îl urmeze în birou, luă de acolo un mic obiect negru și începu să îl ciocănească. Trebuie să fi fost vorba de un instrument muzical, fiindcă scotea niște sunete subțiri ca niște

piuituri. Lui Wolfgang i se părea că s-ar fi potrivit mai mult ca jucărie pentru copii. Într-un sfârșit, Liebermann duse instrumentul la ureche.

— Liebermann, sărut mâna. Ce mai faceți?

— De minune, răspunse Wolfgang mirat, dar bătrânul nu se uita la el, ci fixa cu privirea un punct aflat undeva deasupra ușii.

— Aș avea un profesor de pian pentru dumneavoastră. Mai este valabilă cererea?

Wolfgang își îndreptă spatele.

— Bineînțeles, pot oricând să fac dovada că stăpânesc pianul atât de bine, încât nu mulți sunt cei care ar fi în stare să îmi impute ceva!

Liebermann dădu înverșunat din mână în direcția lui Wolfgang.

— Cel mai bine discutați asta direct cu el, este chiar aici lângă mine. Un moment, vă rog!

Ezitănd, Wolfgang luă obiectul negru, ținându-l suspicios între degetul mare și arătător. Instrumentul avea de cinci ori câte trei taste cu cifre, aranjate într-un dreptunghi verde și luminos. Deasupra hieroglifelor colțuroase era scris cuvântul „Siemens”. Wolfgang pipăi butoanele, apăsă atent pe cinci până piui, apoi pe patru. Piuia în același mi bemol chinuit. Deceționat, Wolfgang i-l întinse înapoi lui Liebermann.

Liebermann se încruntă și începu să murmure.

— Ei, haideți, vorbiți cu ea, încă n-a mâncat pe nimeni.

— Alo? se auzi încet o voce pițigăiată din aparatul piuitor. Alo!

— Alo, răspunse Wolfgang trăgând obiectul mai aproape de ureche.

— Cu cine vorbesc? Vocea pițigăiată părea nerăbdătoare.

Wolfgang îl luă de la ureche și îl privi stupefiat.

— Vorbește! zise el întorcându-se spre Liebermann.

— Alo! Domnule Liebermann!

— Nu, Mustermann. Mustermann sunt eu.

— Cine? Mustermann?

Un aparat care răspunde! Wolfgang și-l apăsă bine de ureche. Începea să fie amuzant.

— Mustermann... într-adevăr. Wolfgang Mustermann. Compositeur din Viena. Și de care ești tu?

Liebermann se lovi cu palma peste frunte și se uită la Wolfgang consternat. Wolfgang înghiți în sec. Poate că se dorea ca la un astfel de aparat să fii și curtenitor.

— Vă cer cu umilință iertare, stimată, hm, doamnă.

— Auerbach. Vocea suna acum mai mușcător. Nu sunt sigură că se pune problema să fac cu dumneavoastră orele de pian. Dați-mi-l pe domnul Liebermann din nou.

Ceva nu mersese bine. Wolfgang îi întinse lui Liebermann aparatul și încercă un zâmbet în timp ce Liebermann vorbea liniștitor la aparat. În cele din urmă, bătrânul notă ceva pe un bilețel. Vorbea exact ca și cum ar fi discutat cu un om. Extraordinar... Era din nou pus în fața uneia dintre acele ciudățenii care, ca și mașinăria lui Piotr, făceau posibile lucruri care până atunci fuseseră de neconceput. Să fie aparatul cu adevărat în stare să transporte vocea cuiva care nu e de față la urechea altcuiva? Își aduse aminte că, de curând, se minunase de o tânără femeie care, singură-singurică, se oprise pe stradă certându-se aprig cu o nălucă, fără să-și ia mâna de la ureche. Wolfgang îi zâmbise compătimitor și crezuse că nu este în toate mințile. Începu fără voie să își atingă sprâncenele, până când Liebermann puse jos aparatul.

— Sunteți într-adevăr un om ciudat, Mustermann. Nu puteți vorbi totuși așa cu o Auerbach. Aveți noroc că știe de glumă. Îi îndesă lui Wolfgang un nou bilețel în palmă. Mergeți acolo și purtați-vă cuviincios. Precis plătește douăzeci de euro pe lecție.

Wolfgang ieși cuminte după Liebermann, dar nu se putu abține să se întoarcă încă o dată și să se întindă după ciudatul aparat. Ce scria pe el? S-I-E-M-E-N-S. Ușor de reținut. Wolfgang zâmbi mulțumit. Data viitoare nu mai avea să facă nicio gafă.

Wolfgang număra zilele până la întoarcerea lui Piotr. Micul calendar pe care și-l confecționase dintr-o coală de hârtie semăna cu un perete de celulă de închisoare. Wolfgang caligrafia cu grijă numele fiecărei zile la începutul unui nou rând și nota în dreptul ei ceea ce compusese înainte de a merge la culcare. Angajamentele de seară din Blue Notes, care îl legau ca niște fire invizibile de acea lume de afară, oscilantă și nouă, le marcase cu roșu. Și, tot așa cum în fiecare dimineață se uita bănuitor pe fereastră să vadă dacă totul se află încă în același loc ca și în seara precedentă, tot așa începu să se asigure, chiar de mai multe ori pe zi, ca nu care cumva să dispară și înscrisul roșu. Totul i se părea posibil, nimic nu era definitiv.

Lecția de pian cu madam Auerbach o onorase, ce-i drept, joi, dar cu o săptămână mai târziu decât se convenise. Știa că nu va fi în stare să meargă acolo atât de curând. Dacă tot fusese în stare să treacă cu vederea felul în care îi vorbise, cu siguranță va ști să îi ierte și mica nepunctualitate.

În schimb, ieșirea pe scenă cu Adrian și prietenii săi o privea cu o nerăbdare mai plină de râvnă. De două zile nu mai avea niciun ban în buzunar, nu mai avea nici măcar cât să dea pe o chiflă uscată; cât despre gustoasa prăjitură cu mere, din care se înfruptase de atâtea ori la micul dejun cu doar o săptămână în urmă, nici pomeneală. În dulăpiorul rece al lui Piotr erau mai mult conserve, din acelea ale căror cheițe le folosea cu mare prudență de când se tăiasă cu ele la degetul mare. Iar de găluște, pe care trebuia doar să le fiarbă – un fleac, după cum îl asigurase Piotr –, nu mai voia să se atingă niciodată. Până la urmă, ce poate face un foc de vatră invizibil? Încercase să le facă în apa fierbinte care curge zi și noapte din conductă – nu-i ieșise mai nimic din praful fermecat din care Piotr făcea cafea, iar găluștele deveniseră

doar o pastă scârboasă care i se lipise de stomac atunci când, învins de foame, se încumetase totuși să mănânce.

Cum se gândea că o vizită într-o cârciumă e tot atât de inutilă ca una la Operă, Wolfgang rămase acasă, mănca supă dintr-o conservă și sardine în ulei și se îndemna la muncă. Împinse măsuța lui Piotr sub fereastră, deasupra scaunului pe care se suise ca să se ușureze și, când se uita afară, privirea lui întâlnea numai acoperișuri prăfuite, strâmbe, de ardezie. Se uita într-acolo doar din când în când; peisajul îl făcea să se simtă ca acasă. Iar uneori, seara, uita că nu îl așteaptă bucle moi, întunecate, pe perna de lângă el, și i se părea din când în când că aude scâncetul unui copil care nu vrea să doarmă. Atunci se speria și i se declanșa mecanismul de autoapărare. Se împotrivea puternicei otrăvi a singurătății, care amenința să îi răpească muzica.

Așa lucra până în orele încă întunecate ale dimineții. Când, în sfârșit, stingea lumina și se gândea că aceea e ora la care odinioară obișnuia mereu să se scoale, i se usca gâtul. Odinioară! Cu o smucitură, trăgea perdelele ca să nu poată să pătrundă în cameră lumina felinarului de afară. După toate probabilitățile, noile sale obiceiuri se datorau în întregime lămpii de birou, care lumina ca ziua, fără să trebuiască să se îngrijească de ea, și care îl ținea treaz, altfel decât odinioară lampa cu ulei, a cărei flacără palpătoare îi dădea sentimentul că are toată viața înaintea, sau chiar decât obraznica lumânare care, cu flăcăruia-i drăcească, se furișa în fiecare seară în compozițiile sale, pentru ca, odată treaba încheiată, să se facă tot mai mică, să se stingă odată cu luminile ochilor lui, și, în sfârșit, cu un ultim gest de sfârșeală, să se cufunde în somn.

În sfârșit, într-o bună dimineată, când Wolfgang tocmai era pe punctul de a ațipi, îl trezi zornăitul mult dorit al legăturii de chei a lui Piotr.

— Piotr, ce bucurie! Dragul meu prieten pșeatșil! Deci te-ai întors sănătos, slavă Domnului! Sper că nu ai avut parte de o călătorie prea obositoare.

Cu un suspin obosit, violonistul se trânti pe un scaun.

— Am călătorit douăzeci de ore, cinci inși în Golf. Ce-aș bea o cafea!

Piotr se ridică, lăsa apa să curgă în ibric și se întinse după cutia de cafea, pe care o găsi goală. Mormăi ceva în barbă, deschise ușa frigiderului și scoase la lumina zilei ultima, acum numai pe jumătate plină, conservă cu mâncare din boabe de fasole. Se întoarse încet și îi aruncă lui Wolfgang o privire de parcă s-ar fi uitat la un animal exotic.

— Asta-i tot ce-ai lăsat?

Wolfgang se întristă.

— Mazăre, fasole, bob, lasă burdihanul zob!

— Dar nu mai e niciun strop de cafea aici. N-ai mai cumpărat deloc!

— Ah, dragul meu Piotr, prietenul meu! Condițiile mele de trai sunt acum de așa natură, încât m-am văzut silit să mă rezum la strictul necesar, ca să mă gândesc cu cea mai mare nerăbdare la întoarcerea ta.

— Ce?

Pe Wolfgang îl trecură toate nădușelile când văzu chipul lipsit de înțelegere al lui Piotr. Firește, polonezul tocmai se întorsese din țara lui de baștină, zile întregi nu vorbise decât pe limba lui și, după câte se vedea, nu era înzestrat cu darul de a trece cu ușurință de la un idiom la altul.

— Uite, Piotr, din nimic nu se face nimic, nu-i așa? Mi-am cumpărat lenjerie nouă de corp, că îmi era trebuincioasă, și am făcut toate celelalte cheltuieli necesare. Pe scurt, n-au ajuns banii.

— Dar ai avut un avans de peste trei sute de euro. Și angajament la italieni. Ce-ai făcut?

— Ah, Piotr, n-ai spus chiar tu că străinul ăla e un derbedeu și, pe deasupra, un ticălos? Ce pretenții poți să ai de la așa un individ, dacă te consideri om cumsecade? Pentru câțiva bănuți? Nu merită.

— Nu dai vrabia din mână pentru cioara de pe gard.

— Cătuși de puțin! În curând voi avea o întreagă colivie plină cu păsări! Dadaramdam dadadadaramdamdam – daram, daram, daramdamdam... O să te bucuri să auzi că totul a intrat pe un făgaș bun și mi-am mai găsit o slujbă în afară de asta...

— O slujbă?

— Chiar așa, e vorba chiar de localul albastru în care m-ai dus tu.

— În Blue Notes, în cârciuma aia studentească de jazz? Vai de mine, Wolfgang!

— E un loc excelent! E de-ajuns să cânti câteva piese din imaginație, fără opreliști, așa că nici nu poți să spui că muncești, nu faci decât să te distrezi. Și bere după pofta inimii. Pe deasupra, acolo sunt de-a dreptul bucuroși să mă audă cântând, și mă prețuiesc. Să vii odată cu mine, Piotr, dragul meu prieten, să vezi ce bine o să te simți!

— Ți-am mai spus, eu nu sunt muzicant de jazz.

Wolfgang sări în sus, se duse repede la masă și răsfoi prin însemnările din zilele trecute.

— Răbdare, prietene, acolo totul este permis, și am pregătit deja compozițiile pentru tine.

Strălucind, îi întinse lui Piotr ceea ce își notase după ce cântase în localul albastru. Câteva fantezii îndrăznețe, care avantajau înclinația lui Piotr pentru părțile lente și nu lăsau să se vadă că altfel violonistul nu ar fi niciodată capabil să producă o interpretare într-adevăr neforțată.

— Ce avans dau acolo?

— Oh, Piotr, prietenul meu cel mai bun, de ce să ne batem capul cu banii când putem să ne bucurăm de musique? Hai să luăm niște cafea și să sărbătorim întoarcerea ta!

Dând din cap, Piotr îi înapoie partiturile, dintre care alunecă o hârtie. Biletul domnului Liebermann! Wolfgang se aplecă repede și îl împinse înapoi

printre hârtii.

— În plus, dragă prietene, nu demult am avut marea bucurie de a întâlni un domn foarte galant. Face negoț cu instrumente muzicale. E un foarte bun cunoscător de musique și un prieten adevărat, drept care mi-a și făcut rost de doi învățăcei. Wolfgang îl cercetă pe Piotr atent cu colțul ochiului. Așa m-a asigurat dragul domn Liebermann, și precis are de gând să mă mai ajute și cu alte recomandări, îndatorându-mă peste măsură.

— Ore de pian, hm. Trebuie să găsești altceva, Wolfgang, e rușinos. Ești cel mai bun pianist pe care-l cunosc – Piotr dădu din nou din cap, de data aceasta de-a dreptul mâhnit –, dar fie, să zicem că pentru început e bine, cel puțin până prinzi cioara.

Piotr insistă ca Wolfgang să îl însoțească la birtul italianesc pe care îl hulise atâta. Ca să își scuze absența, îi spuse patronului că a fost bolnav. Trecură apoi pe la toate localurile în care Piotr cântase până atunci, dar în doar câteva săptămâni începură să nu mai aibă angajamente în fiecare zi. Pe deasupra, Piotr, spre marea dezamăgire a lui Wolfgang, nu împărtășea încântarea lui pentru nou achiziționatul costum.

— Ți-am spus, după Crăciun e mult mai greu să găsești de lucru. Nu-i nimerit să arunci banii pe un costum caraghios când încă n-ai un angajament.

— Ți-e mai greu să obții așa ceva dacă nu te îngrijești cel puțin să ai o înfățișare plăcută. Ca să nu mai spun că a fost la ocazie!

Piotr strâmbă din nas.

— Arăți ca un ospătar în el. Ești muzician, de ce nu cumperi și tu un costum negru? Sau gri măcar?

— Dar așa umblă toată lumea, răspunse Wolfgang mângâind stofa fină.

— Și ce, tu ești altfel decât ceilalți? Gata, mergi să schimbi hidoșenia asta!

Wolfgang stăruia însă îmbufnat să păstreze firetul lucios, și Piotr fu nevoit să recunoască mai târziu că în felul ăsta, cu toate că era scund, nimeni nu îl trecea cu vederea atunci când era vorba de împărțirea bacșișului. Și totuși, adeseori nu aveau bani decât pentru strictul necesar, și lui Wolfgang nu îi scăpă faptul că Piotr veghea bănuitor asupra cheltuielilor lui. Avansul de la Blue Notes se dovedi, de altfel, mai slab decât se așteptase Wolfgang, însă, una peste alta, obținuse acces liber în toate serile, iar Czerny avea grijă să îl servească mereu cu bere și gustări după pofa inimii – lucru de care el, câtă vreme nu avea alte obligații, profita de fiecare dată. Se simțea bine acolo. Învălmășeala vocilor și muzica îi inspirau întotdeauna noi și noi compoziții, pianul cu coadă, bine acordat, îi stătea mereu la dispoziție, și așa se făcea că, nu de puține ori, când ultimele păsări de noapte luau drumul spre casă, Wolfgang se mai așeza la el o dată, uitând de sine, până când nu mai rămânea decât Czerny. Barmanul cel oacheș era unul dintre acei ascultători care urmăresc o interpretare cu atâta dăruire, încât poți cânta fie și numai pentru ei.

Cu ajutorul lui Piotr, se obișnuia atât de bine să meargă cu metroul, încât se dezbăra treptat de sfiala care îl încerca în fața acelor viermi ai iadului și într-o seară, pe când era într-unul dintre ele, în drum spre Blue Notes, se cufundă atât de adânc într-un recent audiat adagio de Schubert, încât trecu de stația la care trebuia să coboare. Afară era cald pentru vremea aceea, iar cerul încă nu își pierduse complet culorile. Așa că Wolfgang se hotărî să se întoarcă pe jos.

Zona îi era necunoscută; cum nu avea la el planul orașului, porni la noroc pe străzile întunecoase și se străduia să își fixeze în memorie numele lor pentru ca altădată să știe să se descurce pe acolo. Deodată deveni atent. Ceva de pe strada aceea i se părea deosebit de familiar. Mașinile stăteau parcate înghesuit între trunchiuri de copaci și, când se uită în sus printre coroanele desfrunzite care se înălțau fantomatic spre lumina felinarelor, fu sigur: trebuia să fie strada lui Enno! Se uitase la acele ramuri noduroase la vremea respectivă, își amintea și de o plăcută stacojie. Așa că se putea ca partiturile lui să nu fie prea departe. Dacă ar găsi casa? Merse bâjbâind din ușă în ușă, până când găsi intrarea în vechiul bloc cu apartamente de închiriat și cu tencuială scorjită.

Trebui să aștepte până când farurile unei Toyote în trecere luminară soneria. Apăsă încrezător și prelung. Nu deschise nimeni. Mai sună o dată, după care se întoarse în stradă.

Seara următoare porni din nou la drum. De data aceasta luă cu el, din precauție, punga albă de plastic a lui Enno, chiar dacă în mod sigur nu avea nevoie de niciun pretext.

Sună și primi drept răspuns păcănitul unei voci necunoscute dintr-un dulăpior metalic, așa cum se găsea și la casa lui Piotr.

— Solicit cât se poate de curtenitor îngădunița de a fi primit înăuntru pentru a-i lăsa ceva domnului Enno și...

Cel care deschidea ușa îl întrerupse, și Wolfgang porni în sus pe scară, cu speranța ca Jost să nu fie acasă. Cum ușa apartamentului era întredeschisă, făcu repede câțiva pași hârșâiți pe pardoseala din hol. Îl învălui o lumină crepusculară; peste toate plutea o muzică blândă, care părea să vină de departe, o melodie singuratică, de-a dreptul feerică, liberă, desprinsă de orice, dincolo de toate armoniile.

Wolfgang rămase ținut locului și se uită în jur confuz. O uimire stranie îi tăie respirația și, dacă l-ar fi întrebat cineva chiar atunci de unde vine sau ce dorește, n-ar fi știut ce să răspundă. Nimic din ce vedea nu îi era familiar. Unde era? Și cum ajunsese acolo? Inima îi bătea să-i sară din piept. Tot ce își amintea era că la amiază mâncase cu Piotr o supă. Și acum? I se părea că fusese transportat pe nesimțite într-un loc care nu ar fi putut să-i fie mai străin.

O voce delicată, tremurată și melodioasă, îl făcu să tresară și să se dea cu un pas în spate, ca și cum ar fi fost pe scena unui teatru și cineva ar fi tras cortina în lături.

— Enno încă nu este aici.

Pe ușa bucătăriei intrase o femeie grațioasă, cu un nas fin și coroiat, care o făcea să semene cu o vrăbiuță. Ochii erau două nestemate, iar părul ei lung și negru ca abanosul era prins cu un batic înflorat trecut peste frunte.

Îl trecu un fior, ca și cum de abia s-ar fi trezit din somn, și simți că e de bucurie – o bucurie pură, luminoasă, la vederea acelei femei pe care atunci o întâlnea pentru prima dată. Îi întoarse privirea, zăbovind puțin cam mult. Văzu cum pe buze îi înflori un zâmbet ușor, la fel de micuț ca ea. Hipnotizat de ochii ei exotici, nu îndrăznea să se apropie. Dacă era femeia lui Enno sau chiar a lui Jost? Sau tocmai fata căreia nu demult i se dusesese lipsa?

— Ești unul dintre colegii lui Enno?

— Eu, ăăă, vă rog să mă iertați, zise Wolfgang și făcu o plecăciune. Dați-mi voie să mă recomand: Wolfgang Mustermann. Enno a avut bunătatea să mă ajute să ies dintr-o situație penibilă, împrumutându-mi câteva lucruri de care nu mai am nevoie. Prezintă ochilor migdalați punga de plastic, iar vârfurile degetelor ei îi mângâiară ușor mâna. Vă rog să-i transmiteți mulțumirile mele pentru înfinita sa mărinimie, îi sunt profund îndatorat. Își dădu părul de pe frunte. Am urcat cu speranța de a face personal domnului soț vizita de curtoazie, însă...

— Domnul soț? Enno? Doamne ferește! Stăm în chirie, suntem colegi de apartament. Suntem patru aici – Enno, Jost, Barbara și cu mine. Ezită, în timp ce ochii ei își schimbau culoarea la lumina soarelui. Am pus de ceai. Enno trebuie să apară. Arată cu o mișcare a capului spre bucătărie. Gândul la ceai îi întorcea stomacul pe dos, dar s-ar fi dus după ea și dacă l-ar fi servit cu lături.

— Și... Jost? Întrebă el precaut, fără să mai încerce să își dea seama ce ar putea să însemne „chirie”.

Se uită la ceasul micuț de la încheietura mâinii și luă una dintre ceșcuțele care stăteau la scurs lângă chiuvetă.

— Ăla vine de obicei spre șase, trebuia deci de fapt să fie de mult aici.

Wolfgang se opri brusc în cadrul ușii, își coborî privirea încet de-a lungul spatelui ei minunat arcuit și apoi zăbovi asupra umerilor, ca și cum i-ar fi mângâiat. Își înfipse nervos unghia degetului mare în palmă.

— Aș putea... să revin altădată? Pentru ceai?

Fata îi zâmbi!

— Nu ai timp acum?

Wolfgang ridică repede mâinile, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva.

— Eram în drum spre serviciu și, cum de mult mă tot țineam să-i aduc hainele înapoi, mi-a trecut prin minte să mă interesez de un lucru de care am urgentă nevoie.

— Aha. Despre ce-i vorba? Poate că te-ajut eu.

— Acum, lucrurile stau așa: am încheiat o compoziție aici la dumneavoastră, pe care am uitat-o, pentru că mă grăbeam să ajung acasă.

— Compoziție? Ah, ești muzician? Făcu o față care putea însemna în egală măsură atât zeflema, cât și apreciere. Și unde lucrezi?

— Într-un local, nu departe de aici. Un loc într-adevăr deosebit, în care totul este complet albastru, dar se cântă o musique care...

Ea încuviință scurt cu o mișcare din cap.

— Blue Notes, îl știu.

Din nou privirea ei zăbovea asupra lui ca o mângâiere, ca o mână care nu vrea să-i dea drumul, și inima lui Wolfgang bătea vivacissimo. Într-un sfârșit, fata își coborî sfielnic privirea spre podea, după care întoarse capul spre bucătărie.

— Dacă sunt niște partituri aici, ar trebui să sară-n ochi. Deci ia zi, unde le-ai lăsat?

— În camera de colo – arată ușa încăperii în care dormise –, care, cu atâta amabilitate, mi-a fost cedată pentru un scurt popas de noapte, și am fost...

— Nu se poate! făcu ea oftând. Își puse mâinile în șolduri și făcu un pas înapoi. Tu ești ăla care dormi pe un' se nimerește? Pe tine te-au lăsat idioții

ăștia în patul meu? Și ai tupeul să te-arăți pe aici, după ce te-ai ușurat în ceașca mea de ceai? Porcule!

Tot sângele îi fugi lui Wolfgang din obraz.

— Vă rog să mă iertați, eu... Motivul este că eram, fără îndoială, ferm convins că e un vas de noapte și...

— Vas de noapte? Ei bine, află că te-nșeli! Cară-te, hai, valea! zise ea și începu să fluture din mâini, încercând să-l gonească din apartament.

Wolfgang stătea liniștit. Aceasta era deci femeia în a cărei cameră dormise. Fără să vrea, își aminti parfumul indicibil, își imaginează trupul ei între cearșafurile purpurii și i se părea că îi și simte pielea gingașă și pufoasă sub vârful degetelor. Pe buze îi înflori un zâmbet.

— Nici nu mă gândesc, până nu-mi recapăt partiturile! Din câțiva pași fu în cameră, aruncă o privire pe birou și începu să răscolească prin maldărul de hârtii.

— Glumești? Ia mâna, altfel chem poliția!

Îi trase un șut cu atâta forță, încât îl luă prin surprindere, iar Wolfgang se împiedică și căzu pe pat. Fusta lucioasă a fetei flutură, dezvelindu-i rotunjimea feselor. Wolfgang simți un animal trezindu-se în sine, se sperie și, străduindu-se să se stăpânească, se ridică de pe pat, respirând greu. Fără să mai spună un cuvânt, ieși vijelios din apartament și trânti ușa în urma lui.

Nu, nu va mai veni niciodată, nu se va mai lăsa dat afară încă o dată din acea casă. Porni repede cu pași fermi de-a lungul străzii. O să rescrie blestematele alea de partituri sau o să le dea uitării pur și simplu, neîndoios că ceea ce compusese în dimineața aceea fusese de mult depășit, între timp își făcuse planuri mult mai îndrăznețe. Numai pentru Agnus Dei scrisese săptămânile trecute patru versiuni, pentru că neconținut îl asaltau idei care lăsau în umbră cele abia scrise. Cu toate acestea, pe când se îndepărta simți că începe să îl macine un regret chinuitor – era oare din cauza partiturilor lăsate în urmă sau ținea de ceaiul femeii-pasăre, care deja începea să îi lipsească?

— Piotr, cât e ceasul?

Piotr se uită la ceas.

— Trei și jumătate. E a zecea oară când întrebi pe ziua de azi.

— Ei, asta-i pentru că nu vreau să pierd când se face ora nouăsprezece.

— Mai ai trei ore și jumătate.

— Ha! Deci așa ar fi trebuit să gândesc! Cu alte cuvinte, se numără până la a douăzeci și patra oră, care este la miezul nopții, și imediat se reia cu prima, de la capăt.

Wolfgang se așezase pe vine în fața mesei și sufla în pumn, cu intenția de a oferi în seara aceea un solo de trompetă, dar fără prea mult succes. Melodia însă nu îi dădea pace, iar Wolfgang se înverșuna și mai tare. Îi ieșea întotdeauna un sunet de fagot, până când reuși să găsească în sfârșit un timbru de suflător într-adevăr onorabil pentru Confutatis.

— Voca me cum benedictis.²⁵

— Ce?

— Fagotul. În Confutatis.

— Iar vorbești prostii, omule.

— Bineînțeles, așa trebuie să fie! În toiul nopții, și apoi din nou de la capăt, întotdeauna douăsprezece măsuri – hmm, hmmmmm, hmhm...!

Pe deplin mulțumit, Wolfgang luă spre seară drumul spre Blue Notes – de altfel, singurul drum care îi devenise familiar, pentru că se obișnuise să îl facă atât pe jos, cât și cu metroul, și care, în imaginația lui, șerpuia ca o bandă albastră printr-o mică porțiune a orașului devenit între timp atât de uriaș. De fiecare dată când timpul și curiozitatea îi permiteau, Wolfgang îndrăzneă să pornească în expediții – mici la început, treptat tot mai mari –,

abătându-se de la el, până când deveni tot mai sigur de străzile și piețele învecinate.

Salutul lui Adrian fu cordial, iar ceilalți doi muzicieni se purtară exact de parcă s-ar fi întâlnit între prieteni pentru a face puțină muzică.

Surprins că nimeni nu adusese partituri, Wolfgang răsuci scaunul din dreptul pianului, îi făcu o probă ca să vadă dacă este suficient de înalt și îl răsuci stăruitor mai departe.

Adrian își propti cu grijă contrabasul de o coloană.

— Georg a propus să cântăm azi numai lucrări care au culori în titlu. Orice în afară de albastru, că altfel îi vine să vomite. Eu sunt pentru!

— Hei, era doar o glumă.

Cel pe care Adrian îl numise Georg ședea pe un scaun la marginea scenei, își trăsese mânecile pulovărului peste pumni și își lustruia trompeta cu ele.

— Și ce dacă? E o idee mișto. Deci, propuneri?

Tăceau cu toții. Czerny împinse o tavă pe colțul scenei.

— Black Coffee. Al treilea muzician, care tocmai își înșuruba tobele, se uită la ceilalți cu o grimasă.

— Black Nile.

— Schwarzbrown ist die Haselnuss.²⁶

Georg oftă din greu.

— Terminați, oameni buni, nu facem chestia asta.

— Mood Indigo, spuse Adrian, strâmbându-și gura într-un rânjet larg.

— Plecticosule! Wenn der weiße Flieder wieder blüht.²⁷

Adrian legănă din șolduri, puse mâna pe contrabas și începu să cânte în falset:

— „Micul meu cactus verde...”²⁸

— Sunteți nebuni cu toții, opriți-vă odată la ceva! Georg se întoarse spre Wolfgang. Bun, atunci o să cântăm numai noi doi Black Nile! OK?

Wolfgang zâmbi larg tuturor și făcu o plecăciune ca să le atragă atenția că vrea să ia cuvântul.

— Vă rog frumos, domnii mei, mi se pare că în această rundă fiecare va face câte o demonstrație în arta interpretării libere, ceea ce și pentru mine va fi o adevărată plăcere. De îndată ce unul dintre dumneavoastră va executa fie și numai o măsură, o măsurică infimă, o fărâmbă oricât de mică de melodie, cu siguranță voi reuși imediat să mă alătur.

Wolfgang observă privirea pe care trompetistul i-o trimise lui Adrian.

— Cum a ajuns ăsta aici?

Adrian ridică mâna împăciuitoare, începu ușurel să sâsâie o melodie și ciupi câteva corzi la contrabas; imediat intrară și tobele. Wolfgang dădu fascinat din cap și, de îndată ce prinse melodia, execută cu mâna stângă, discret și delicat, un contrapunct, intră cu îndrăzneală în ritm și îl făcu mai săltăreț. În cele din urmă lăsă locul trompetistului și începu să acompanieze interpretarea lui. Încet-încet, intrară cu toții în joc. Fiecare avea un scurt moment solo, pentru ca la final totul să se asambleze într-un întreg.

Wolfgang simțea că i se înroșesc obraji, bătea ritmuri tot mai săltărețe, ca un copil care face tumbe, și îi veneau atât de multe idei în timp ce cânta, încât i se părea că mai are puțin și dă pe dinafară. La acordul final, își dădu capul pe spate și scoase un chiot de bucurie.

Deși localul era plin, Wolfgang de-abia zărea siluetele întunecate în lumina albastră și slabă, scena devenise un spațiu strălucitor în care el, împreună cu cei trei muzicieni, își trimiteau sunetele în noapte. Cântară piese pe care le propuneau cu schimbul, până când veni și rândul lui Wolfgang.

— Acum... domnii mei... Wolfgang începu să se legene pe taburete și, de fiecare dată când trecea prin dreptul claviaturii, cânta o măsură din soloul pe care îl scrisese în după-amiaza aceea. Nu demult mi-a venit o idee pentru o compoziție la care lucrez acum. Nu am notat-o pentru dumneavoastră, dar... Întrebător, Wolfgang privi în jur.

Georg își încreți fruntea, dar Adrian puse mâna pe contrabas și ciupi câteva coarde.

— Puțin cam bizar, dar de ce nu? OK, fie, continuă.

Și Wolfgang conduse tema prin acel ritm fascinant, care îi cuprinse întregul corp. Adăugă o voce, apoi încă una, o a patra și o a cincea, și o alerga pe fiecare intrând peste celelalte, le lăsa să se împletească și iar să se destrame, să se ramifice și să se oprească, pentru a le da și celorlalți prilejul de a i se alătura. Dar nu interveni nimeni, se făcuse liniște în local, de mult amuțise și Adrian, iar Wolfgang continua, adăuga mereu noi puncte culminante, pe care le punea față în față.

Când termină, izbucniră aplauze, veniră chemări din public și își auzi numele răsunând atât de tare prin încăpere, încât se sperie.

— Wolfgang din Salzburg – astăzi la pian pentru noi! Vocea lui Adrian răzbi printre aplauze, dar nu venea de pe scenă, ci din cele două mari dulapuri montate pe laturile ei. Wolfgang se ridică, se înclină politicos și făcu intrigat câțiva pași într-o parte, spre obiectul care arăta ca un stativ retezat și la care vorbise Adrian, îl studie de aproape și îl ciocăni cu degetul. În încăpere răsună un bubuit puternic, ca tropăitul unui elefant.

— Ce obiect magic aveți aici?

Speriat, Wolfgang se dădu înapoi când își auzi vocea întorcându-se spre el cu o forță înspăimântătoare, din toate părțile. Izbucniră râsete, iar Adrian îi luă stativul din față.

— Mare măscărici mai ești! Adrian îl bătu pe umăr și făcu publicului cu ochiul. Dar ai foarte mult talent. Hai să cântăm mai departe.

Gândurile lui Wolfgang prinseră aripi. Încă dinainte ca ei să fi cântat o piesă până la sfârșit, lui i se prezentară deja alte două, noi. Dacă fusese vreodată în criză de idei, acum îi era de parcă ar fi ajuns la un izvor nesecat, tot mai bogat cu fiecare clipă care trecea.

— Acu' o bere mi-ar pica tocma' bine, spuse Wolfgang atunci când Adrian, într-un sfârșit, își puse contrabasul deoparte râzând.

Wolfgang își șterse broboanele de sudoare de pe frunte. Îi urmă pe ceilalți la tejghea, unde un domn cu alură aristocratică stătea între două remarcabile frumuseți cu bucle blonde, care beau vin spumos din pahare cu picior lung. Wolfgang se întise curajos după o bere.

— Uff! Adrian se trânti pe taburetul de lângă el, arătă spre damele în rochii sclipitoare și își coborî vocea. În viața următoare o să fiu și eu manager sau așa ceva, și-o să-mi opresc și eu trei tipe ca astea.

— În viața următoare? Wolfgang rămase încremenit, și, cu răsuflarea tăiată, îl fixă pe basist cu ochi mari. Așa... ești... poți... Se chinuia din răspuțeri să-și găsească vorbele, dar tot nu reuși să închege o propoziție. Când?

— Din păcate nu mă pricep deloc, da' deloc la cifre. Deci probabil că nu pup eu așa ceva.

Adrian se aplecă un pic ca să vadă mai bine picioarele blondelor.

Wolfgang se săltă pe un taburet. Din ce secol putea Adrian să vină, în ce secol să se ducă?

— Ești cu mașina? întrebă basistul pe neașteptate.

— Eu... ah, am abonament la metrou.

— Care acum e închis. Dacă ai mult de mers, te duc eu până acasă.

Ușurat, Wolfgang încuviință din cap. Își goliră paharele, așteptară până când Paul își împachetă instrumentele, duseră lăzile printr-un gang, prin spate, și încărcară totul în Toyota lui Paul, care era parcată acolo. Fulgi albi și umezi se agățau în părul lui Wolfgang. Mergea în urma basistului, bucuros că nu

trebuie să se ducă acasă pe jos. Asfaltul era murdar de zloată și pașii lui Adrian lăsau urme care apoi erau acoperite imediat de ninsoare. Wolfgang își luă în sfârșit inima în dinți și îl prinse pe basist de mânecă.

— Adrian, dragul meu prieten, te rog, vreau, ba nu, trebuie să te întreb ceva... Așa că stai o clipă și ascultă-mă... Viața ta următoare, după cum ai spus... Îți este predestinată? întrebă el în șoaptă.

— Următoarea mea viață?

Wolfgang dădu din cap în așteptare, dar îl părăsi iute orice speranță de a afla un răspuns. Rânji repede.

— Haha, ce glumă, nu-i așa? Ce ai vrea să fii în viața următoare?

— Hm, făcu Adrian văzându-și de drum. Muzician, ce altceva? Dar unul cu părinți bogați. Tu?

Wolfgang înghiți în sec. Oare câte vieți mai avea? Și putea într-adevăr să aleagă?

— O viață în care n-aș fi muzicant cu siguranță n-ar fi de mine. Aș vrea doar să am mai puține neplăceri decât acum.

Adrian îl sfredeli cu privirea.

— Poți să zici tu ce vrei, dar nu cred că ești chiar atât de împrăștiat pe cât te dai. Așa, după cum cânti.

Urcă anevoie contrabasul în portbagajul mașinii și îl chemă pe Wolfgang să urce în față.

— Puneți centura, te rog.

Adrian își trase o curea lată peste burtă și o prinse cu un clinchet de scaun.

Wolfgang începu să bâjbâie în dreapta și în stânga după o curea asemănătoare.

— Acolo sus, spuse Adrian cu glas egal.

Wolfgang îi trimise un zâmbet sfios.

— Iartă-mă, dar nu mă descurc deloc în Toyotele astea...

Adrian pufăi pe nas și îi arătă de câteva ori locul cu pricina până când Wolfgang găsi în sfârșit cureaua și o trase în jos. De îndată ce îi dădu drumul, ea se înfășură însă imediat la loc. Până la urmă, Adrian se aplecă peste el și fixă cureaua cu o smucitură.

— Asta nu e o Toyota, e un Volvo, ia fii atent!

— Vai de mine! Un Volevo? Chiar un Volo? Deci mai și zboară? Wolfgang își înfipse degetele în tapiseria scaunului. Vai, sunt un vollvogang. Voglio un volo²⁹ în Volvo. Ha! Își desfăcu brațele și începu să gâlgâie tare acel cântec oribil pe care îl auzise nu demult într-un local italianesc, voolare..., trase o bășină sonoră, pfff, cantare, se mai băși odată, pfff, nel blu, pfff, dipinto di blu, pfff...

Adrian clătină din cap.

— Ia zi, nici până acum nu mi-ai destăinuit unde ai spectacole de obicei. Vreau să spun că unul ca tine cântă totuși într-o cu totul altă ligă. M-am întrebat tot timpul dacă aici, sub nume fals, nu te ții de șotii și nu ne iei pe toți peste picior. În realitate ești totuși unul dintre cei mari, nu-i așa?

Wolfgang își duse fără să vrea mâna la nas. Portretul său – o reprezentare destul de fantezistă, din moment ce originalul, de la un punct încolo, nu mai fusese disponibil să pozeze – apărea în toată splendoarea pretutindeni pe afișe de concert, pe cărți și bomboane de ciocolată. Nu cumva Adrian îl recunoscuse?

— Acum ia spune, începu el codindu-se, ce crezi? Riscă să-i arunce o privire lui Adrian. Deși vezi cum sunt și poți să-ți închipui, ai vrea totuși să te lămurești și să mă măsoari, să mă verifici, să te mai uiți o dată la mine și să te convingi, probabil, că așa sunt eu, cum oi fi, dar cu siguranță nu dintre cei mari. De altfel, Piotr, care este bunul, dragul meu prieten și camarad în

aceste zile, a socotit că în niciun caz n-am doi metri, nici unu nouăzeci, nici unu optzeci. Nu sunt nici de unu șaptezeci, nici măcar de unu șaizeci. Nu, m-a măsurat și i-a ieșit un metru cincizeci și nouă, chiar dacă m-am ridicat puțin pe vârfuri, ceea ce, firește, Piotr s-a făcut că nu observă, pentru că altfel, el e foarte exact în măsurători. Așa că pot, cu mâna pe inimă și cugetul împăcat, să socot că sunt unul dintre cei mici. Așa că nu știu, s-ar putea poate crede că sunt chiar... Mozart? Mozart cel zburător? Volvozart? Ar fi tare. Izbucni într-un râs gâlgâitor, care îi făcu burta să salte. Haha! Da, aș putea să fiu – acum sigur vrei să auzi că eu sunt Mozart, bătrânul moțat, cap de moț, cap încăpățânat, nu-i așa? își încheie el tirada, uitându-se temător la celălalt.

Adrian se mulțumi să zâmbească.

— OK, atunci mai bine nu, te las în pace. De fapt, nici nu mă interesează, zise el pufnind într-un râs scurt. Auzi, cică Mozart!

Wolfgang se cuibări adânc pe banchetă, își mângâie sprâncenele și începu să bată cu piciorul ritmul în care felinarele pe lângă care treceau își trimiteau sclipirile pe geamul mașinii, luminând și umbrind chipul lui Adrian.

O mică săgeată verde le tulbură tăcerea.

Adrian trase mașina lângă bordură. Murmurul motorului se stinse. Wolfgang simți că Adrian se mai uită o dată la el preț de o clipă, apoi porniră din nou.

— La, do! răcni Wolfgang, apoi încă o dată: La, do!

Își aruncă mâinile în sus, gesticulând sălbatic, dar femeia de pe scenă pur și simplu nu se lăsa convinsă să scoată sunetele corecte, cânta la, fa diez, iar și iar la, fa diez. Îi mai strigă o dată „la, do” și de-abia atunci observă că nu e femeie. După voce însă, nici castrat nu părea să fie. Cu fiecare sunet, din gura interpretei izvorau perle nebănuite, ca niște balonașe de săpun care se împrăștiau în aer și se spărgeau, împrôșcând în jur cu stropi de apă.

— La, do! răcnea Wolfgang smulgându-și părul din cap.

— La, do! strigă și interpreta de pe scenă și, cu o îndrăzneală nebunească, sări de pe marginea scenei direct în fosa orchestrei: La, scularea! Wolfgang!

Decorul se strânse deodată într-un vârtej, împresurându-l.

— Trezește-te, Wolfgang, tu faci micul dejun azi, e rândul tău.

Somnoros, Wolfgang se cuibări sub pătură, dar Piotr nu voia să îl slăbească.

— S-a făcut opt deja.

— Of, Piotr, nu fi câinos!

Buimac de somn, Wolfgang se ridică în fund și se frecă la ochi.

— Nu sunt câinos, dar mi-e foame.

Wolfgang căscă. Își aminti de lista pe care o lipise Piotr în urmă cu două zile pe ușa frigiderului, în care se specifica exact al cui rând este să cumpere chifle, să facă de mâncare și să deretice prin casă.

— Deci nu mai e pâine în casă?

Piotr îi spuse că nu. El se îmbrăcase deja, era proaspăt ras și tocmai se pregătea să pună de ceai.

— Bine, sigur că nici eu nu vreau să ne lipsească cele necesare, și o să-ți aduc repede franzeluțele, dar ai putea, dragă, bunule Piotr, să mă ajuți cu ceva mărunțiș?

Piotr se opri cu ceainicul în mână și se întoarse spre Wolfgang cu ochii mijiți.

— Dar ai avut angajament ieri. Coborî vocea de parcă ar fi vorbit cu sine: Ai cheltuit toți banii încă de azi-noapte.

— Nici vorbă! Sigur că nu, n-am cheltuit niciun prăpădit de creițar, Piotr! Wolfgang trase de sub o pernă cămașa pe care o purtase cu o zi înainte, observă cutele și încercă să le netezească. Doar că încă n-am fost plătit. Ceea ce basistul, care este într-adevăr un om cumsecade, precis va remedia în cel mai scurt timp.

— Ai cumva adresa colegului ăstuia cumsecade?

— Ah, Piotr, oare poate omul să-și ascundă adevărata inimă când îți întinde mâna și-ți vorbește? Când muzica îi este prieten? N-ar putea să-și tăinuiască manierele în felul ăsta, și poți să spui ce vrei despre mine, dar te asigur că nici n-ar vrea să umble cu astfel de ascunzișuri. Fii fără grijă, Piotr, are o trăsură personală, iar mie mi-a fost dat să mă bucur din plin de ospitalitatea și de berea lui până târziu în noapte.

Piotr se încruntă.

— Mai bine fii atent când umbli cu oamenii ăștia. Prea multă bere strică. Merse la ușă și se aplecă după pantofi. Nu ai nevoie de bere, ai nevoie de bani. Cum mai stă treaba cu editura?

— Editura?

Vai, editura! Trecuseră deja săptămâni bune de când trebuia să se prezinte acolo.

— Da, sigur, Piotr, editura, am avut grijă și am dus totul la editură.

— Și?

— Acum, fiecare lucru la timpul lui. Nu-i bine nici să merg acolo prea devreme, dacă nu vreau să mă pun într-o lumină proastă.

— Termină cu prostiile, treci pe acolo chiar azi, imediat după micul dejun.

Zicând acestea, Piotr îi azvârli jacheta drept în față și căută în portofel până găsi o bancnotă de cinci euro, pe care i-o înmână lui Wolfgang dimpreună cu un mic cartonaș albastru.

— Ce-i asta?

Wolfgang cercetă obiectul cel straniu, era chiar mai mic decât o carte de joc, și făcut din materialul acela din care era făcut tot ceea ce el nu cunoștea. Pe el erau mâzgălite trei plăcinte rânjite, cu linii negre în loc de brațe și picioare.

— O iei cu tine, e un card de reduceri pentru brutăria din colț, mergi acolo.

— Și care-i treaba?

— E un card de reduceri, nu știi? Cumperi pâine de treizeci de euro și primești o baghetă gratis.

— Piotr, n-o să cumpărăm noi niciodată pâine de treizeci de euro! Cine s-o mănânce? Trebuie totuși să ne gândim să punem și niște bani deoparte. Doar atunci are sens o astfel de ofertă, când obții și tu un avantaj oarecare.

— Nu deodată, cap sec! Trebuie să arăți cardul și se adună. Se economisește pe cartelă, de fiecare dată când cumperi, e valabil un an întreg.

— Ah! făcu Wolfgang dând din cap.

Băgă banii și cardul în buzunarul de la pantaloni. Va găsi el cândva pe cineva care să îi explice. Până atunci însă, trebuia doar să se ducă bine-mersi să cumpere franzeluțe.

Justus Singlinger își lustrui ceremonios ochelarii și se uită cu luare-aminte la partiturile lui Wolfgang, care stăteau împrăștiate pe o masă de scris din lemn masiv, închis la culoare.

— Aveți un scris frumos, constată el distrat, după care își dresă glasul. Acum, domnule Mustermann, din acestea – arată spre o pagină scrisă mai degajat – am dori să facem o culegere pentru elevii mai avansați din clasele de pian. Ați putea s-o prelucrați corespunzător și să completați cu câteva lucruri mai simple? Să zicem încă cinci piese mai ușoare și una pentru patru mâini?

— Pentru școala de pian?

Wolfgang se uită la editor, apoi la hârtii. Se doreau cântecele lui comerciale? Ce oroare! Erau, până la urmă, niște simple copilării, care probabil îi alunecaseră din nebăgare de seamă printre ciorne.

— Sunt acolo și două excelente concerte pentru pian. Acelea ar trebui să vă fie mult mai pe plac.

Singlinger mormăi în barbă și clătină din cap.

— Cu astea ne complicăm. Nu vreau să mă-nțelegeți greșit, dar concertele dumneavoastră sunt cam pretențioase. Și, în afară de asta...

— Cam pretențioase? Wolfgang înghiți cuvintele ca pe zeama de lămâie. Dar muzica trebuie totuși să atingă un anumit standard. Dacă nu, e fadă și goală, fără esprit³⁰, pentru oameni care nu se pricep să asculte.

— Desigur, domnule Mustermann, aveți dreptate. Dacă ar fi numai asta, n-ar fi o problemă. Dar ce-ați adunat dumneavoastră aici sună, hmm – capul lui Singlinger încă se legăna –, mda, prea mult a Mozart.

— Prea mult a Mozart? Mare lucru! Prea mult a Mozart! Wolfgang râse, se lovi peste genunchi și ochii i se umplură de lacrimi. Și ce e rău la Mozart? Nu e el unul dintre cei mai mari compositeur-i ai tuturor timpurilor?

— Nici nu-i nevoie să-mi spuneți, domnule Mustermann. Eu însumi sunt unul dintre admiratorii săi cei mai înfocați. Dar, pentru astfel de muzică, nu mai există astăzi piață. Și, până la urmă, vreți totuși să câștigați bani.

Wolfgang sări ca ars.

— Dar Mozart se cântă peste tot! Chiar și în bucele de la metrou se urinează pe ritmul lui!

— După Mozart, da. Pentru că este o figură emblematică, iar lucrările lui sunt legate indisolubil de persoana sa. Dar sunt lucrările lui Mozart, și nu ale dumneavoastră, domnule Mustermann! Mâna editorului trecu peste partiturile risipite pe masă. Ale dumneavoastră n-o să se cânte așa, chiar

dacă sunteți tot atât de bun și chiar dacă îl imitați pe Mozart la perfecție. Singlinger oftă adânc. Pentru că nu sunteți Mozart. Se lăsă pe spate și tăcu. Continuă apoi ceva mai potolit: Eliberați-vă de el, domnule Mustermann, și veți avea un viitor strălucit în față.

Wolfgang se prăbuși înapoi în scaunul tapisat, care arăta ca scaunul din budoarul soacrei sale și își frecă mâinile pe coapse. Se uita când la partituri, când la Singlinger.

Îi venea să-i trântască lui Singlinger adevărul, dar la ce bun? Două sute de ani! Se gândi la prima reprezentare a operei *Così fan tutte*. Nimeni nu voise să o vadă, nimeni nu înțelegea lucrarea, toți au ținut-o de imorală și cinică. În ea nu pusese nimic altceva decât adevărul, pe care îl arătase lumii timpului său. Iar acum, această operă desconsiderată se juca mereu pe toate scenele. Ce nesăbuintă din partea lui, să creadă că publicul va fi încântat ca el să continue exact din locul de unde trebuise să se oprească, doar pentru că totul încă se învârteste în jurul muzicii pe care el o crease cu mult timp în urmă. Două sute de ani! Oamenii numai erau aceeași, nu cunoșteau lumea așa cum o cunoscuse el, și ascultau muzica lui așa cum deschideau cutiile de conserve, pentru a se cufunda un timp în gusturile timpurilor trecute. Și ce dacă, puteai să le-o iei în nume de rău? Se agățau de ceea ce știau, de lucrurile cu care erau obișnuiți.

Ce diferență, totuși, între vremurile de acum și zilele sale, când publicul voia întotdeauna să asculte numai compozițiile cele mai noi! Și nu acesta era motivul pentru care el fusese rechemat? Nu mai era suficient loc în pârlăgă pentru deștelenit, pentru crearea unei muzici cu adevărat noi, care să fie ascultată, în loc să se umple de praf? Dintr-o mișcare, se ridică și strânse partiturile.

— Monsieur, să vă obțineți școala de pian, și multe altele pe deasupra! Idei pentru astfel de lucrări am din plin. Așa pot să sper să am foarte curând și un folos din asta, nu-i așa?

Lui Wolfgang i se păru că îl aude pe Singlinger gemând încet, în timp ce îi întindea un formular peste masă.

— Vă iau în portofoliul nostru de autori, domnule Mustermann, și o să vă trimit un contract. Dacă îmi aduceți până la sfârșitul lunii câteva lucruri utilizabile, poate reușesc să vă asigur și un mic avans.

Când ieși din sediul editurii, soarele îl orbi atât de neașteptat, încât simți nevoia să strănute. Deschise fermoarul jachetei și lăsă soarele să bată pe pieptii cămășii. Se gândi la tatăl său, care îl familiarizase de mic cu legile muzicii, pe care Wolfgang, de când se știa, încercase nepregetat să le împingă până la limite, da, pe care atât de des își dorise să le ducă la explozie, chiar dacă îi serviseră drept limită și sprijin. Iar acum? Ca și cum ar fi plecat nepregătit de pe o navă, fără să se zărească uscat la orizont, se legăna într-o barcă de salvare mult prea ușoară, împinsă de colo colo de valurile agitate. Atât de multe drumuri îl așteptau, atât de multe posibilități, atât de multe libertăți! Tropăia de-a lungul străzii, și caldarâmul răsuna sub pașii lui.

21 „Moartea nu mă face să tremur...”

22 „Domnule” (fr. în original).

23 „Muzică” (fr. în original).

24 Spital din Viena, cunoscut mai ales pentru secția lui de psihiatrie.

25 „Cheamă-mă cu cei binecuvântați” (lat. în original); vers din Requiem, din secvența Confutatis.

26 „Neagră-maronie e aluna”, cântec popular german din secolul al XIX-lea.

27 „Când liliacul va-nfl ori din nou”, melodie de Franz Doelle, inclusă pe coloana sonoră a filmului omonim din 1953, regizat de Hans Deppe.

28 Vers dintr-un cântec umoristic german foarte popular în anii '20-'30.

29 „Vreau un zbor” (it. în original).

30 „Suflet” (fr. în original).

Confutatis

Confutatis maledictis,

Flammis acribus addictis,

Voca me cum benedictis.

Timpul se scursese pe nesimțite, pur și simplu lipsea, ca și cum cineva i-ar fi șterpelit o bucată din el. Orașul deja se albăstrea. Ațipise? Se rezemă de speteaza unei bănci din parc și băgă de seamă că îi e frig. Răsuflă anevoios de câteva ori până reuși să se dezmeticească; împrejurimile îi erau necunoscute. Când se ridică și porni din nou la drum, cuvintele lui Singlinger îi reveniră ca amintirea unui vis neîncheiat, care stăruie indefinit în primele clipe de veghe. Partiturile! Dădu fuga înapoi la banca de piatră, o pipăi, căută sub ea, lângă ea. Le-o fi lăsat la Singlinger? Alergă la editură, mirându-se că mai știe drumul, dar era deja închis. Găsi, în sfârșit, ciornele în mapa gri, lângă un platan, peste drum de intrarea în editură, și se hotărî să nu mai adauge și alte gânduri la gândurile deja pierdute la Enno.

Îl frământau însă cu totul alte griji: cum să îi explice lui Piotr de ce se întorcea iar cu mâna goală acasă? De fapt, intenționase să îi facă o vizită domnișoarei Billa ca să-i mai ridice moralul lui Piotr cu niște bere, pâine și șuncă. Până la urmă își spuse că mai bine nu îi mai apare deloc lui Piotr în ochi, ci se duce direct la Blue Notes. Czerny îl rugase să treacă pe acolo seara, un coleg își rupsese degetele, își prinsese mâna în portiera unei Toyote, bietul de el. Czerny cu siguranță îi va pregăti o masă bună în noaptea aceea și, cu puțin noroc, poate îi dădea și un avans.

Barmanul cel oacheș parcă ar fi fost una cu barul: era deja acolo, chiar și când Wolfgang venea mai devreme, îi știa pe toți ai casei și rămânea până când pleca și ultimul client. Nu își permitea să aibă vreo zi liberă, iar Wolfgang nu s-ar fi mirat dacă ar fi dormit pe o saltea sub tejghea. Și în

acea zi veni, ca întotdeauna, la bățile lui Wolfgang, să deschidă marile uși de sticlă.

— Așa devreme?

— Eram prin apropiere și m-am gândit: de ce să nu mă duc acolo mai devreme, să-i țin oleacă de urât bunului Czerny? Așa că aș putea cânta ceva chiar de-acum, dacă nu te deranjează.

— Vai, cum să mă deranjeze? Eu nu pot decât să mă bucur.

Ușurat, Wolfgang luă loc la pian. Faptul că de data aceea nu fu nevoit să înalțe scaunul îl înduioșă și îi făcu bine, lăsându-i libertatea să își plimbe în voie mâinile pe claviatură.

A cânta în Blue Notes era ca o plimbare prin pădure – prilej de destindere, dar și de înviorare. Căci, în ultima vreme, Wolfgang nu făcuse acolo nimic altceva decât să ia o temă oarecare, pe care o compusese mai demult, și să compună variațiuni, brodând liber în jurul ei, răstimp în care născocea, în ungherele secrete ale minții sale, alte și alte lucrări noi, mereu mai îndrăznețe.

— În camera din spate se lucrează, îi explicase el odată Constanței ducând degetul la tâmplă, în timp ce muzicantul își ține bine concertele în odaia cea bună, din față.

Cuvintele editorului reverberau în el ca și cum Singlinger i-ar fi acordat în sfârșit mult dorita permisiune de a forța toate acele uși pe care el nu îndrăznise niciodată să le deschidă și în spatele cărora, asta știa de când era un băiețel, toate lumile sunetelor se țineau ascunse. Cufundat cum era în gândurile lui, îl remarcă pe Adrian de-abia când acesta îl atinse pe umăr și făcu întrebător un semn spre contrabas. Wolfgang îl luă bucuros, timp de câteva măsuri, și îl lăsă deoparte. Cântară împreună mai departe, până când mirosul de friptură îi aminti lui Wolfgang de foamea sa, și merse la tezghea împreună cu Adrian.

— Spune sincer, iar a fost totul de la tine? În privirea lui Adrian se citea îndoiala.

Wolfgang râse.

— Ei, da, dar a fost și puțințel de la bătrânul Mozart!

— Ești într-adevăr un fenomen. Ce-ai cântat ieri a fost cu totul demential.

— Hm, ieri, să-mi amintesc...

— Aia, hm, dammm-di da, dabidda di dadamm...

— Ah, da, sigur, aproape c-o uitasem.

Se uită plin de recunoștință la Czerny, care tocmai îi puneă o farfurie în față, își luă furculița și începu să mărunțească găluștile aburinde.

— Dar să le notezi, omule, sunt extraordinare!

— Ai dreptate, prietene, ar trebui să țin niște hârtie la îndemână, ca să fac câteva însemnări rapide. Numai că e mult mai ușor de compus în minte decât de așternut pe hârtie.

Adrian se duse la scenă și începu să scotocească prin geamantanul în care își căra contrabasul. Se întoarse, în cele din urmă, cu hârtie pentru partituri.

Wolfgang luă o foaie și schiță ceea ce îi venise în minte cu o seară înainte pe drumul spre casă. Când își ridică gânditor privirea, dădu cu ochii de coama cea neagră și strălucitoare, și inima începu să îi bată mai repede. Acum bătea numai pătrimi în locul șaisprezecimilor de până atunci, dar Wolfgang, fără să ia asta în seamă, își adună tot curajul și se duse la masa ei.

— Complimentele mele, mesdemoiselles³¹. Se înclină mai întâi în fața ei, apoi a însoțitoarei sale. Aș putea spera astăzi cumva la marea onoare de a o invita pe mademoiselle la un pahar de vin bun?

— Nu ne interesează, suntem deja servite, răspunse ea fără să îl privească pe Wolfgang.

Cu un nod în stomac și unul în gât, se retrase la tejghea și surprinse schimbul de priviri dintre Adrian și Czerny.

— Ce vă uitați așa? Nu vrea, ei și?

Adrian făcu într-o grimasă chinuită.

— Așa n-o să iasă nimic, Wolfgang.

— Și cum să fac, mă rog, după părerea ta?

— Păi da... spuse Adrian uitându-se cu atenție la haina lui Wolfgang. Poate că n-ar trebui să porți tocmai costumul ăsta!

Când Wolfgang ajunse acasă era trecut de miezul nopții. Piotr ședea cu picioarele încrucișate pe pat, la lumina micii sale lămpi de citit și ridică privirea din carte. Umbrele se jucau pe chipul lui, profilându-i nasul ca pe un munte între două văi negre.

— E prea târziu pentru muncă acum! Tonul lui Piotr era dur și acuzator.

Wolfgang zâmbi slab și se uită îndelung la Piotr, încercând să își dea seama ce se întâmplase. Hotărât lucru, polonezul avea un fel bizar de a-și exterioriza sentimentele; de multe ori, Wolfgang nu reușea să îl citească decât după ce se uita la el mai îndeaproape.

— Păi eu de mult sunt gata cu munca.

— Așa? Tu ești gata cu munca? răbufni Piotr. Am lucrat singur astăzi!

Wolfgang se îngrozi. Angajamentul de la italieni!

— O, Doamne! Piotr! Se lăsă atât de greu să cadă pe sofa, încât arcurile îl aruncară în sus. Am uitat! Îmi umblă atâta muzică prin cap, că nu-mi mai stă minea la muncă. Râzând, începu să se salte pe canapea în sus și în jos. Așa c-ar trebui să mă lauzi pentru că, totuși, am fost atât de harnic, am cântat atât de vesel și i-am transcris atât de amănunțit prietenului meu Adrian compozițiile.

— Este același prieten care nu te-a plătit pentru spectacolele de până acum?

— Ah, Piotr, firește că n-am nimic altceva în gând decât să câștig cât ne trebuie ca să avem din ce trăi, dar e nevoie mai întâi să construiești niște relații. Apoi, cât de curând, o să zornăie și banii. Vezi... Scoase din servietă hârtia pe care i-o dăduse patronul de la Blue Notes. Aici zornăie deja. Sună frumos, nu-i așa?

Piotr pufni a dispreț.

— Ai auzit cum țipă birtașul când vin fără pianist!

Pianist. Piotr accentua cuvântul întotdeauna numai pe primul „i”, așa încât lui Wolfgang îi venea de fiecare dată în minte, fără să vrea, gândul că trebuie să existe un instrument numit „pia”, la care cântă.

— PIA-nistul! Spune și tu că-i vorba de cineva care cântă la pia, ca să înțeleagă toată lumea. Haha, și cine știe să cânte la pia o să vină la tine într-un suflet! PIA-nist, care la pia cântă.

— Termină, Wolfgang, nu-i de glumit. E a treia oară deja. Știi bine că mă bazez pe tine.

— Piotr! Lasă c-o să fie bine, sigur n-o să se mai întâmple, promit că mă schimb, jur pe ce-am mai sfânt, îmi dau cuvântul de onoare...

— Lasă-mă cu abureala! Să văd fapte! Piotr închise cu o bufnitură cartea pe care o uitase pe genunchi, își trase cuvertura până sub bărbie, iar camera se cufundă în întuneric.

Wolfgang stătea liniștit, simțea cum sofaua încă se arcuiește sub el și se holba la contururile care ieșeau pe rând din întuneric. A treia oară. Ce insisua Piotr? Nu putea să își amintească să-l mai fi abandonat vreodată pe violonist. Se duse cu pași ușori la fereastră, se uită la cele câteva ochiuri de geam care mai rămăseseră luminate la casele de vizavi și i se păru, preț de o clipă, că plutește în gol, fără niciun sprijin. În sinea lui, ceva însă îl frământa stăruitor și îi spunea că ar fi nedrept să îl numească pe Piotr „mincinos”.

— Bună dimineața, Gernot! Profesorul Michaelis își scoase ochelarii, se fâstâci un pic până îi întinse studentului mâna, și îl invită să ia loc de partea cealaltă a biroului. Ați mai înaintat cu lucrarea dumneavoastră?

— Eu, aaa, păi m-am gândit că, cu simfoniile astea, adică, hm, de fapt e o temă pe care au folosit-o deja atât de mulți la lucrarea lor de absolvire, așa că na, mă gândeam să-ncerc altceva, ceva ce-aș face cu mai multă plăcere.

Își ridică mapa în poală și începu să împrăstie hârtii pe birou.

— Vreți să schimbați tema? E foarte târziu...

— Cum ziceam, continuă Gernot imperturbabil, e vorba de Requiem-ul lui Mozart.

— Requiem-ul lui Mozart? O, Doamne... Se mai întâmpla ca un student să vină cu un proiect nepotrivit, pe care să fie nevoit să îl respingă, dar tare ar fi vrut să știe ce îl făcuse pe Gernot să se răzgândească într-un mod atât de neașteptat. De lipsă de încredere în sine cu siguranță nu se mai putea spune că suferă. Sunteți sigur că nu v-ați ales o temă cam ambițioasă?

Gernot trecu peste obiecție și îi întinse hârtiile cu însemnări colorate.

— Mi-a venit ideea să prelucrez părțile lipsă, deci nu totul. Pentru exemplificare, am luat trei pasaje. Cea roșie de aici este versiunea lui Süßmayr, în galben sunt schițele care ni s-au păstrat de la Mozart, iar aici, în verde, e ce-am făcut eu din toate astea...

— O clipă, ia-o mai încet. Profesorul despături hârtiile. Requiem-ul lui Mozart oferea, ce-i drept, posibilități inepuizabile pentru studiu, însă o prelucrare de către studenți apărea în ochii lui comparabilă cu un sacrilegiu. Chiar și așa, ar fi fost totuși dispus să îi lase să încerce pe cei care se remarcaseră printr-un talent deosebit – din rândul cărora însă Gernot nu făcea parte.

— O nouă prelucrare, deci. Bun, după ce criterii?

— Păi să se apropie de adevărata intenție a lui Mozart...

— Asta vor toți, Gernot. Numai că Mozart și-a luat intențiile cu el în mormânt.

Ca să fie sincer, Gernot ăsta numai compozitor înzestrat cu talent nu se putea numi, iar ca dirijor, după toate probabilitățile, avea să eșueze lamentabil, dar încrezut până atunci nu fusese niciodată.

Michaelis luă prima filă și își aruncă un ochi peste ea, se poticni și apoi citi mai atent. Mai citi o dată. Luă foaie cu foaie și observă știmatele conduse cu grijă, în timp ce îl auzea pe student foindu-se în scaunul său. Requiem-ul lui Mozart. Nu era nimic mai sfânt pentru Robert Michaelis, nimic căruia el să îi dedice o mai mare parte din timpul său liber, și cunoștea fiecare notă. Câți nu făcuseră tot ce le stătuse în putere ca să ducă la bun sfârșit acea misă funebră? Și toți au eșuat. Nimeni, în afară de Mozart însuși, nu ar fi putut să o termine cu adevărat.

Iar acum, partiturile acelea stăteau în fața lui...

Lăsa paginile pe masă.

— E bine, Gernot. E chiar foarte bine. Exceptional. Făcu o pauză și văzu cum tânărul roșește. Și acum, dragul meu, spune-mi cine le-a scris.

Gernot tăcu.

— Eu am... Deci...

— Termină, Gernot, știm amândoi că tu n-ai fi niciodată în stare de așa ceva. Nu-ți pot lua în nume de rău că vrei să te împăunezi cu pene străine, dar că-ți închipui că poți să mă iei de prost, asta nu pot să accept.

Așteptă inutil o reacție.

— Uite ce e, îți fac o propunere. Uităm toată chestiunea și te ajut să treci cu bine examenul cu tema ta inițială. Dar, pentru asta, spune-mi chiar acum cine a scris paginile astea.

Gernot tăcea înverșunat.

— Bine, cum dorești. Requiem-ul lui Mozart ca temă de examen. În cazul ăsta, la examenul oral tot o să aflăm de unde v-ați... inspirat.

După cum se aștepta, nu trecură nici trei secunde până când studentul își ridică ochii.

— Ei bine? Ascult. Cine a scris asta?

— Păi... nu știu.

— Poftim? Atunci de unde o ai, fir-ar să fie?

Gernot începu să-și roadă unghia de la degetul mare.

— Păi a scris-o un țicnit, așa, la beție...

— Gernot! Cum să spui așa o tâmpenie?

— Nu e deloc o tâmpenie. Gernot făcu o față de parcă mai avea puțin și îl podidea plânsul. Le-a lăsat unul baltă. După un party la niște cunoștințe de-ale mele. Lăsa bărbia în piept. Nici mie nu mi-a venit să cred, dar, dacă ați putea vedea originalele...

— Atunci să-mi arăți originalele. Și să-mi spui cine e autorul. Am fost clar?

Gernot întinse mâna după hârtii, însă privirea lui Michaelis îl făcu să se oprească și, cu un salut încurcat, dispăru din birou.

— Ce-i asta? întrebă Wolfgang uitându-se plictisit la cele două coli mari de hârtie, cu dungii verzi, în capul cărora erau trecute în roșu P-uri și W-uri îngroșate și pe care Piotr le prinsese pe bufetul din bucătărie, acolo unde mai înainte lipise lista cu micul dejun.

— E un program. Scriem toate angajamentele, așa n-o să mai uiți niciodată.

— Aha. Wolfgang se apropie și urmări cu degetul însemnările din coloane. Dar ăsta-i chiar joi!

— Da, mergem iar în cartierul al patrulea, știi? Unde-i pianul japonez.

— Hm. Atunci trebuia să cânt cu Adrian și cu ceilalți domni...

— Termină, Wolfgang, cu ei poți să te vezi oricând altcândva, îți ajung zilele libere.

Wolfgang vru să protesteze, dar Piotr dădu din cap cu vehemență, așa că se lăsă păgubaș.

— Să trecem acum și orele de pian.

— Care ore de pian?

— N-ai zis că ai două eleve, prin tipul de la magazinul de muzică?

— Da, da. Bineînțeles. Wolfgang scutură termosul ca să vadă dacă mai e ceva în el, turnă apoi ultimii stropi de cafea în ceșcuța cu față zâmbitoare și începu să-și caute hainele.

— Când ai orele?

— Mi-ai văzut șosetele?

— Acolo, pe scaun, sub ziar. Am întrebat de ore.

Încăpățânarea lui Piotr îl făcu pe Wolfgang să ofteze.

— Oh, ziua nu s-a stabilit încă.

— Și? Trebuie să suni, Wolfgang!

— Am nevoie de un Siemens pentru asta.

— Ce?

— Siemens. Ca să vorbesc în el, nu? Eu nu am.

— Nu pot să râd la glume proaste azi. Scotoci în rucsacul său negru, scoase un mic Siemens și îl azvârli pe un scaun. Ia Nokia asta și sună-ți eleva, cap sec ce ești! Trebuie să lucrezi mai mult dacă vrei să-ți iei și tu un telefon.

Fascinat, Wolfgang luă în mână micuțul aparat. Era doar un pic mai mare decât palma lui și lucea albastru, tot atât de fantomatic ca și pereții de la Blue Notes. Își trecu mâna cu grijă peste taste.

— Te-le-fon?

— Unde-i numărul? strigă Piotr nerăbdător.

Wolfgang ridică ușor din umeri, întrebându-se la ce putea să se refere Piotr.

— Mi-ai arătat un bilețel cu un număr de telefon, acolo, în haosul ăla de la tine din cameră. Era un bilet bej, știu exact.

Wolfgang încremeni. Nu putea fi decât ghicitoarea cu numere a lui Liebermann! O bănuială încolți în mintea lui. Începu să răscolească vraful de partituri, căutând la întâmplare, însă cartonașul lui Liebermann era de negăsit.

— E... hm, o să-l găsesc eu, Piotr, fii fără grijă, prietene.

— Fără grijă, fără grijă! Mereu îmi fac griji. Trebuie să-mi fac griji, pentru că tu nu-ți faci deloc. Faci numai ce vrei, dar nu vrei să muncești.

Wolfgang se învârtea în loc. Cine era Piotr, până la urmă? Să fie o probă pentru el?

— Nu-i deloc adevărat, și Dumnezeu din ceruri știe că nu strâmb din nas când e de muncă! Bineînțeles, sunt zile în care nu fac decât să compun, din zori și până târziu în noapte! Dar nu e vina mea că asta nu se plătește ca muncă serioasă, cinstită, care desfată publicul și e făcută în spiritul artei adevărate. Mi se pare însă că banii nu te îndeamnă să faci ce poți tu mai bine, ci doar ce e mai neplăcut și mai obositor. Se vede că timpurile nu s-au schimbat. Iar eu nici atât!

— Unde te duci? Am cumpărat deja franzele. Wolfgang!

— Unde mă duc? Mă duc să lucrez, și încă repede! Până nu mi-o interzici tu cu încă vreunul dintre decretele tale verzi! izbucni Wolfgang arătând spre lista de pe bufet și își luă haina. Sau trebuie să cer voie? Te rog frumos, bunule tată Piotr, îți cer voie, cu smerenie, să mă lași să ies azi la joacă, se maimuțări el.

Fără să aștepte vreun răspuns, îl salută pe Piotr cu un semn din cap și ieși din cameră.

Luă metroul până în centrul orașului și grăbi pe străzi, până se liniști. La ce bun să fie mânios? Belșugul zilei se revărsa acum asupra lui, întâmpinându-l din toate direcțiile și umplându-l în scurt timp cu atâtea motive de voioșie, încât ideile se îmbulzeau la poarta minții lui. Aici era o fereastră deschisă prin care vuiau bași, dincolo, larma infernală a unei mașini care se zgâria de bordura trotuarului cu un scrâșnet metalic, improșcând cu putere un fum negru, bruştele fanfare ale Toyotelor, Volvo-urilor și cum s-or mai numi – totul, chiar și cel mai mic râs al unei femeiuști din depărtări, crescuseră într-o simfonie și răsună în el mai departe, urmând mereu ritmul fără suflu al acelei noi epoci. Plin până la refuz cu zgomote, se prăbuși într-unul dintre fotoliile care, pentru a sărbători primul soare de primăvară, fuseseră instalate în fața unei cafenele. Nimic, în afară poate de beția dragostei, nu se compara cu acea stare, în care tot ce era în el și în jurul lui deveniseră sunete, sunete care năvăleau asupra lui și se revărsau din el ca dintr-un izvor. Da, el era izvorul. El era muzica. Muzica era sângele care îi curgea prin vine, pentru asta fusese făcut și numai așa putea fi fericit.

Își desfăcu repede caietele de partituri, îi spuse chelneriței ce dorește și se puse pe scris.

Se opri doar o clipă, plin de nostalgie, se gândi la dragoste și simți o strângere de inimă, dar apoi se întoarse repede la munca sa.

Scrise până la ora mesei, înfășurat strâns în haină, ceru un vin fierț și se retrase în cafenea de-abia atunci când începu să plouă, pe la începutul după-amiezei. Îmbătat de mirosurile de la bucătărie, comandă ceva pentru prânz

și se lăsa mulțumit pe pernă. Umpluse trei caiete până la ultima filă, ba chiar trebuise să mai traseze niște portative unde nu mai avusese loc. De îndată ce avea să stea ploaia, avea să își cumpere un nou caiet.

Privirea îi rătăcea asupra oamenilor care intrau și ieșeau din cafenea, fie căutând din ochi pe cineva, fie uitându-se la peticul lor de masă, așa cum fac singuraticii. Atunci când o damă de o eleganță care îi făcu pe mulți să se întoarcă după ea trecu pe lângă masa lui, își spuse că pantalonii albaștri pe care părea să îi poarte toată lumea nu sunt buni neapărat numai pentru că sunt o ținută lejeră de zi. Materialul se potrivea ca o a doua piele pe apetisantul ei posterior așa că își lăsa privirea să alunece, mângâind-o ca o mână. Și totuși, nimeni nu ar fi putut pretinde că e dezbrăcată. Dacă, în primele sale zile în acea lume nouă, era cuprins de indignare la vederea unei astfel de ținute, acum, când picioare dezvelite și pânțele strânse ca niște mațe de cârnați nu mai aveau de ce să îl mire, începuse să prindă gust pentru asta și nu se mai înțelegea nici el. La adăpostul măsuței de cafenea, își pipăi pânțele și mijlocul, coborând până la coapse. În jurul mijlocului, carnea îi era încă flască și se revărsa peste talia pantalonilor, dar nici nu se compara cu butoiul care îi servise drept trup cu un an mai devreme, în viața lui anterioară. Totul fusese în el moale și neputincios, trebuie să fi fost o consecință a bolii care îl secerase când îi sunase ceasul.

În orice caz, în zilele de după sosirea sa – în sinea lui o numea, uneori, „înviere” și se rușina pentru un gând atât de eretic – trebuise să lase nemăsurat de multă apă și abia apoi începuse din nou să se îngrașe, încetul cu încetul. Cum oare l-ar îmbrăca o astfel de pereche de pantaloni albaștri? Își aminti de cuvintele lui Adrian și de felul batjocoritor în care se uitase la el când îi criticase costumul roșu-rodie. Adrian, Czerny, Piotr, da, până și lunganul ăla de saxofonist după care sigur suspinau toate femeile – toți purtau pantaloni albaștri. Hotărându-se deodată, Wolfgang sări de pe scaun, plăti la tejghea și ieși din cafenea. Se plimbă în sus și în jos pe câteva străzi lăturalnice până lăsa urme în zăpadă, tot uitându-se la marfa expusă în vitrinele magazinelor de îmbrăcăminte și la oamenii care intrau și ieșeau, și se hotărî într-un sfârșit să intre într-unul care arăta de parcă din el ar cumpăra atât purcelușii, cât și păstăile subțiri de fasole. Într-adevăr, găsi acolo stivuite pe mese, în nenumărate teancuri, perechi de pantaloni albaștri, află că se numesc „blugi” și că există tot felul de modele. Probă ore

în șir și, cu toate acestea, nu găsi niciunii care să nu fie cel puțin cu un lat de palmă prea lungi.

— Tăiați-i, sugeră ridicând din umeri unul dintre vânzători, un tânăr cu păr țepos și un cercl în ureche. Cu cât sunt mai zdrențăroși, cu atât arată mai bine.

Seara devreme, când intră în Blue Notes, îl dureau deja coapsele de la asprimea neobișnuită a materialului.

Cu picioarele chinuite și zgâriate, îi veni chef să răstoarne în oglindă chipul armonios al lumii, așa cum o și făcuse de dimineață, pe hârtie. Interpretă săltăreț câteva cântece de copii, trecându-le prin toate tonalitățile, își varîe ideile de dinainte de masă în forme și mai îndrăznețe și, în final, parcurse toată claviatura de la sunetele cele mai grave, înăbușite și vâjâite, până la cele mai înalte, care zuruie și zornăie, dar nici asta nu îl mai mulțumea.

După un timp, observă că o femeie blondă, cu o tunsoare amestită și ochi spalăciți și obraznici îl soarbe din priviri. Se simțea ca un copil răsfățat și, din zece în zece măsuri, se întorcea să mai soarbă puțin din privirea ei ca dintr-un vin care, treptat, îl făcu să-și piardă mințile. Se plimba zburdalnic în suite de acorduri disonante pe care, de îndată ce ea se uita spre el, le lăsa pur și simplu nedevelopate.

— Hei! Între două piese, Czerny îl trase un ghiont în umăr. Chipul lui părea și mai întunecos decât de obicei. Vezi că azi cam exagerezi cu acrobațiile tale. Dă viteza mai mică, obosești publicul.

Wolfgang aruncă o privire la viermuiala clienților și își dădu ochii peste cap.

— Săracii de ei! Doamne, fie-Ți milă! Cu siguranță ar fi prea mult, nu-i așa, dacă li s-ar cere să asculte o muzică pentru care trebuie să-și folosească bine nu numai urechile, ci și creierul. O, nu, asta nu se va întâmpla, iubitul meu prieten, bunul meu Czerny, fii fără grijă.

Wolfgang aşteptă până Czerny se întoarce cu spatele, după care îşi duse degetele în dreptul nasului, cântând la un fluier imaginar ca să se acompanieze în timp ce fredona Frumoasa Dunăre albastră. Dinţii îi clănţăneau în ritmul muzicii. Câţiva clienţi începură să vocifereze, aşa că fu nevoit să râdă ca de o glumă şi se lăsă, într-un sfârşit, pradă acelei frazări şleampete, fără pretenţii, care de fiecare dată îl ajuta să se destindă.

Următoarea jumătate de oră şi-o petrecu improvizând pe marginea tuturor valsurilor straussiene pe care le auzise pe CD-urile lui Piotr. În timp ce lăsa neatent muzica să treacă din vârful degetelor sale pe claviatură, medita la felul în care ar putea pune în operă înţelegerea pe care o avea cu Singlinger.

Ceva îl făcu să ciulească urechile. Cineva cânta cu el. Un saxofon! Oare de cât timp îi răspundea? Când îşi ridică privirea, îl fulgerară doi ochi de un albastru rece, metalic. Întreaga încăpere i se păru poleită cu aur şi simţi furnicături prin tot corpul.

Ea cânta elegant şi obraznic totodată. Wolfgang îi azvârli câteva tonuri, iar ea le prinse, se jucă un pic cu ele ca un jongleur, şi, fără veste, i le trimise înapoi. Respiraţia lui Wolfgang era tot mai precipitată, simţea că pe chip îi înflorise un zâmbet larg, care nu se lăsa şters; îi trimise noi acorduri tot mai aproape, până când crezu că îi atinge trupul cu ele. Atunci schimbă ritmul, lăsând muzica să îi mângâie delicat braţele zvelte şi să-i treacă blând peste spate.

Ea se uită la Wolfgang o clipă care lui îi păru nesfârşit de lungă, apoi îşi întoarce privirea spre saxofon şi buzele îi tresăriră scurt, ca pentru un zâmbet.

Wolfgang îşi frecă palmele de blugi ca să le şteargă de transpiraţie. Ea pornise din nou şi îl aţâţa cu cele mai obraznice suite de tonuri. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi provocat-o la un duel teribil, dar aşa, îi lăsă ei, din galanterie, intrarea şi o sprijini, acolo unde ar fi putut să o desfiinţeze.

După un timp, ea se opri.

— Fatigué?³² întrebă ea batjocoritor, aruncându-i o privire care îl făcu să se simtă mai bătrân decât era. De mult nu mai auzise pe nimeni să vorbească

franțuzește, părea să nu mai fie la modă.

Negă cu o mișcare lentă din cap și îi înfruntă privirea.

— Petrecerea s-a terminat! Vocea lui Czerny rupse vraja. Îi dădu lui Wolfgang un plic. Dacă mai aveți chef de cântat, cântați acasă, eu am încheiat deja socotelile.

Wolfgang se uită surprins în jur și observă că barul e gol și toate scaunele, puse pe mese. Fără să-și ia privirea de la prada lui, coborî capacul pianului, dar tot întârzia să se ridice. Când, în sfârșit, se îndură să plece de lângă pian, observă ușurat că ea merge chiar în fața lui. Fără să spună niciun cuvânt, fata îl privi pur și simplu în ochi și îi făcu semn cu capul înspre ieșire. Când îi ținu ușa, ea îl atinse cu brațul, lăsând să plutească în urma ei o adiere de parfumul de care Wolfgang era convins că o să își amintească multă vreme. Czerny strigă ceva în spatele lor, dar se afla deja prea departe ca să mai răzbată ceva până la el. Stăteau acum în noaptea friguroasă, încă tăcând. Wolfgang porni, fără să se gândească, alături de ea.

Din timp în timp, ea se uita la el în lumina felinarelor. Cu fiecare stâlp pe lângă care treceau, Wolfgang râsufla din ce în ce mai greoi și își strânse fularul mai bine sub bărbie. În fața lor se întindea trotuarul pustiu, însuflețit doar, ici și colo, de câteva tăblițe lucioase. Număra becurile luminoase ale stâlpilor, tânjea după privirea ei și se întreba dacă va avea curajul să o urmeze până la capătul străzii.

— Încotro...

— Șșșt... Își duse degetul la buze și merse mai departe până la colțul străzii, fără să se mai uite la el.

Îi auzea paltonul foșnind când se atingea de cutia saxofonului. Într-un sfârșit, fata scoase o cheie din buzunar și se apropie de intrarea unei clădiri, deasupra căreia strălucea în litere albe cuvântul HOTEL.

Wolfgang o urmă printr-un coridor prin care fantomatica lumină verde a unei cutiute de pe perete nu îi permitea să întrezărească decât contururi înșelătoare. Când intră după ea într-o cameră, simți că tremură, închise ușa

și se sprijini de perete. Pe fereastră pătrundea o sclipire palidă, care probabil că provenea de la scrisul luminos de pe fațadă; silueta ei se înălța în fața lui ca o foarfecă deschisă. Wolfgang o văzu cum își aruncă paltonul pe un scaun și își împinge pantofii sub el.

Haina lui alunecă fără zgomot pe podea. Se auzeau doar respirația lui și închizătoarea cutiei instrumentului. Apoi, din senin, prin încăpere începu să plutească un sunet suav și șoptit, ca o pală de aer, care se umflă și se întretesu cu următorul, ca o umbră. Wolfgang se uita fascinat la femeie. Era toată numai muzică, cum cânta acolo, o melodie verde-argintie, atât de gingașă și cristalină, încât Wolfgang cu greu i se putea împotrivi; o luă de la capăt, cu mici și bruște modificări, ca și cum s-ar fi distrat pe seama lui. Wolfgang se apropie, iar podeaua moale ca puful înghiți zgomotul pașilor săi. Timp de o clipă infinită, stătu în spatele ei, ridică mâinile, dar se opri, nu îndrăzni să o atingă, se mulțumi să tragă aer adânc în piept, inspirând mirosul ei delicat, se aplecă mai aproape de spatele ei, simți căldura trupului și puse apoi în sfârșit mâinile pe umerii ei. Ea cânta înainte, imperturbabil; el simțea fiecare sunet străbătând trupul fetei, care vibra odată cu muzica, în timp ce mâinile lui alunecau ușor spre față, căutându-i răscroiala și, încet, nasture cu nasture, îi descheiară bluza. Nu purta nimic pe dedesubt, nici măcar vreunul dintre acele delicate proptele pentru sân pe care le admirase nu demult într-un magazin de îmbrăcăminte. Aproape nostalgic, mângâie micii ei săni goi. Ea trecu deodată melodia într-un registru mai grav și, cu un nesfârșit si bemol, întunecat și adânc, se lăsă pe spate ca să îi alunece bluza de pe umeri.

Apoi, cu totul neașteptat, cântă un si strident; Wolfgang se opri, până când înțelese ce se întâmplă: fata mai ținea saxofonul numai cu o mână, în timp ce cu cealaltă își scutura mâneca; repetă mișcarea, cu aceeași gingășie încântătoare, cu mâna stângă și, de data aceasta, prin camera cufundată într-o penumbră albastrie răsună un do diez. Wolfgang se uita la ea fermecat și se întreba dacă va mai putea gândi vreodată vreun do diez fără să vadă această imagine în fața sa.

„Te iubesc”, îi venea să îi șoptească, dar își cufundă doar buzele în curbura gâtului ei, eliberă bluza de sub cingătoarea instrumentului, urmând unduirea trupului și a muzicii ei. Mâinile lui Wolfgang alunecau în jos căutându-i

tală, fata se arcui ușor, sunetul oscilă jucăuș, ca și cum fata ar fi chicotit în timp ce sufla în saxofon. Se desprinsese pentru un scurt moment de ea, își descheie cu degete tremurânde cămașa și o aruncă de pe el, își lipi pieptul gol de spatele ei, în ritmul sunetelor ei, apoi burta, în sfârșit coapsele, pe care blugii strâmți le chinuiau acolo unde ar fi vrut să simtă plăcere. Mâinile sale deveniră mai nerăbdătoare, căută nervos nasturele de la pantalonii ei, băjbâind, până când ea, intonând din nou un do diez, puse mâna peste a lui și îi veni în ajutor. Împinse în sfârșit albastra pieleț subțire peste șoldurile ei și, ușurat, își descheie nasturele de la pantaloni. Apăsarea chinuitoare a pantalonilor strâmți fusese de ajuns ca să îl lipsească de orice plăcere și îl tortura ca și cum chiar ar fi tânjit după o femeie mai mult de două secole. Pentru o fracțiune de secundă îi veni în minte Constanze, dar îndepărtă gândul spunându-și cu o convingere neverosimilă că ea e moartă de mult și că el nu îi mai e dator cu nimic. Coborî hotărât sub marginea chiloțelului, își împinse degetul mai jos, simți, spre surpriza lui, piele cu tuleie plăpânde, gemu și pipăi după acel loc cald, întunecat, în care se eliberau toate energiile. Ea își ținea netulburată saxofonul în timp ce el îi despărțea fesele, încercând să o pătrundă.

Fata se opri din cântat.

— Attends.³³ Se întoarse mlădios spre el, lăsă saxofonul să alunece pe podea și îl mângâie ușor pe piept și pe umeri. Ai o... cum se cheamă? Gumă?

Vorbea cu un accent încântător și își trecu provocator vârful limbii peste buze. Se retrase și îl privi întrebător.

— Gumă? Mais oui, ma chérie, j'en ai...³⁴

Wolfgang zâmbi, bucurându-se că știe despre ce e vorba, o sărută pe obraz și se duse la ușă. Găsi, lângă haina lui, punga de hârtie în care își pusese pantalonii și foile cu partituri. Foile răzlețe pe care le cumpărase după-amiază erau prinse împreună cu unul dintre acele inele elastice pe care le văzuse odată în bufetul de bucătărie al lui Piotr. Scoase inelul de cauciuc, lăsând paginile să se risipească. De abia acum fu cuprins de jenă. Ce avea de gând cu el? Instinctiv, își întinse mâna protector deasupra prietenului său ridicat în așteptare și îi dădu fetei inelul de gumă, șovăind.

— Tu te fous de moi!³⁵

În lumina care pătrundea pe fereastră, prinse acea privire dureros de batjocoritoare de pe chipul ei, care îi amintea atât de des că pământul pe care calcă era oricum, numai solid nu. Rânji precaut.

Păru că se gândește o clipă, întinse apoi inelul de cauciuc între degetul mare și arătător și, înainte ca Wolfgang să-și dea seama, îl fulgeră o durere ascuțită în piept.

— D'accord. Mais écoute³⁶, trebuie să fii atent, OK?

Wolfgang trase aer adânc în piept și se îndreptă spre pat. În sfârșit! Firește că va fi atent, cu asta se descurca, asta știa să facă.

Degetele i se împletiră cu ale ei, îi împinse cu blândețe trupul până când ea se întinse în fața lui, iar el își putu ascunde chipul între sâni ei. Îi simțea bătăile inimii, îi simțea pielea, mirosul, căldura, tresăririle. Corpul ei se arcui ușor, ca un instrument care își aștepta muzicianul. Chiar de când își luă – legato – avânt, uită de sine – crescendo –, nu mai simți niciun Atunci și niciun Astăzi, ci doar un simplu A fi, căzu – staccato – în mrejele ei și, în sfârșit, ascunzându-se cât mai adânc în arcuirea gâtului ei, rămase singur, numai cu plăcerea lui.

Când se trezi, o lumină crepusculară învăluia camera. Simți trupul ei cald, îi pipăi șoldurile și se îmbătă de mirosul somnului ei. Îi studie chipul, îi urmări cu degetul conturul buzelor, până când ea deschise ochii.

— Nici măcar nu-ți cunosc numele, șopti el în franceză.

— Atunci dă-mi unul.

— Machère, Mabelle, Mapomme, Mapêche, Ma... Nu. Spune-mi numele tău adevărat, Madouce.³⁷

— Mado. De fapt, Madeleine, dar așa se numește și o prăjitură la noi, și, în fond, eu nu sunt totuși o prăjitură.

— Dar dulce ești! Hmmm. Mado...! Wolfgang se ascunse în întunericul călduros de sub pătură și îi ronțai buricul. Cu siguranță ești cea mai dulce prăjitură din câte mi-a fost dat vreodată să gust. Se întinse senzual spre spatele ei. Și-ai un fund catifelat ca o prune, Maprune.

— Cum?

Wolfgang apărură de sub pătură.

— Ah, ești cea mai minunată muzică pe care am auzit-o vreodată, minunată Mado. Ți-o scriu și o cântăm, în fiecare zi, da?

— Lucrezi mereu în localul albastru?

— Hai să lucrăm împreună acolo, Mado, ne potrivim ca viermele în prune! strigă el entuziasmat, jucându-se cu degetul între picioarele ei.

Ea se feri și își puse picioarele unul peste altul.

— Era muzica ta ieri, n'est-ce pas³⁸? Tu chiar ești fericit cu munca pe care-o faci, nu-i așa?

— Tu mă faci fericit, micuță Mado. Cânt ce vrei tu!

— Mai bine ai cânta ce vrei tu să cânti.

Mado se întoarse pe spate și își încrucișă mâinile sub cap.

— Când cânt, vreau să fiu liberă, să fac ce muzică îmi place, fără să mă prefac.

— Și unde poți face asta fără să mori de foame?

— Sunt câteva cluburi bune de jazz la Paris.

— Paris! Orașul îi apărură spectral în amintire. Orașul acela detestat. N-am fost fericit la Paris.

— Ce s-a întâmplat?

— Mama e înmormântată acolo. Pe deasupra, în orașul ăla am dat greș în tot ce mi-am propus. O mângâie pe Mado pe obraz, iar plăcerea de a-i vedea chipul îi șterse gândurile întunecate. Dar dacă e orașul tău, Mado, o să iubesc chiar și Parisul! Wolfgang îi luă mâna, i-o sărută, dar ea și-o retrase și se așeză pe marginea patului.

— Trebuie s-o iau din loc.

— Nu-i nici măcar nouă...

În loc de răspuns, ea ridică din umeri.

— Te duci la repetiții? Lasă-mă să te conduc, Mado.

— Non.³⁹

Se ridică și se duse la baie. Îi văzu fesele mici și tari și, într-o clipă, i se făcu iar poftă de dragoste. O auzi dând drumul la duș și își imaginează cum ar fi să o posede în timp ce apa caldă le curge amândurora pe față, dar știa că s-ar putea să îl gonească, și asta era mai mult decât ar fi putut suporta.

31. „Domnișoarelor“ (fr. în original).

32. „Obosit ?“ (fr. în original).

33. „Așteaptă“ (fr. în original).

34. „Bineînțeles că am, draga mea“ (fr. în original).

35. „Îți bați joc de mine !“ (fr. în original).

36. „De-acord. Dar fii atent“ (fr. în original).

37. Joc de cuvinte care constă în compunerea unor nume de alint pornind de la rezonanța termenilor franțuzești pentru „scumpă“, „frumoasă“, „măr“, „piersică“, „dulce“.

38. „Nu-i așa“ (fr. în original).

39 „Nu“ (fr. în original).

Lacrimosa

Lacrimosa, dies illa...

Dimineața mirosea a pământ reavăn și a apă proaspătă. Wolfgang de-abia își simțea pașii, ca și cum l-ar purta însuși aerul de sub încălțări. Mado! Era în continuare încă atât de plin de ea, încât nu se mai putea gândi la nimic altceva. Credea că ceea ce aude, aude cu urechile ei, ceea ce vede, vede prin ochii ei și gândurile sale, așa i se părea lui, puteau fi numai ale ei.

Era răcoare, dar soarele de primăvară îl încălzea prin haină și cerul albastru se răsfrângea în băltoacele de lângă canalele de scurgere. Se opri, lăsă capul pe spate și urmări norii albi și zdrențăroși care treceau grăbit pe deasupra lui. De-abia când urcă treptele de la locuința lui Piotr își dădu seama că făcuse tot drumul de întoarcere pe jos.

Se aruncă pe burtă pe canapea, se osteni să-și suflece mânecile hainei și își duse brațele la nas, încercând să vadă dacă mai poartă mirosul ei.

Vocea tatălui său îl smulse abrupt din visare:

— Acum mergi în fiecare zi în localul albastru?

Sări în sus cu un țipăt și îl recunoscu pe Piotr, care se uita la el dojenitor, negru la față.

— Doamne, ce m-ai speriat! Wolfgang oftă din toți răunchii, se prăbuși înapoi pe canapea și scutură din cap ca să se dezmeticească. Ah, Piotr, mormăi el. Brațele lui încă păstrau parfumul ei.

— Am întrebat de ce n-ai venit la muncă!

Wolfgang miji ochii. Era atât de departe de toate, încât îi era greu să regăsească lumea lui Piotr. Apoi înțelese.

— O, Doamne! Cap sec ce sunt! făcu Wolfgang lovindu-se cu palma peste frunte. Piotr, te rog. Nu te uita așa la mine, n-o să se mai întâmple. Mai bine bucură-te cu mine.

— De ce să mă bucur, dacă am pierdut jobul la italieni? Aveam o înțelegere!

Wolfgang se ridică în capul oaselor.

— Te-au dat afară? Ah, Piotr, nu pune la suflet, om găsi noi altceva. Proprietarul de acolo oricum era un nerod încăpățânat și un călău afurisit, ca să nu mai spun că habar n-avea de artă! Și, dacă ăsta nu-i cel mai simplu motiv de bucurie, atunci dragostea este unul incomparabil mai bun.

— Ai reușit în sfârșit s-o seduci pe bruna regină-a-noptii? Piotr zâmbi chinuit, și totuși zâmbi.

— Blondă, Piotr. Este blondă ca luminosul luceafăr de dimineață și cântă la saxofon ca însuși soarele.

Se lăsă icnind să cadă iar pe canapeaua cea moale.

— Blondă? Acum dai iama și printre femei? Săptămâni în șir ai vorbit numai despre tipa cu păr negru. Cea mai frumoasă femeie din lume. Și?

— O, Piotr, încetează! Mado este... minunată. Și tu o s-o găsești minunată și o să uiți totul.

— Și mie mi se pare că femeile sunt minunate. Dar nu uit niciodată de muncă pentru atâta lucru.

— Nu uit de muncă, Piotr. Când am inima plină de iubire, și capul îmi e plin de cea mai frumoasă muzică. O să auzi și tu cât e de minunată.

— Te culci și tu cu o femeie într-o noapte și vorbești despre dragoste! Ești idiot, przyjaciel! Tu mereu ești cu capul în nori și cu ochii la stele, dar viața adevărată e aici jos, pe pământ.

— O, Doamne, Piotr, cum să spui că există viață adevărată fără stele, fără dragoste? Prinde-ți și tu câteva stele, prietenul meu pșeatșil, ca să se

însenineze și sufletul tău!

— Nu vreau să prind nicio stea, przyjacieli. Vreau să plătesc chiria și să am bani de mâncare și să repar conducta de apă din casă. Tu, în schimb, ce faci? Îmi stai în drum cu steaua-n mână și fără nicio lețcaie în buzunar.

— Exact așa fac, fir-ar să fie! Și îmi merge bine așa, al dracului de bine. Sunt mulțumit. Bucuros. Fericit. Împăcat. Încântat. Extaziat. Îndrăgostit! Da! Asta-i viața adevărată! Deci ce vrei de la mine?

— Vreau să te gândești la ziua de mâine. Și la săptămâna viitoare și la anul viitor. O să ai nevoie de-o casă, de-un pat și de-un frigider.

— Dar nu ne lipsește nimic, Piotr.

Vocea lui Piotr deveni joasă, și ochii lui îl fixară trist.

— Dar stai pe canapeaua mea, przyjacieli.

Fără un cuvânt, Wolfgang se ridică, luă o pungă de gunoi și începu să îndese în ea teancurile de partituri care zăceau risipite peste tot.

— Dacă mă întorc vreodată în Polonia, Wolfgang, ce faci atunci?

Fără să ia în seamă cuvintele lui Piotr, își înghesui celelalte catrafuse într-o a doua pungă.

— Ce, te-ai tâmpit? Unde vrei să mergi fără bani?

— La cineva la care să nu fiu o povară.

Înainte ca Piotr să apuce să răspundă ceva, Wolfgang plecase deja.

— Ia stați așa, unde mergeți? strigă după el o voce aprinsă prin gangul îngust.

— Sus.

Wolfgang se răsuci și merse mai departe cu spatele. O femeie grasă apăruse la intrare. Arăta ca un elefântel cu șorț peste pânțece.

— Dar nu sunteți oaspete la noi.

— Sunt oaspete la mademoiselle Madeleine.

— Nu mai spune! strigă ea cu mâinile în șold. Ei bine, domnișoara a plecat deja.

— Plecat? Mado...

I se puse un nod în gât. O luă la goană prin gang, pe trepte în sus, și se opri abrupt în fața ușii deschise a camerei lui Mado. Îl copleși o senzație de sfârșeală. Pilotele de puf se revărsau peste marginea patului, perdelele fuseseră trase la o parte și lăsau regatul său de stele pradă luminii zilei, nemiloasă și rece. Biletul pe care i-l scrisese el încă era pe noptieră. Pe ușa băii văzu o femeie tânără care tocmai se pregătea să arunce prosoapele folosite într-un coș pentru rufărie.

— Nu! Dintr-un salt Wolfgang fu lângă ea, smulse prosoapele din coș și și le lipi de obraz.

— V-am spus doar, aici nu mai e nimeni, strigă proprietăreasa în urma lui.

— O să rămân eu aici.

— Camera nu este gata, puteți să luați una la parter.

— Nu, pe asta o vreau eu, exact așa cum e, zise el și o goni pe fata din baie. E bine, gata, potoliți-vă.

Tânăra îl măsură pe Wolfgang din priviri, ca și cum ar fi rugat-o ceva necuviincios, după care se uită la stăpâna ei, cerând ajutor. Patroneasa nu putu decât să ridice din umeri.

— O să am nevoie însă de datele dumneavoastră...

— Vin jos mai târziu. O speranță subită îl făcu să se oprească. A lăsat totuși un bilet, ceva, nu-i așa?

— Îmi pare rău.

— Și o adresă? Adresa ei!

Elefântica dădu din cap.

— La ce vă așteptați? E franțuzoaică.

Wolfgang închise ușa și trase perdelele. Își scoase pantofii, se aruncă pe pat și își îngropă fața în perne. Pernele lui Mado. Oare cât timp îi vor păstra mirosul? O zi, două? O săptămână? Wolfgang mângâie ușurel cutele pe care trupul ei le lăsase în cearșafuri și simți cum lacrimile de pe pernă îi răcoresc tâmpile. Ea nu-l întrebase nici măcar cum îl cheamă.

De-abia după ce se întunecă se îndură să coboare și să plătească în avans. Banii îi ajungeau pentru trei zile și două sticle de vin roșu. După aceea o să vadă el.

Când deschise ochii, în jur domnea o liniște desăvârșită. Nu se trânteau uși, nu se auzeau pași sau voci pe coridor. Firma luminoasă de la intrare își trimitea lumina palidă înăuntru, și i se părea că e înconjurat numai de obiecte familiare. Totul părea neschimbat și, pentru o fracțiune de secundă, asta îi dădu speranță, dar apoi simți cearșafurile reci, văzu scaunul gol, sumbra fantă a ușii care dădea spre baie și care stătea deschisă, și ceva în el se strânse într-un negru cocoloș vâscos. Se ridică, deschise larg fereastra și lăsă aerul rece al nopții să treacă pe lângă trupul său despuat și să pătrundă în cameră. Orașul își trimitea neobosita bătaie de bas. Își aminti deodată de mare, își aminti cum stătuse odinioară noaptea de veghe și îl copleșiseră depărtările, cum întunecimea apelor se împletea cu cea a cerului și cum valurile se apropiau șuierând și îi depuneau la picioare orizontul. Și iar se ridică spre el granița unei lumi îndepărtate, împresurându-l, ca și cum camera de hotel ar fi fost o insulă nedescoperită. Nimeni nu îl lua în serios pe străin, pe naufragiat. Se apropie atât de mult de fereastră, încât simți rama rece și netedă apăsându-i pântecul; scoase capul pe geam și auzi un

zumzet dinspre literele luminoase ale firmei. Un saxofon. Marea. Cât de adâncă o fi? Doisprezece coți tot trebuie să aibă. Se aplecă și mai mult pe geam, ca și cum l-ar fi tras ceva. Poate ar fi nimerit să pună mai întâi ceva pe el? Și dacă într-adevăr ar cădea, ce importanță ar avea? Unul ca el trebuia în principiu să țină la viața lui; n-ar fi mai simplu să se ridice și să meargă mai departe? Sau să se trezească din nou într-un loc străin, încă și mai îndepărtat? Era cât pe ce să încerce să... Dar chiar atunci se trase înapoi și își îndreptă spatele, gâfâind greu. Nu! Asta ar însemna să-L încerce pe Domnul. Închise fereastra, trase perdelele și se îndreptă cu pași nesiguri înapoi spre pat. În paharul pentru gargară de pe noptieră mai erau două degete de vin roșu, iar alături era biletul pentru Mado. Wolfgang mai turnă niște vin, luă o înghițitură și rupse hârtia în bucățele minuscule, pe care le risipi pe podea. Ce era dincolo de ușa camerei nu îl interesa. Mado nu îl interesa. Nimic de pe lumea asta nu îl mai interesa.

Îl trezi un ciocănit. Se ridică amortit în capul oaselor. Îl durea capul. Cu ultima fărâmbă de speranță, își adună forțele, se dădu jos din pat și deschise ușa.

Domnișoara cu șorțul albastru-deschis scoase un țipăt scurt și, cât ai bate din palme, se răsuci pe călcâie și porni în goană de-a lungul coridorului. Wolfgang se uită în jos, își acoperi speriat membrul în erecție și închise repede ușa. Se întoarse în pat, luă în brațe cuvertura lui Mado, își îngropă în ea sărutările, se înveli cu ea, și-o frecă îndurerat de obraz, se ridică în sfârșit în picioare, uită pentru o clipă că ea nu e acolo și se prăbuși plângând înapoi pe perna lui.

Își îndoia vinul cu apă de la chiuveta din baie. Tăcut, stătea culcat, număra carourile de pe covor, făcea dragoste din nou și din nou cu trupul ei invizibil, fără chef, doar cu durere, bea și dormea, bea și dormea, până când, încetul cu încetul, dragostea se stinse.

Îi auzea saxofonul neconținut, i se părea că îi îngână gândurile de o veșnicie, îi veneau în minte melodii noi în suite nesfârșite, pe care i le-ar fi pus la picioare, vedea lângă ușa foile de partituri pe jumătate despăturite; pe noptieră era un creion chimic. Dar în loc să scrie, se mulțumi să bea. Se sculă, dădu drumul la duș și lăsă apa fierbinte să îi curgă pe creștet și pe umeri, ca și cum ar fi vrut să se purifice de toate sunetele, peste burtă și

picioare, se luptă să scape de obsedantele acorduri de saxofon, până când tot amarul în do minor dispăru gâlgâind în gaura de scurgere a căzii.

— O bere? zise negrul din spatele tejghelei privindu-l pe Piotr întrebător.

Piotr acceptă cu o mișcare din cap.

— Mică, te rog. Lăsa privirea să-i alunece spre celălalt capăt al încăperii. Când barmanul îi împinse halba, Piotr îl opri să se ocupe de următorul client, făcându-i semn să se întoarcă. L-ați văzut pe Wolfgang? Wolfgang Mustermann?

Barmanul se întoarse la el și își consultă ceasul.

— Nu, și nici nu cred că mai vine în seara asta. Îmi pare rău. Dar, dacă vreți, vă pun ceva de Keith Jarrett, zise el cu un gest de neputință.

Piotr luă o gură de bere și se strădui să afișeze o expresie cât mai nepăsătoare.

— Aveți vreo idee unde aș putea să-l găsesc?

— Sunteți prieteni?

— Oh, scuze. Piotr se ridică ușor de pe scaunul de lângă tejghea. Piotr Potocki, da, suntem prieteni și Wolfgang stă la mine.

— Ah, Piotr, violonistul. Wolfgang mi-a povestit multe despre tine. Pot să te tutuiesc? Eu sunt Czerny, zise barmanul întinzându-i mâna peste tejghea. Dar de Wolfgang n-am mai auzit nimic de două zile. Pe buze îi apărură un zâmbet sarcastic. Dar nici nu mă miră.

— E vreo femeie la mijloc?

— Nu știu unde stă ea, dar pun pariu că Wolfgang e acum în patul ei. Dacă i-ai fi văzut de curând...

— Dar am angajament cu el mâine și n-am cum să fac rost de un înlocuitor așa de repede.

— Un înlocuitor pentru Wolfgang Mustermann? Czerny izbucni în râs, apoi își țuguie buzele compătimator. Păi ce să zic, e clar că n-o să dai de el prea ușor, nu-i așa?

Piotr oftă adânc.

— Prea își irosește viața, așa mă gândesc uneori. Are treizeci și șase de ani și e cel mai bun pianist pe care-l cunosc, dar n-are casa lui și nici măcar un telefon cu cartelă.

— Dar, din câte pot eu să-mi dau seama, e un tip care s-ar descurca a'ntâia fără curent și fără rețea de apă, nu-i așa? Ca și cum ar fi crescut undeva în junglă. Chiar așa, până la urmă de unde vine?

— Nu mi-a spus niciodată. Știu doar că nu mai are pe nimeni, i-a murit toată familia. Probabil că s-a întâmplat ceva rău, poate vreun război...

— Pe de altă parte însă, tare prost mai e.

— E un fapt psihologic, cred. Mereu face prostii când vorbesc serios cu el. Spune țicneli, lucruri fără sens sau se apucă să danseze aiurea... Un ciudat, ce să mai? Dar, de fiecare dată când îl aud pe Wolfgang făcând muzică, mă gândesc la el ca la un frate mai mic trimis de la bunul Dumnezeu.

Czerny puse bere și pahare de vin pe o tipsie, apoi studie aranjamentul cu o privire de cunoscător și dispăru în mulțime.

Piotr se sprijini cu spatele de teighea, se uită la pianul albastru și se gândi la acea primă după-amiază în care îl întâlnise pe Wolfgang în Stephansplatz. Un vagabond fără adăpost, ca atâția alții. Unul care, într-un moment oarecare, își scăpase viața din mâini și care de atunci rătăcea prin oraș, cu o pungă de plastic plină cu haine vechi. Piotr nu știuse niciodată prea bine la ce se poate aștepta de la Wolfgang. Mai mult chiar decât manifestările capricioase pe care Piotr le-ar fi putut lua drept glume, îl irita firescul, totala convingere cu care Wolfgang se băga chiar și în cele mai mari tâmpenii. Nu,

nu putea să nu se îngrijoreze și, deodată, nu mai era deloc sigur că îl va mai vedea vreodată pe Wolfgang. Chiar dacă în sinea lui, Piotr îl considera pe Wolfgang un prieten de nădejde, pianistul era totuși cel mai nestatornic om pe care îl cunoștea. Poate dacă ar reuși să-l facă să înțeleagă cât de grav e să-și piardă clienții... Italianul părea să fie un om respingător, și totuși îl lăsase pe Piotr să cânte, chiar și când nu îi mergea prea bine, de cel puțin două ori pe lună. Se gândi fără tragere de inimă la Vladimir. Oare să mai încerce o dată la rus? Poate că între timp îl iertase. Dar va mai suporta Piotr să lucreze din nou cu el, acum, după ce cântase cu Wolfgang? O presimțire sumbră se lăsa peste sufletul lui Piotr. Va mai putea vreodată să cânte cu altcineva? Puse trei monede pe tejghea.

— E din partea casei, zise Czerny și îi împinse banii înapoi. Vrei să-i transmit ceva dacă mai vine pe-aici?

„Că am nevoie de el”, își spuse Piotr luându-și jacheta.

— Să nu-și uite termenele – asta ai putea să-i spui, dacă vrei. Trebuie să cânte mâine seară la Da Bruno, spuse el, dar se răzgândi și dădu din cap. Ba mai bine nu, nu îi spune absolut nimic, nu trebuie să știe c-am fost aici.

Întoarse zâmbetul barmanului și păși afară în noapte.

A patra zi Wolfgang își luă traistele, care stăteau sprijinite de perete exact în locul în care le pusese el, și ieși pe ușa hotelului, ca dintr-un cocon, afară în larma și răcoarea acelei lumi adevărate, care, totuși, nu era deloc a lui. Încotro să se ducă? De locuința lui Piotr nu se va mai apropia niciodată, câte zile o mai avea, nici la cincizeci de metri. Cât despre Mado, seara trecută luase hotărârea de a nu se mai gândi la ea niciodată. Nu avea adresa lui Adrian, iar să meargă la Liebermann, îi interzicea buna-cuviință. Așa că porni fără tragere de inimă spre Blue Notes.

Foamea îl chinuia așa de tare, încât nici măcar nu o mai simțea. Pe drum trecu pe lângă un supermarket, intră și umblă la nimereală printre rafturi, căutând cea mai îndestulătoare mâncare pe care și-o putea permite cu ultimele sale monede. Pe un raft de jos de tot găsi într-un sfârșit o pâine

gata feliată de un kilogram și jumătate, învelită într-o pungă de plastic. O strânse în brațe ca pe un prunc și o mâncă pe drum, felie cu felie.

Blue Notes încă nu se deschisese. Trase cu ochiul prin ușa de sticlă, îl văzu pe Czerny la tejghea și ciocăni ușor.

— Sfinte! Măi să fiu! Blonda ți-a făcut asta? Arăți ca moartea în vacanță.

Wolfgang își trecu mâna peste bărbie.

— N-am avut unde să mă rad.

— Dar asta nu-i singura chestie care-ți lipsește, nu-i așa? zise Czerny întinzându-i, întrebător, un pahar de bere.

Wolfgang își scoase pâinea pe tejghea.

— Îmi lipsesc toate lucrurile care îmi sunt de trebuință unui om. Deci, dacă preanonabilul domn patron, atât de versat într-ale muzicii, ar fi aici, ca să îi pot înainta rugămintea mea de a primi o mică subvenție; trebuie să-mi caut un loc unde să stau și nu mai am pentru asta nici măcar un bănuț.

— Chiar că ai tupeu, tinere! Bătrânul are pică pe tine de vede negru în fața ochilor. Două seri la rând a trebuit să punem muzică pe discuri.

— Atunci poate că s-a bucurat că poate să se folosească oricând de un astfel de mecanism care, spre deosebire de noi, nu cunoaște niciun fel de slăbiciune și care cu siguranță și-a făcut treaba mai bine decât aș fi reușit eu. Până acum inima mi-a fost atât de grea, încât mă îndoiesc că aș fi fost în stare să ofer și altceva decât musique funebre.

Wolfgang lăsă berea rece să îi alunece pe gâtlee și simți cum ceva se strânge în el ca un pumn. Stomacul îi zvâcni, scăpă paharul pe tejghea și porni poticnindu-se spre toaletă. Când se întoarse, picioarele i se împleticeau ca firele de pai albastre pe care Czerny le băga mereu în cocteiluri. Când se întoarse la tejghea mergea anevoie, sprijinindu-se din când în când de mesele părăsite. Când dădu cu ochii de bere, din nou îl apucă durerea de stomac și îi împinse halba înapoi lui Czerny.

— Mai bine ceai.

— Băi Mustermann, ce-i cu tine, amice? Ce ispravă ai făcut?

— N-am mâncat de trei zile.

Privirea lui Czerny se opri la punga cu pâine, pe jumătate goală, după care se întoarse la Wolfgang.

— A meritat?

Wolfgang închise ochii, cu gustul vomei încă pe limbă, și Mado îi apărură ca o nălucă, sprijinită de pianul cu coadă. Dădu aprobator din cap.

— Chiar dacă, după cum arăți, ar trebui să te culci acum din nou în pat?

— Nu mai am niciun pat.

— Așa rău ai ajuns?

Czerny zâmbi, iar Wolfgang simți că i se pune un nod în gât. O văzu din nou pe Mado, de data aceasta șezând pe marginea patului, cu saxofonul între genunchi.

— Ah, lasă-mă în pace, mie nu mi se pare nimic de rău, și nici măcar nu mai am casă. Cel mai mult am stat la un violonist meschin care nu mai avea mult și-mi spunea și cât de des am voie să merg să mă cac.

— Am crezut că lucrați împreună.

— Gata, s-a terminat! Să-și caute alt prost. O să-mi văd și eu de drumul meu. Numai că n-am bani de hotel, și undeva tot trebuie să stau și eu.

— Poate încerci să te-ntorci la el, o să se rezolve și problemele astea cumva.

Wolfgang clătină din cap. Sufla în aburii care se ridicau din cana de ceai.

— Și acum ce vrei să faci?

— Muzică, ce altceva? Wolfgang se aplecă spre Czerny peste tejghea și îl pironi cu privirea. Muzica, Czerny, este singura iubită care nu te părăsește niciodată!

— Mai încet, altfel se trezește Helene, îi șopti Czerny, care călca apăsător în fața lui prin coridorul semiobscur. Deschise o ușă și îi făcu semn spre alta. Acolo e patul. W.C.-ul e aici.

— Îți mulțumesc, ești singurul meu prieten, un prieten adevărat...

— Ce se întâmplă aici? O femeie cu părul lung și zbârlit apărură în crăpătura unei uși, strângându-și capotul peste piept.

— Helene... Eh, ăsta-i Wolfgang, o să doarmă în noaptea asta la noi.

Wolfgang făcu o plecăciune, dar când își ridică privirea, cei doi dispăruseră deja. Se trânti pe prici. Încăperea era atât de îngustă, încât celălalt capăt al patului ajungea sub o masă. Din camera alăturată o auzi pe femeie adresându-i-se lui Czerny. Wolfgang își azvârli pungile sub masă, își scoase pantalonii și pantofii și ațipi, mai înainte chiar ca să apuce să se gândească la ceva.

Se făcea că stătea într-o mare piață. De jur-împrejurul său se înălțau case până la cer. Făcu o piruetă, mai întâi încet, apoi repede, tot mai repede, dar, de fiecare dată când credea că s-a învârtit o dată roată, decorul era altul, apăreau mereu alte clădiri, pentru ca în clipa următoare să dispară, zburând pe lângă el. Erau de toate felurile: pătrătoase și gri, mici și strâmbe, înalte, din sticlă, mândre și întortocheate. Se învârtea tot mai repede, iar casele treceau pe lângă el într-o succesiune la fel de rapidă. Se opri brusc. Cu un bubuit de tunet, fațadele se prăbușiră în țărână și deschiseră perspectiva spre șapte căi late care porneau sub formă de stea din locul în care se afla el și se pierdeau în depărtări de un alb lăptos.

De pe fiecare cale îl înmbia câte un cântec, topindu-se toate într-o cacofonie barbară. Se apropie șovăind mai întâi de una, apoi de următoarea; nu era în stare să le deosebească, să își dea seama din ce direcție vin. Pe una dintre străzi o recunoscă în sfârșit pe Mado, care sufla în saxofonul ei, cu nimic

altceva decât o cuvertură de pat peste umerii goi. Apoi o auzi cântând „Fără bărbați aici!” cu o voce puternică și provocatoare, care nu se potrivea defel cu trupul ei gingaș. „Fără bărbați aici!”

— Mado, voi să strige, dar nu îi ieși niciun sunet din gâtleej.

Ar fi vrut să alerge la ea, ar fi vrut să o atingă. Ud leoarcă de transpirație, tresări în somn.

— ...Dar, indiferent ce probleme are, ai grijă să și le rezolve! se auzi o voce răstită de femeie în dreptul camerei sale, și își dădu seama că trebuie să fie Helene. Deschise speriat ochii. Se luminase de ziuă. Auzi pe cineva trântind o ușă. Se prăbuși sleit înapoi în muzica pe care o visase. Se zbătea pentru fiecare sunet, căznindu-se să le recupereze pe toate, luptându-se pentru fiecare măsură care, dacă s-ar fi dăruit primelor raze de soare, ar fi fost acoperită de zgomot, așa cum cerea ritmul vieții cotidiene. Fuseseră șapte melodii, cu șapte ritmuri deosebite, fiecare de sine stătătoare, și totuși îngânându-se una cu alta; le separă una de alta, le ordonă temă cu temă și le încredință memoriei, unde le găsi un lăcaș sigur. Abia după aceea se dădu jos din pat și scoase cu grijă capul pe ușă.

Mirosea a cafea. Din celălalt capăt al coridorului se auzea muzică. Wolfgang se retrase în cameră, se întinse după blugii săi cei noi, ezită, lăsă recalcitranții pantaloni albaștri să cadă la loc pe jos și se îmbracă până la urmă cu vechii pantaloni comozi din sacoșă. Îl găsi pe Czerny la masă, ascuns în spatele unui ziar, în timp ce în fața lui aburii de cafea se înălțau învolburându-se dintr-o cană mare, roșie.

Fără cuvinte, Czerny îi arată un rând de cești din porțelan într-un dulap de perete.

Cu un grohăit, Wolfgang se lăsă să cadă pe scaunul de pe partea cealaltă a mesei, își turnă cafea și trecu în revistă titlurile negre ale ziarului, scrise cu litere de-o șchioapă. În articole apăreau denumiri și noțiuni a căror semnificație nu o cunoștea, așa că iar avu sentimentul că s-a rătăcit, că a naufragiat într-un loc pentru care nu fusese pregătit, un loc care se ascundea, distant și ironic, în cuvinte extravagante.

— Ai dormit bine? Tonul lui Czerny nu lăsa nicio îndoială că face parte dintre acei oameni pentru care până și simpla rutină de dimineață le-a devenit o corvoadă.

— O, da, îți mulțumesc din tot sufletul, îți sunt infinit de recunoscător pentru găzduire. La urma urmei, nu am nevoi prea mari, dacă pot găsi măcar un culcuș noaptea și un loc în care să lucrez ziua, deja pot să spun că-mi merge bine. Odată ce mă obișnuiesc cu asta...

— Nu... Czerny lăsa ziarul din mână. Helene se întoarce până la douăsprezece și jumătate. Își făcu de lucru încordat cu ceașca de cafea, pe jumătate goală. Ar fi bine dacă ai putea să dispari până atunci. N-am destulă forță să mă mai cert și cu tine acum.

Wolfgang schiță acel zâmbet căznit, pentru care nu trebuie decât să ridici colțurile gurii, își împinse cana la o parte și se ridică de la masă.

— Ei, pot să mă consider de-a dreptul norocos că pomii au început deja să înmugurească, așa c-o să-mi înghețe numai câteva degete când îmi pregătesc culcușul noaptea, pe stradă. Un deget, două nu înseamnă cine știe ce mare pierdere pentru un pianist talentat, care o să fie nevoit să cânte cu una, două voci mai puțin și o să scape în felul ăsta de grija lor. Cu puțin noroc, gerul o să-mi prindă doar picioarele, ceea ce n-ar fi nici pe departe atât de rău...

— Hei! Îmi pare rău, amice, dar asta-i casa ei. Helene este mai sensibilă din fire. I-am spus că ai niște probleme cu prietena ta și că astăzi te-ntorci la tine acasă.

„Acasă.” Cuvântul îl învălui pe Wolfgang ca o ceață rece și, undeva în această pâclă, era ascuns numele lui Mado, ca un demon.

— Dacă-i spun că n-ai unde să stai, o s-o apuce pandaliile. În afară de asta, mie unuia mi se pare că îi ești dator polonezului ăluia ca măcar să-i spui de tine. De zile bune își tot face griji... Czerny își coborî privirea în pământ. Cel puțin așa mă gândesc eu.

— Piotr?

Un sentiment straniu puse stăpânire pe Wolfgang; se simțea ca și cum ar fi ajuns târziu la o piesă de teatru și ar fi pierdut ceva hotărâtor. Dar ce mai conta un amănunt în plus în marea infinită a lucrurilor pe care el nu le știa; el rămânea, fără doar și poate, un străin în propria-i piesă. Se uită la Czerny și întâlnește niște ochi atât de întunecați, încât pupilele, aceste ferestre către suflet, se pierdeau în ei. Czerny oftă din greu.

— Bine, uite ce s-a-ntâmplat. A trecut vineri pe la mine la bar și te-a căutat, dar mi-a zis că nu vrea să afli. Tipul e OK. Așa că mai lasă nazurile, nu mai face pe nebunul, tu ești cel care l-ai lăsat mereu baltă, și nu invers. Ia... Czerny îi împinse lui Wolfgang o farfurie și îi făcu semn să se servească dintr-un coș cu pâine. Acum mănâncă, totuși, ceva, înainte să vină iar Helene.

Se făcuse după-amiază când Wolfgang ajunse în fața ușii lui Piotr. Stătu o vreme nemișcat acolo, învârtind cheia între degetul mare și cel arătător și trecând cu unghia peste zimții cheii. O femeie grasă își târșâi picioarele urcând pe scări și călcă apăsând pe culoar. Wolfgang așteaptă să dispară, apoi își lipi urechea de ușă. Înăuntru totul părea liniștit, dar nu voia să se bazeze pe asta. Dădu să bage cheia în broască, se opri și lăsă iar brațul să îi atârne. În fond, ar trebui să împingă cheia pe sub ușă și să plece pur și simplu mai departe. Să își vadă de drumul lui, oriunde l-or purta pașii. Ceva îl ardea adânc în orbite și simțea cum i se strânge pieptul.

— Ce stai așa, descuie ușa, nu mă face să caut în rucsac!

Se sperie și îl măsoară pe Piotr din cap până în picioare. Nu îl auzise venind. Wolfgang dădu repede din cap și forță pripit cheia în broască, descuie, rămase indecis în prag și se uită cu coada ochiului cum Piotr pune cutia viorii pe un scaun și își așeza rucsacul pe podea.

Măsuța pe care Wolfgang și-o împinsese sub fereastră ca să aibă lumină când compune era încă acolo, iar deasupra ei trona un mănunchi de partituri, pe care el îl uitase. Nu îndrăznește să-și scoată pantofii, așa că se mulțumește să închidă încetisor ușa și rămase acolo, în picioare, în timp ce Piotr luă un pachet de brânză untoasă și puse niște felii de pâine pe o farfurie întinsă.

— Gata, ți-a trecut cu luceafărul tău de dimineață? întrebă vesel, fără să se uite la Wolfgang.

Wolfgang își mușcă buza de jos. Își simțea capul gol, ca Blue Notes după ora închiderii. Nu-i venea în minte nici cea mai mică glumiță.

Piotr puse pe măsuta de cafea farfuria plină cu sendvișuri, luă loc pe canapeaua pe care încă mai stătea împăturită cuvertura lui Wolfgang și își luă o felie cu brânză. Îi făcu semn lui Wolfgang, îndemnându-l să se servească și el.

Șovăind, Wolfgang își scoase pantofii scâlțiați și se ghemui pe scaun în fața lui Piotr. Trase adânc aer în piept, apoi oftă încetisor.

— A plecat și nu mi-a lăsat nimic, în afară de întuneric... Trebui să înghită, simțea cum urcă lacrimile în el. Cu toate că îmi dăruise deja totul...

Când oftă din nou, Piotr îi împinse șervețelele de bucătărie.

— Nu-i ușor să te descurci cu femeile de aici, când vii de la țară. Sunt ca bărbații, vor să se distreze, să aibă libertate și toate alea. Nu trebuie să te gândești imediat la dragoste. Dragostea durează doar câteva zile, apoi te întorci iar la ale tale și pe urmă-i de văzut.

— A plecat, Piotr, s-a dus departe, a dispărut, a apus, a murit, s-a pierdut, a trecut, s-a stins. M-a lăsat singur în camera ei de hotel, nici măcar cum o cheamă nu mi-a spus.

— A plătit camera?

— Chiar dacă, după noaptea pe care am petrecut-o împreună, m-a tratat ca pe un câine, totuși, onoarea mi-a cerut să mă comport ca un cavalier manierat...

— O noapte? Ai fost plecat patru nopți!

Wolfgang ridică din umeri.

— Tot timpul ăsta ai stat la hotel? Ce-ai făcut acolo?

— Nimic.

Piotr se holbă la el.

— Ai stat patru zile la hotel și n-ai făcut nimic? Trebuie să te ții de treabă, Wolfgang, trebuie să compui.

— Compun, Piotr. Din zori până târziu în noapte – da, nici măcar în somn muzica nu vrea să-mi dea pace. Se nasc întruna în mine melodii noi și încolțesc ca buruienile în mai. Așa că, vezi tu, pentru mine să compun nu este nicidecum o corvoadă, ci o stare naturală, doar că acum n-am mai trecut nimic pe hârtie, am lăsat toate ideile să fugă.

— Cum poți să lași muzica să fugă?

— Ah, e simplu, fac un duș și trece. Dacă stau suficient de mult timp și ridic brațele spre cer, muzica o ia repede în jos, apa o spală cu totul și o duce până în gaura de scurgere, în care, se strâng toate în vârtej – iubirea, firește, și muzica pe deasupra.

Piotr sări ca ars.

— Ai primit un mare dar de la Dumnezeu, și e păcat să-ți irosești viața și să lași muzica să se ducă pe apa sâmbetei, zise el pufnind. În scurgere! Când ești atât de înzestrat, ai o datorie față de Dumnezeu.

Cuvintele lui Piotr pătrunseră adânc în inima lui Wolfgang și îl tulburară. Își mușcă buza și își puse mâinile pe genunchi.

Piotr arătă cu bărbia spre masa de sub fereastră.

— Dar n-o să se aleagă nimic de talentul tău dacă nu ai disciplină. Ia loc la masă și lasă muzica să se aștearnă pe hârtie, în loc să se piardă în gaura de scurgere.

Wolfgang încuviință din cap, se duse docil în capătul celălalt al apartamentului și se așeză pe scaunul de bucătărie. Nenumărate caiete groase pentru partituri, goale sau deja începute, stăteau îngrămadite în fața sa. Trase de unul, zâmbind amar, și mângâie coperta. Requiem aeternam.

Un legământ cu Dumnezeu. Până unde ajunsese? Răsfoi cu grijă primele pagini, încă goale, în care ar fi vrut să înlocuiască ceea ce, la timpul respectiv, uitase la Enno acasă; scrisese doar titlul, sus, în capul primei pagini. Introitus și Kyrie, apoi Sequentia, cu aproape toate părțile. Doar la ultima parte întâmpina dificultăți; nu scrisese decât un mare L. Răsfoi mai departe cu febrilitate și, înainte ca ultimele sunete înspăimântate să poată să îl ajungă, ridică ochii.

Se uită pe fereastră, pe deasupra acoperișurilor și, pentru o fracțiune de secundă, se simți cuprins din nou de amintirea acelor vremuri care trăiau atât de viu în el și care, totuși, începeau să se îndepărteze de el tot mai mult. Acasă. Era mai mult decât o cameră cu cheia corespunzătoare, mai mult decât o încrengătură familiară de străzi și piețe. Toate acestea erau trecătoare și nu te legau cu adevărat de un loc. Se uită peste umăr la Piotr, care ședea pe canapea și, cu un creion pe care nu știa când îl scosese, făcea însemnări în calendarul său.

Acasă. Nu erau nici măcar oamenii pe care îi numeai „prieteni”, de vreme ce aparțineau unei lumi care îți rămânea, totuși, mereu străină și interzisă. Acasă putea să fie doar un locșor din inima ta, îngropat adânc în tine. Wolfgang oftă prelung. El nici măcar nu avea nevoie să facă vreun efort ca să aducă la suprafață adevărul profund al ființei lui. Adânc în inimă, în străfundurile ființei lui, era muzică, numai muzică, și nu avea să fie niciodată nimic altceva.

Offertorium

Domine

Sed signifer sanctus Michael

Repraesentet eas in lucem sanctam.

— Promițător, domnule Mustermann. De ce nu mi le-ați adus ultima dată când ați fost pe-aici?

— Pentru că pe atunci nu compusesem nimic din toate astea, așa că, n-aș fi avut ce să vă arăt.

Singlinger se holbă la mapă, apoi din nou la Wolfgang.

— Vreți să spuneți că ați compus toate astea în patru săptămâni?

— Dacă nu mi-ar fi luat așa de mult timp să transcriu, sigur aș fi adus mai mult. Ar mai fi fost și o prelucrare pentru pian a unei fantezii. Aveam și un rondo. Și o sonată, care mai avea nevoie de o coda, dar, în fond, sunt ca o vită, îmi place să rumeg totul de cinci ori! Muuu! Wolfgang se zgudui de răs la imaginea unei vaci grase, de lapte, care mânca partituri, sufocându-se cu ele.

Singlinger răsfoi paginile.

— Domnule Mustermann, sunteți un fenomen. De unde vă vin toate ideile astea?

— De la niște spiriduși foarte jucăuși, domnule Singlinger, care tropăie prin capul meu de colo colo, fără încetare, fac gălăgie și îmi povestesc lucrurile cele mai obraznice. Câteodată îmi doream să mă lase în pace să mă bucur de odihna mea binemeritată, dar sunt prea mulți, mă pândesc la fiecare colț,

și abia dacă îmi vorbește cineva, că vorbele pe care le aud și devin muzică! Chiar fără să-mi dau seama! Se scutură și se strâmbă de parcă ar fi avut gust de untură de pește pe limbă. Dar foarte puțin din ea poate fi folosită, firește! Altfel, nu mi-ar ajunge nici măcar o viață să transcriu totul! Numai eu știu de câte ori mi-am dorit să vină cineva care să se uite și să vadă ce-i în capul meu, dar acolo domnește o dezordine cumplită, așa că sunt obligat s-o scot singur la capăt.

La gândul că cineva îi deschidea cutia craniană, ca pe un sertar de comodă plin vârf cu melodii și, văzând conținutul, cădea în fund, pufni din nou în râs. Își șterse apoi ochii umezi cu mâneca și coborî vocea.

— Dacă domnul Singlingen binevoiește să aibă răbdare, aş mai avea ceva pus deoparte, ceva deosebit, care o să vă placă, care o să facă vâlvă, așa ca pe vremuri, dacă o să fie dată la tipar la sfârșitul anului.

— La sfârșitul anului? Pe chipul lui Singlinger apăru o expresie chinuită. Ce mai înseamnă și asta?

— O misă funebră. Nu este o misă obișnuită. Ca atare, sunt încredințat că o să stârneasce vâlvă în lumea întreagă, dar deocamdată nu pot să spun prea mult, dacă este să producă uimire.

Singlinger zâmbi stins.

— Ei bine, atunci dați-i zor și aduceți-mi totul, când sunteți gata. Dar chestia cu sfârșitul anului scoateți-vi-o cât mai repede din cap. Închise mapa lui Wolfgang. Până la sfârșitul anului nu se va edita absolut nimic din ce e aici.

Wolfgang se uita năucit la fața prelungă, ca de câine, a lui Singlinger. Probabil că iarăși înțelesese ceva greșit. Cine știe, poate că între timp se modificase și calendarul, iar trecerea într-un nou an fusese mutată în toiu verii.

— Acum suntem în... aprilie, spuse el șovăitor. Nu credeți că până în December ar fi timp să se cânte măcar o bucată pe scenă?

— Domnule Mustermann, nu vreau să va spulber iluziile, dar cred că vă supraestimați cu mult posibilitățile de artist necunoscut. Este posibil, la unii compozitori care știu să-și cultive relațiile cu asiduitate, ca o lucrare să ajungă în sălile de concerte într-un interval de câteva luni, dar în cazul dumneavoastră trebuie mai întâi să așteptăm să vedem dacă, în principiu, se întâmplă ceva. Și, dacă avem noroc, de-abia atunci putem spera ca lucrările dumneavoastră să fie interpretate pe scenă, dar asta nu se întâmplă, de regulă decât într-un an sau doi.

— Un an sau doi? Doamne Sfinte, din ce să trăiesc până atunci? Pe timpul meu... Pe timpul lui Mozart o lucrare era pe scenă aproape înainte de a fi compusă.

Singlinger râse.

— Da' văd că-i tot dați înainte cu Mozart. Noi nu trăim în secolul al optsprezecelea, în care totul mergea atât de repede, încât până și bietul Mozart mai trebuia să dea și câteva melodii miorlăite ca să facă față solicitărilor. Aveți răbdare, domnule Mustermann. Vă asigur că o să primiți vești de la mine.

Și, fără prea multe menajamente, fu dat afară.

Ce afacere obositoare! Cum să îi explice lui Piotr așa ceva? Wolfgang se târa cu pași grei de-a lungul străzii. Sigur, Piotr avea dreptate, iar Piotr îi dorea numai binele. Și, la urma urmei, nu îl preocupa numai să compună lucrări care să îi dea dreptul să aspire la cea mai mare glorie, ci și să ducă la îndeplinire însărcinarea pe care o primise de la Dumnezeu – din ce alt motiv ar fi fost el rechemat în această lume? Mai mult ca oricând, misiunea lui sfântă era să producă cea mai bună și mai fabuloasă muzică de care este capabil. Oh, dacă ar putea, totuși, să își dezvăluie identitatea, toate problemele s-ar rezolva într-o clipită și el ar fi primit cu fast la pupitrul dirijoral al acestei lumi, fără discuție. Acolo unde îi era locul. Acolo unde ar fi trebuit să fie omagiat ca marele compozitor ce era, iar muzica lui – recunoscută la adevărata ei valoare. Va fi el în stare să o ia de la capăt, să parcurgă încă o dată acest drum spinos al devenirii? Unde va ajunge? Știa și singur că nu o să-i mai ajungă să colinde prin localuri ca un pianist amărât. Locul lui era în marile săli de concerte, în opere faimoase, dar din fața

Operei de Stat, unde încercase să vorbească mai întâi, fusese gonit ca un câine vagabond. Wolfgang își strânse umerii, ca și cum asta l-ar fi ferit de ploaia mărunță care tocmai se pornise. Da, Piotr avea dreptate, iar Wolfgang se hotărî să facă ce îl învățase Piotr: să scrie și să cânte și, cel puțin pentru un timp, în numele Domnului, să dea și nesuferitele alea de lecții.

— Domnii mei, mai are cineva vreo solicitare sau putem încheia întrunirea? întrebă rectorul Conservatorului, îndesându-și carnetul și creionul în servietă și dând să se ridice.

— Aș mai avea eu o rugămintă la domnii colegi. Profesorul Robert Michaelis se ridică în picioare și începu să distribuie copiile pregătite din timp. V-aș ruga să vă uitați la asta. Este vorba de noi prelucrări ale Requiem-ului mozartian, părțile Sanctus și Benedictus.

— De unde le aveți?

— Unul dintre studenții mei... hm... le-a găsit și mi le-a arătat ca să le verific. După discuții amănunțite cu colegul Heimert, am ajuns la concluzia că este vorba de un progres însemnat în căutarea unei posibile versiuni a Requiem-ului care să fie fidelă spiritului mozartian. Dacă ajungeți la aceeași concluzie...

— Nu dispuneți decât de părțile astea? spuse rectorul potrivitându-și ochelarii.

— Nu, mai am niște schițe, niște părți prelucrate din Agnus Dei și din Communio. În formă manuscrisă.

— Este de necrezut, din ele răzbate într-adevăr atâta ușurință și geniu, încât ai putea să juri că a ieșit direct din pana lui Mozart. Sunteți sigur că nu are la bază un autograf, necunoscut până acum, de-al lui Mozart? Ar fi o senzație!

— Acum firește că la asta m-am gândit și eu și am căutat informații – știți despre ce vorbesc –, dar nu există nicio indicație că ar fi apărut astfel de scrieri.

— Bine, dar atunci de unde provin?

— După cum am mai spus, le-a găsit unul dintre studenții mei. Chiar acum încercăm să dăm de urma autorului. Cu siguranță suntem cu toții de acord că trebuie găsit autorul, nu-i așa, domnii mei?

Îi răspunse un murmur aprobator.

— În orice caz, nu-i o treabă ușoară. Nu-i știm numele și nici unde să-l căutăm, parcă l-ar fi înghițit pământul.

— Dacă sunteți toți de acord, o voi preda cu plăcere prietenului nostru Nikolaus, se băgă în vorbă colegul lui din dreapta. N-am nicio îndoială că descoperirea asta o să-l intereseze foarte tare. Mă gândesc și că o astfel de lucrare ar trebui adusă în atenția publicului.

Michaelis dădu din cap în semn de încuviințare și își propuse să aibă o nouă discuție cu Gernot chiar a doua zi.

Wolfgang împinse marea ușă de sticlă cu atâta grijă, încât micul clopot de alamă într-adevăr nu sună decât o dată, încet. Intră șovăind, se opri, trase cu urechea. Cineva vorbea de atât de departe, de parcă vocea ar fi venit de la etajul de deasupra. Bösendorf-ul lucea. Wolfgang se lipi de perete, puse cu grijă un picior în fața celuiilalt. Întâmplător scârțâi o dală sub covorul gri-albastru. Cât timp trecuse de când fusese acolo ultima dată și Liebermann îi notase numărul de telefon al învățăceilor? Săptămâni, luni chiar. De atunci Wolfgang nici măcar nu mai dăduse pe la Liebermann pentru a-i da vești sau pentru a-i mulțumi. Era copleșit de remușcări. Nu știa cum ar putea să mai dea ochii cu Liebermann, tot ce putea face era să cânte.

Atinse Bösendorf-ul ca pe o veche iubită, care i se dăruise cândva de bunăvoie, iar acum îl momea cu noi făgăduieli. Pianissimo, da, de-abia perceptibil, trimise în încăpere o melodie tot mai puternică, ca și cum ar strânge flori într-un buchet, făcu niște variații, cântă tot mai avântat și simți, după un timp, fără să ridice capul, că se apropie Liebermann.

Liebermann doar ascultă atent și aplaudă la final încetișor, cu intervale lungi, când Wolfgang își puse mâinile în poală.

— În sfârșit v-ați întors, bunul meu prieten. Nu reușeam să dau de dumneavoastră și începusem să mă tem că v-am pierdut pentru totdeauna. Arată spre Bösendorfer. Însă, după toate probabilitățile, vizita dumneavoastră nu mi se datorează mie, ci lui, am dreptate?

— Este, într-adevăr, unul dintre motivele vizitei mele... Wolfgang mângâie tandru instrumentul, se sculă în picioare și se înclină politicos. Și totuși, bunul, dragul meu prieten, deși pare să fie un pian absolut excepțional, cu siguranță cel mai bun la care am cântat în ultima vreme, nu înseamnă nimic pentru mine. Nu îmi este hărăzit să găsesc printre cei care mă ascultă niciun om care să înțeleagă și să iubească muzica din tot sufletul.

— Asta ați spus-o frumos, domnule Mustermann. Da, mă bucur să vă aud. Și să vă văd, firește. Trebuie să recunosc că mi-am făcut griji pentru dumneavoastră când am văzut că nu mai veniți.

Vocea lui Liebermann suna moale, și totuși Wolfgang crezu că descoperă în ea un reproș, așa că schiță un zâmbet forțat.

— Da, timpul aleargă și aleargă, și nu se lasă prins din urmă când cineva își pune în cap să cucerească lumea cu mijloacele unui om cinstit.

— Să înțeleg că nu aveți timp pentru orele de pian? Ar fi trebuit să-mi spuneți!

— Ba da, ba da, sigur că am... Wolfgang coborî privirea, apăsă la întâmplare cu degetul arătător clapele Bösendorfer-ului, dar cânta atât de prost, încât nici el nu mai putu să suporte. Se opri și se întoarse spre Liebermann. Doar că... nu le-am putut găsi.

— Pe cine? Pe doamna Auerbach?

— Cifrele. Pentru Siemens.

Două cute adânci apărură între sprâncenele lui Liebermann.

— Adică pentru telefon. Numerele de telefon. Le-am pierdut!

— Ați pierdut numerele de telefon? De ce nu ați venit la mine mai devreme?

Ce putea să îi spună? Că, până de curând, nu știuse la ce folosesc acele mici aparate piuitoare care, de când a luat cunoștință de ele, par să răsară peste tot? Că nu avea niciunul și că nici măcar nu știa bine cum se folosesc? Și, mai ales, că luase înșiruirea de cifre drept o ghicitoare din care compusese un concert cu totul ridicol? Ce meschină era epoca în care înviase și în care nu mai exista niciun strop de magie!

— Nu... am avut curaj. Dar trebuie să iau asupra mea sarcina de a-mi câștiga singur traiul.

— Vreți să spuneți că nici până acum n-ați reușit să vă mai rotunjiți veniturile? Pentru mine este de neînțeles cum la vârsta dumneavoastră, un bărbat cu abilitățile de care dispuneți... Liebermann se ridică de pe scaun și începu să se plimbe fără țință printre instrumente. Într-un sfârșit se opri și îl privi pe Wolfgang pătrunzător. Sau aveți oareșicare... obligații?

După o foarte mică ezitare, Wolfgang negă. Cei două sute de euro pe care încă îi datora lui Czerny nu meritau să intre în discuție, iar între Piotr și el erau, fără îndoială, alte reguli.

— Vă asigur că mă pot numi un om liber și integru.

Liebermann zgârie cu bastonul dungi întunecate în covorul albastru. În sfârșit, îi trimise lui Wolfgang un zâmbet ștrengăresc.

— Mă gândesc, domnule Mustermann, să vă facem ceva mai cunoscut. Cântați, dragul meu, cântați, iar eu în timpul ăsta o să dau câteva telefoane.

Și, pe când Wolfgang se dăruia mai departe minunatului pian cu coadă, îl auzi pe Liebermann vorbind în biroul său, probabil cu telefonul la ureche. Vorbi agitat cât dură allegroul, se întoarse de-abia la finalul andantelui și îl bătu pe Wolfgang, cu recunoștință, pe umăr.

— Așa, tânărul meu prieten, v-am plasat ca invitat-surpriză la un concert caritabil organizat de uniunea noastră filantropică. N-a fost ușor, domnii câteodată sunt ceva mai – cum să spun? – greoi, dar v-am lăudat cu cea mai mare căldură și, cum de ani de zile expun acolo un pian cu coadă, oi putea și eu o dată să hotărăsc cine cântă la el, nu-i așa? Ochii lui Liebermann scânteiară; părea să se hrănească din astfel de gesturi generoase. Așa, acum depinde numai de dumneavoastră să profitați de această ocazie, domnule Mustermann, zise el uitându-se la Wolfgang pătrunzător. Bani, firește, n-o să primiți. De primit, o să primiți un costum adecvat și o presă favorabilă. Liebermann dădu din cap conspirativ. Și o să am grijă să fiți prezentat oamenilor potriviți. Treceți marți pe aici ca să puteți discuta programul cu dirijorul.

Astfel, câteva zile mai târziu, Wolfgang ajunse să facă cunoștință cu un bărbat numit Gregor Klischewski, pentru care însă intrarea în scenă a lui Wolfgang părea să fie orice altceva în afară de un lucru convenit. Fără să-i dea vreo atenție lui Wolfgang, se adresă direct lui Liebermann.

— Cum îți închipui așa ceva, Johannes? Unde am ajunge dacă am da peste cap tot programul pentru fiecare pianist care fuge înapoi și de care n-a auzit nimeni niciodată? Să-ți iasă din cap! Exclus, eu nu fac așa ceva, răbufni el și îi aruncă lui Wolfgang o privire pe care, în cel mai bun caz, o arunci unui șobolan mort lângă rigolă.

Wolfgang se ridică.

— Cu tot respectul cuvenit, domnule Liebermann, când ceva este prea mult, apoi este prea mult. Mă respect prea mult – și pe bună dreptate, îndrăznesc să spun – ca să accept să mă las dat deoparte astfel. Își luă haina cu o smucitură și schiță o plecăciune în fața lui Liebermann. Știu bine să vă prețuiesc efortul și fiți încredințat că vă sunt recunoscător, dar și eu îmi cunosc valoarea. Se răsuci pe călcâie și dădu să plece, dar Liebermann fu într-o clipă lângă el și îl prinse de braț.

— Rămâneți, domnule Mustermann.

Dacă Liebermann nu ar fi vorbit atât de uimitor de liniștit și de prietenos, Wolfgang ar fi fost demult afară din magazin; dar tonul lui Liebermann

fusese atât de imperativ, încât Wolfgang nu îndrăzni să se împotrivească.

— Și cântați!

Întorcându-se către Klischewski, Liebermann continuă:

— Nimeni nu-ți cere să dai programul peste cap, Gregor. Dumnealui o să cânte în plus, pe lângă pianiștii incluși în program.

Cu o mișcare sigură, Liebermann îl împinse pe Wolfgang la pian.

— În plus! Ce tâmpenie! Să nu vă imaginați c-o să renunț la bisuri ca să aibă el timp să cânte!

— Dumneavoastră cântați, domnule Mustermann, cântați.

Indignat, Wolfgang își puse mâinile în șolduri. Ce nevoie avea el să facă dovada talentului său în fața unui astfel de potrivnic? Apoi însă se gândi la Piotr, se gândi la tatăl său și la un preludiu al rusului acelaia, cum îl chema, Rahmaninov – da, ăsta era bun dacă voia să se răzbune. Rahmaninov. Începând cu un staccato gălăgios, Wolfgang lăsă furia să i se scurgă printre degete, până când o nouă voce, în si bemol major, se strecură săltăreață în interpretarea lui. Treptat, muzica îl cuceri și îl antrenă, făcându-l să îi uite pe Liebermann și pe mizerabilul de capelmaistru.

— Așteaptă întâi să-l auzi cântând Mozart. Vocea domoală a lui Liebermann îl aduse înapoi la realitate.

— Ceea ce ascultă domnii acum este Mozart, spuse Wolfgang apăsător.

Klischewski își încreți fruntea.

— Prostii! Bucata asta mi-e cu totul necunoscută. A câta e?

— Ăăă, a o sută treizeci și cincea?

— Imposibil. O sută treizeci și cinci este Lucio Silla. răspunse Klischewski disprețuitor.

— Ba da, sigur, sigur, este a o sută treizeci și cincea vertebră Mozart din lista oaselor. Voilà la cent trentesixième.

Wolfgang cânta cu o viteză nebunească, când în la bemol, când în mi bemol, fără o clipă de răgaz.

Klischewski se holba la el cu gura căscată. În privirea sa părea să se dea o luptă între reverență și mânie stăpânită. Încuviință ușor din cap, de parcă nu ar fi îndrăznit să facă un gest mai vehement.

— Bine, Johannes, dar numai de dragul tău. Numai de dragul tău.

Doar câteva zile mai târziu, Wolfgang pășea pe scena Figaro a palatului Pálffy, în fața unei săli mici, dar pline. Numele încăperii îl emoționa, însă cu mult mai mult îl emoționa claritatea amintirilor pe care le avea despre acel loc. Închise ochii și se simți de parcă numai zilele trecute se aflase acolo, deși trecuseră de atunci peste treizeci de ani. Își reveni din nostalgie, râse, se scutură ca un câine după baie și se uită în jur prin sala de concert scăldată în lumină. Piotr era cu siguranță undeva, într-unul dintre ultimele rânduri, dar Wolfgang nu îl putea zări.

Îi lipsea mirosul discret al lumânărilor de ceară care, în amintirile sale, era inseparabil legat de fiecare concert. În sală se simțea o undă de parfum și un miros vag de bătrâni șifonați în baston. Spre surprinderea lui Wolfgang, nu simți deloc mirosurile grele, de trupuri nespălate, cu care era obișnuit. În schimb, în aer plutea un alt miros, mai tare, mai simandicos, un miros inconfundabil, care nu se schimba niciodată: mirosul banilor.

De-abia luase loc la pianul cu coadă, că îl și trecură toate transpirațiile. Proiectoarele luminoase îi încingeau fracul negru, ale cărui mâneci prea lungi erau prinse cu ace.

Orchestra cânta cuminte și curat; doar un violoncelist gras, cu obraji roșii rămânea mereu în urmă; arăta de parcă se străduia, fără suflu, să țină pasul cu ceilalți, deși simfonia lui Beethoven și adagioul din Haydn, care tocmai fuseseră cântate, i-ar fi lăsat timp până și celui mai comod interpret.

Ajunseseră la final. În program era prevăzut un concert pentru pian de care își amintea prea bine – îl compusese într-un timp în care nu se mai simțea liber nici măcar în propria casă; ochii tatălui său răzbeau, ca o lumânare, până și în cele mai ferite unghere, răpindu-i orice liniște. Cum ar fi trecut acele zile dacă și-ar fi închipuit că vor fi ultimele pe care le va petrece alături de tatăl său? Wolfgang nu știa sigur dacă de aceea îl inclusesese în program.

— Bine, dar fără experimente, domnule Mustermann, îl rugase Klischewski la repetiția generală, dacă tot vreți să cântați aici, vă rog să cântați ceea ce scrie pe pagină.

Wolfgang zâmbi în sinea lui, aruncă o ultimă privire publicului și lăsa concertul să crească în el, auzi linii colorate intersectându-se cu suprafețe unduitoare, văzu numere, înălțimi, adâncimi; înclină capul spre orchestră și cântă răbdător până la sfârșit. Când Klischewski coborî în sfârșit bagheta și îl lăsa pe Wolfgang în voia lui, Wolfgang se gândi la Mado, la noaptea aurie pe care o petrecuseră împreună, și porni cu trei acorduri de jazz. Trecu sprinten peste tema adagioului lui Haydn pentru a așterne în contrapunct câteva acorduri din simfonia lui Beethoven. Aruncă o privire orchestrei. Muzicienii păreau să se fi trezit din letargie, iar violoncelistul cel gras se zgâia la el temător. Începea să aibă haz. Rușinos ca o măicuță, se retrase tot mai cuminte, până când Klischewski ridică bagheta; suflătorii se pregătiră, arcușurile se ridicară... și Wolfgang zbură mai departe, improvizează pe marginea celor trei teme principale ale serii străbătând într-o secundă secole de muzică, așa cum o făcuse atât de des în Blue Notes, pentru ca în final să se întoarcă exact acolo unde voia dirijorul să îl aibă.

Klischewski ridică din nou bagheta, luă din nou orchestra în stăpânire, însă chiar atunci pe Wolfgang îl lovi inspirația și, schimbând din senin armonia, se pierdu în următoarea variațiune. Klischewski se înfioră. Unii muzicieni, printre care și violoncelistul cel gras, nu se mai putură stăpâni și se lăsară antrenați de interpretarea lui Wolfgang. Când Wolfgang se apropie conciliant de încheiere, fără să se mai abată de la partitură, simți fără putință de îndoială că orchestra răsuflă ușurată.

Aplauze furtunoase izbucniră frenetic, spectatorii își găsiră un ritm în care aclamau orchestra și nu voiau să se mai oprească.

Președintele societății filantropice urcă pe scenă, îi strânse mâna lui Wolfgang cu atâta grijă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu i-o rupă și îl invită, insistent, să mai cante.

— Mai cântați ceva, domnule Mustermann, ce-oți vrea dumneavoastră, dar cântați!

Wolfgang își scoase fracul, care îl stingherea în mișcări, și improvază pe tema acelei sonate noi pe care i-o sugerase ghicitoarea în cifre a lui Liebrmann și pe care o numise de atunci Sonata Liebermann. Când termină primi drept răsplată nu numai aplauze gălăgioase, ci și privirea acum mult mai binevoitoare a lui Gregor Klischewski.

Încă de pe scenă primi flori care, în foaier, îi fură luate din mână pentru a i se oferi în schimb o cupă de șampanie. Piotr stătea tăcut lângă el, radiind de fericire.

— Mustermann, sunteți diavolul în piele și oase! Johannes Liebermann se năpusti asupra lui ca un ogar șchiop și îl bătu pe umăr. Veniți, mulți sunt nerăbdători să vă cunoască!

Îl trase pe Wolfgang de-a curmezișul foaierului, printre privirile curioase care îl urmăreau neînduplecate, ca atrase de un magnet. Plin de sine, Wolfgang, se înclina la dreapta, zâmbea la stânga și îl observă pe domnul cel înalt de-abia când se ciocni de el. Șampania pleoscăi în pahar și se vărsă pe pantalonii gri ai străinului. Wolfgang se sperie, se holbă fascinat la pata întunecată care creștea încet în poala celui lalt, își duse mâna la gură, dar nu reuși să se abțină, începu să râdă pe înfundate și, în sfârșit, pufni în râs; se simțea de parcă în el se descătușaseră niște forțe, ca o hoardă de drăcușori mititei, care așteptaseră mult timp până să își croiască drum la suprafață.

Deodată, Piotr îl călcă pe picior. Wolfgang se strădui să se potolească și văzu cum cei din jur se uitau amuzați la cracul pătat de șampanie.

— O, da, eu, ah... Vă rog să mă iertați, domnul meu, vă asigur că nu a fost intenția mea să vă... vă... stro... eh... pesc, să vă ud, să vă, eh, fac în pantaloni...! bâigui el înecându-se de râs.

— Scuze... O domnișoară foarte tânără, cu un șorț alb, lung până în pământ, îl ocoli pe Wolfgang politicos. Îmi cer scuze, domnule Auerbach... Începu să tamponeze pata cu o cârpă, dar se opri imediat, când păru să își dea seama de indecența gestului său.

— Ei, acu'... Wolfgang zâmbi și îl bătu împăciuitoare pe domn pe braț, fiindcă nu îi ajungea la umăr. Chiar și cel mai strașnic ghinion pare să aibă părțile lui bune, de o astfel de plăcere probabil n-ai parte în mod obișnuit într-o astfel de companie, nu-i așa, dragul meu prieten?

Înroșindu-se până în vârful urechilor, domnul împinse la o parte mâna lui Wolfgang. Liebermann îl înșfăcă și îl trase înapoi.

— Mustermann, șopti Liebermann, stăpâniți-vă, în fața dumneavoastră este Edward Auerbach. Apoi se întoarse înspre domnul cu pantalonii pătați: Dragă domnule Auerbach, îmi pare foarte rău, artistul nostru este probabil emoționat după această grandioasă interpretare.

Auerbach îl sfredeli pe Wolfgang cu o privire cruntă.

— O interpretare magnifică, într-adevăr. Dădu scurt din cap în direcția lui Liebermann și dispăru.

Liebermann oftă și îi luă lui Wolfgang cupa de șampanie din mână.

— Vai de mine, Mustermann, încetați, pentru numele lui Dumnezeu, să mai beți! Îmi pusesem toate speranțele pentru dumneavoastră în Edward Auerbach.

— Cupa mi s-a golit din altă cauză, după cum v-ați putut convinge și dumneavoastră. Că sunt binedispus și vesel, probabil că nu ar trebui să-mi fie luat în nume de rău de către un om cumsecade într-o astfel de seară.

— N-ai decât să fii vesel acasă, îl apostrofă Piotr. Dar nu să vorbești așa cu Edward Auerbach. Mój Boże!⁴⁰ O astfel de șansă apare o dată în viață, și tu îi dai cu piciorul!

— Cine dracu' mai este și acest Auerbach, de se face atâta caz de el?

Liebermann și Piotr își coborâra privirea în pământ. Nu le venea să creadă că Wolfgang nu știe. Ce n-ar fi dat să poată din nou să facă doar un pas înapoi și, măcar pentru o clipă, să se retragă într-o lume căreia îi aparține!

Cu o voce aproape plină de pioșenie, Piotr se întoarse spre el.

— Este șeful Fundației Auerbach. Face mecenat pentru muzicieni, zise el pe un ton plângăcios. Mare măgar ești, przyjacieli!

— Bine, dar dacă este ceva de obținut, o să reușească și cel mai bun. Mă pot lipsi de sprijinul lui. Zâmbind, Wolfgang luă unul dintre paharele cu vin care se serveau pe tăvi. Dacă nu se mai așteaptă nimeni la nimic bun din partea mea, nici eu nu vreau să am așteptări de la alții.

Se întoarse, își croi drum prin mulțime într-acolo unde se adunaseră muzicienii din orchestră, ciocni pe rând cu fiecare și sfârși prin a se îmbăta cu dirijorul, căruia începu să îi spună pe numele mic, îi promise câteva lucrări pentru instrumente cu coarde și primi invitația lui de a conduce orchestra la un turneu de concerte pe un vapor cu aburi pe Marea Neagră; se cherkelise bine și era fericit.

Când se trezi a doua zi cu capul greu, Piotr stătea deja la masă, cu ceașca de cafea în față. Dar, în loc să îl dojenească, așa cum s-ar fi așteptat, cu o figură mulțumită, Piotr luă ziarul și se cufundă în lectură.

— Au scris două rânduri despre banii care s-au strâns la concert pentru azilul de orbi, o propoziție despre orchestră, dar șapte rânduri întregi despre revelația pe care a adus-o fantasticul pianist Wolfgang Mustermann!

— O țigară? Vă rog, aveți o țigară? Un bănuț, vă rog?

Anju se uită o clipă la el și clătină din cap, trăgându-se mai la o parte.

— Hopa, scuze...

Fără să mai piardă timpul, vagabondul se răsuci pe călcâie și se cărăbăni.

Anju scotoci după o batistă. Probabil că arăta groaznic dacă până și vagabonzii care dorm în metrou se fereau din calea ei.

Dacă Enno și Jost erau deja acasă? Aruncă o privire la ceasul de pe perete. Nici măcar în locul pe care îl numea „acasă” nu putea plânge netulburată. Gândul că deocamdată nu se întâmplă nimic nici cu noua locuință îi aduse din nou lacrimi în ochi. Își imaginase totul atât de frumos – un apartament micuț, numai pentru ea, fără cei doi băieți și tovarășii lor, care uitau să mai plece și care nu păreau să știe ce înseamnă spațiu privat.

„Gata, nu te mai smiorcăi atât”, se îmbărbătă ea în gând. În fond, știuse bine încă de la început că munca ei și ideea de siguranță sunt incompatibile. Niciunul dintre proiectele de cercetare pentru care se specializase ca biolog nu reușea să găsească finanțare; erau amânate la nesfârșit, iar dacă se întâmpla să obțină sprijin pentru vreunul dintre ele, nu era sigur că va și reuși să îl ducă la bun sfârșit. Dar de data aceea fuseseră încrezătoare – și ea, și profesoara ei, care, în calitate de coordonatoare de proiecte, se lupta de ani de zile ca activitățile de cercetare să nu fie întrerupte. În câteva săptămâni, Anju avea să se vadă din nou fără serviciu, așa că avea să se mulțumească într-un final și cu o cameră ieftină. Încercă în zadar să îndepărteze lacrimile care îi împăienjneau vederea și urcă pe treptele rulante.

Și acum? Măcar va avea în sfârșit timp să lucreze la articolul pe care de luni de zile tot amâna să îl scrie. Gândurile i se îndreptară către speciemenele de laborator care o așteptau în dulap, de la ultima ei călătorie în India, și, înainte să bage de seamă că ajunsese la capătul treptelor, se împiedică de marginea scării. Își pierdu echilibrul și încercă să se sprijine de balustradă, dar întinse mâna în gol. Tocmai pe când își blestema pantofii cu toc înalt, simți cum cineva o prinde de braț și de talie, oprindu-i căderea.

Parfumul plăcut, în care se amesteca un iz ușor de aftershave, era cel care îi dădu, pentru un moment, impresia că se întâlnise cu un cunoscut. Când mâna străină trecu scurt peste spatele ei, ca pentru a o mângâia, aproape că îi veni să mai cadă o dată, doar ca să se lase prinsă din nou.

Mulțumi grăbită, își îndreptă spatele, își aranjă fusta și se uită în sus. Imediat se sperie: în fața ei străluceau minunații ochi adânci ai muzicantului

pe care cu doar o zi înainte îl gonise din camera ei.

Femeia-pasăre! Wolfgang se uită mai bine la ea, cu inima bătând să-i sară din piept. Într-adevăr, ea era cea care, cu un zâmbet îngrozit, fugise de lângă el și se grăbise către linia Hütteldorfer. Fata mai întorsese capul o dată și, în ciuda mâhnirii vădite care îi era întipărită pe chip, îl privise curioasă și aproape cald. Bucurie și teamă se amestecau în sufletul lui într-un vârtej amețitor de neliniște și voioșie care – știa asta cu certitudine – nu îl va părăsi prea curând. Când ajunsese la Blue Notes, ceva mai târziu decât de obicei, luase deja o hotărâre care îl însoți toată seara ca un prieten devotat și făcu aproape uitată revolta chinuitoare care îl măcina de zile întregi.

Și asta pentru că, deși se bucurase de un succes nemaipomenit la concert, în afară de niște pantaloni prea lungi și un frac care îi stătea rău, nu se alesese cu nimic.

— Trebuie să aveți răbdare, domnule Mustermann, încercase să îl liniștească Liebermann, dar privirea lui nu îi lăsase nicio îndoială că bătrânul consideră că numai și numai Wolfgang, prin comportamentul lui necuviincios față de un potențial protector generos, e vinovat că deocamdată nu obținuse nimic mai mult decât promisiunea unui turneu de concerte.

Se ducea cu gândul mereu la Marea Neagră, pe care nu avusese ocazia să o vadă în călătoriile sale de până atunci.

Se opinti în ușa de la Blue Notes, îl salută pe Czerny, aruncă un ochi prin bucătărie și se înclină adânc în fața Theresei, bucătăreasa, care era voinică mai ceva decât un bărbat; și totuși, sau poate tocmai de aceea, toți bărbații se uitau după ea.

Cum Theresa îi făcu ștregărește cu ochiul, îndrăzni să o apuce de umeri ca să o facă să se aplece spre el și o sărută pe obraz.

— Ești cea mai iubită și mai bună, Thereserl a mea! Dintre toate cele mai iubite și mai bune, tu ești cea mai cea, dar asta știi tu cel mai bine, adorato, nu-i așa?

Ea pufni în râs și îi dădu un ghiont cu cotul.

— Iar găluștele mele sunt cele mai bune, nu-i așa? Hai, du-te, în seara asta cânti numai și numai pentru mine, sau măcar te prefaci. Cred că atunci o să mai am o porție și pentru tine.

Nu știa prea multe despre Theresa, dar se simțea bine în preajma ei, așa cum te distrezi în compania unor amici mereu puși pe șagă. Bucurându-se la gândul că în curând o să își umple stomacul, se așeză la pian și se cufundă în variațiuni la melodia aceea fermecătoare care, de când se întâlnise cu femeia-pasăre, îi făcea întotdeauna inima să bată mai repede. Și totuși, nu reușea să se concentreze, privirea îi aluneca invariabil spre tejghea. Proprietarul întârzia să își facă apariția; doar Czerny era acolo – le trimisese pe cele două fete care îl ajutau la servit să ia comenzile de la mese. De-abia spre sfârșitul programului ajunse barmanul să îi pună și lui Wolfgang un pahar cu vin pe pian. Wolfgang îl întâmpină cu un zâmbet.

— Dacă n-ar veni vara în curând, aș spune că înmugurești ca-n primăvară. Strălucești ca un reactor nuclear, ca să zic așa.

Wolfgang se întrerupse abrupt, în mijlocul melodiei.

— Așa este, într-adevăr. Ia spune-mi, avem vreo șansă să-l vedem azi la față pe scumpul nostru patron?

Czerny se învârti cu tava printre mesele învecinate și strânse câteva pahare goale.

— E plecat până dumunică, de ce-ntrebi?

— A lăsat vorbă cumva să primesc și eu ceva din onorariu?

— Nu te-a plătit săptămâna trecută?

— Oh, ba da, numai că am câteva cheltuieli presante, altfel crede-mă că nici n-aș întreba, zise Wolfgang trimițându-i lui Czerny zâmbetul său cel mai lipsit de griji. Dacă tu, amice, ai putea... Dacă împrejurările îți permit, bineînțeles, fiind vorba de un caz izolat... Ai putea să dai o mână de ajutor...

— Tinere, tinere, ce tot faci de iarăși ai ajuns la strâmtoare? Doar nu câștigi atât de puțin aici, ba dimpotrivă, îl întrerupse Czerny încrețindu-și fruntea. Vezi că deja îmi ești dator cu două sute.

— Țin la onoarea mea și n-o să te uit, așa c-o să-ți plătesc totul la timp, ba chiar cu dobândă, de-ndată ce veniturile o să-mi permită. Și cu siguranță o să-mi permită, pentru că, după cum bine ai zis, primăvara intră în viața mea și, prin urmare, mă pregătește să-mi fac treaba mai bine, fiindcă atunci când ne însoțește dragostea, ne vine mult mai ușor să ne facem partea, nu-i așa, prietene? Așa că nu-ți cer nimic altceva decât de un ultim mic serviciu, prin care să-mi pot rezolva cum se cuvine problemele care mă împiedică să gust iubirea.

Czerny oftă din toți rărunchii.

— Nu vreau să mă amestec, dar de femeile care vor întâi să ia caimacul ar trebui să te descotorosești fără să stai pe gânduri.

— Fii fără grijă, dragul meu Czerny. Oricât de nechibzuit oi fi fost eu atunci, îți garantez că acum sunt cu totul altfel. Ce zici, ai putea să mă ajuți încă o dată, ca un bun prieten, cu, să zicem, o sută?

— O sută? făcu Czerny pufnind. Fii atent, Mustermann, asta e chiar ultima oară, să fim bine înțeleși. Îți dau banii cu trei condiții.

— Care anume?

— Prima: astă-seară cânti până când termin eu aici.

— De acord.

— A doua... Czerny deveni grav. De-acum încolo, trei duminici la rând îmi plătești câte o sută.

Wolfgang încuviință din cap șovăitor.

— Și a treia... Se opri o clipă, privindu-l pe Wolfgang stăruitor în ochi. Ai grijă de tine. Nu am niciun chef să te mai văd borând pe-aici.

— Pe unde ai umblat toată ziua? Cu periuța de dinți în mână, Piotr scoase capul pe ușa băii. Pe podea picura spumă albă. Piotr rupse de pe rolă niște hârtie igienică și șterse cu grijă pata de pe jos.

— Am lucrat, prietene, așa cum îi stă bine oricărui om cinstit și cu atât mai mult unui compositeur. Wolfgang scoase un caiet de partituri din rucsacul pe care și-l cumpărase de curând și îl flutură prin aer. Un trio cu pian și o fantezie, toate extraordinare și cât se poate de terminate... Iar asta este...

— Trio cu pian? I-ai promis lui Klischewski un concert pentru coarde. A sunat de două ori astăzi să te întrebe de turneul ăla. Are un nume polonez, dar zău că nu știe o boabă de poloneză! Vreau să-ți cumperi un telefon, acum!

— Singurul lucru pe care mi-l cumpăr acum e o pernă moale. Vreau să trag un somn zdravăn, ca mâine să fiu odihnit și, cu puțin noroc, dispus să scriu și concertul ăla pentru coarde. O să-i încropesc câteva concerte, să fie mulțumit. Hârș, harș, hurș. Nu pot să fac nimic bun dacă nu am dispoziția necesară.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci mâine dimineață e să te duci să vorbești cu agentul.

— Cu cine?

— Cu agentul de concerte al lui Klischewski. Pregătește un turneu în Ucraina.

Wolfgang încercă să își lămurească înțelesul cuvintelor „agent de concerte”.

— Asta sigur mai poate să aștepte, dragul meu Piotr, întâi vreau să rezolv altele, care nu suportă amânare. Spune-mi, Piotr, unde se găsește cel mai bun și mai fin porțelan pe care poți să-l cumperi în Viena?

— Porțelan? Avem destule farfurii, am cumpărat de la supermarket.

— Cel mai prețios, mai fin și mai bun, Piotr!

— Nu știu exact, porțelanul de Meissen e cel mai scump, cred.

— Meissen! Sigur, știam asta!

Își aminti vag splendidele vase și figurine pe care le admirase cândva la curtea imperială. Și nu intrase baroneasa Waldstätten în posesia unei cupe de acolo?

— Așa e, prietene. Calitatea, autenticitatea, frumusețea – asta rămâne! De unde pot să-l cumpăr, Piotr?

— Tu nu poți să-ți cumperi absolut nimic, n-ai tu bani de așa ceva. Ești muzician, nu manager. Agentul te așteaptă. Și nu uita hârtiile pentru viză.

Wolfgang începu să danseze entuziasmat prin cameră. O ceașcă din porțelan de Meissen! Ceva mai potrivit nici că se putea și, dacă era de găsit în Viena, avea să facă tot ce îi stătea în putință ca să-și cumpere și el, chiar de-ar trebui să umble toată ziua după așa ceva. Ultimul pahar de vin pe care i-l pusese Czerny pe pian avu darul de a întări cuvintele lui Piotr, lăsându-le să plutească prin încăpere ca niște fantome prin ceață. Wolfgang stinse lumina, se duse la fereastră și încercă să străpungă întunericul cu privirea. Zări conturul caselor cenușii de peste drum, după care își ridică privirea peste lumina lăptoasă a felinarelor și crezu, într-un sfârșit, că a găsit niște stele. Deschise încetișor fereastra și se aplecă în afară atât de mult, încât ar fi putut atinge țiglele acoperișului cu mâna dacă ar fi vrut. În schimb, își aținti privirea spre cer, uitându-se la stelele care se aprindeau una după alta; cu cât se apleca mai mult pe geam, cu atât vedea mai multe. Stelele erau aceleași ca întotdeauna. Și, într-o clipă, inima i se umplu de atâta bucurie, încât aproape că s-ar fi putut numi „fericire”.

Îi trebui jumătate de dimineață să termine de scris. Făcu un duș și, plin de speranță, se pregăti de plecare.

— Nu uita de agentul de concerte. Neapărat să mergi azi acolo. Am promis, zise Piotr întinzându-i o hârtie. Poftim, ia adresa cu tine, ți-am făcut un desen ca să știi cum să ajungi.

— O, Piotr, o să trebuiască să aștepte, am lucruri mai importante de făcut, crede-mă că nu suportă nicio amânare.

— Ce poate fi mai important decât agenția de concerte? E o mare ocazie, przyjacieli, nu-i da cu piciorul!

Wolfgang luă foaia fără tragere de inimă și o îndesă în rucsac. Poate să stea acolo până a doua zi. La urma urmei, o zi mai devreme sau mai târziu precis nu contează.

Găsi repede ceea ce căuta într-un magazin din apropierea catedralei. Cu grijă, coborî apoi în stația de metrou, se uită la ceasul de pe peretele unei case de bilete și rămase pe loc, neștiind ce să facă. Curajul și hotărârea de mai înainte se muiară într-o șovăială neliniștită. Se hotărî să bea mai întâi o cafea – ce îi mai rămăsese din banii de la Czerny nu avea cum să îi ajungă pentru un prânz la cafenea. Dar chiar de nu i-ar fi fost foame, tot nu și-ar fi simțit stomacul, într-atât era de emoționat.

Pe urmă coborî din nou la metrou, se îndreptă spre peronul potrivit și se întrebă dacă nu ar fi mai bine să se îndrepte spre altă linie, spre cea care duce în Karlsplatz, unde o întâlnise cu o zi înainte la aceeași oră. În cele din urmă se satură să se tot frământa și, fredonând melodia ei vrăjită, se urcă în trenul care tocmai trăgea la peron.

Cu cât se apropia de casa cea gri, cu atât își încetineea mersul. Trecu pe cealaltă parte a străzii, se ascunse în spatele unei mașini uriașe și de acolo numără rândurile de ferestre. Apoi se uită la intrarea casei și i se păru că inima îi bate atât de tare, încât i-a ajuns în gâtleej. „Ce stai aici ca un hoț”, își spuse într-un sfârșit, adunându-și curajul și pornind spre casă. O Toyota gălăgioasă trecu vijelios pe lângă el, făcându-l să se grăbească. Din două salturi, se puse în siguranță pe trotuar. Blestematele alea de Toyote erau atât de rapide! Trebuia să sfidezi moartea ca să traversezi o stradă. Avea să reușească oare vreodată să aprecieze corect viteza drăcoveniilor ăloră?

Acum până și respirația îi era mai anevoioasă. Rămase un timp încremenit în fața ușii. Se sperie când văzu că se deschide, dar în prag nu apăru decât o damă în vârstă, sprijinindu-se într-o cârjă, care îl cercetă acru cu privirea și îi trânti ușa în nas, apăsând pe clanță ca să fie sigură că a încuiat-o bine.

Dacă se înșelase, dacă bunăvoința din privirea ei fusese doar în închipuirea lui? Poate că de fapt nici măcar nu îl recunoscuse. Sau poate îl confundase

cu altcineva. Fără îndoială că l-ar face în toate felurile și l-ar da afară cu un șut în fund. Chiar ținea el să se pună din nou într-o astfel de postură vulnerabilă? Aruncă o ultimă privire spre butonul negru, adâncit în zid, al soneriei, se răsuci încet pe călcâie și dădu să plece, dar se opri aproape imediat ca să se mai uite o dată la casă, spre ferestre. Parcă în ciudă, melodia fermecată deveni mai puternică și trecu pe mai multe voci, până când o întreagă orchestră începu să răsună dojenitor. Își îndreptă spatele, se întoarse la ușă și își lipi degetul de butonul soneriei.

O melodie firavă, de cinci note, fu încununată de zgomotul puternic al ivărului. Wolfgang intră, puse încet un picior după celălalt pe dalele scârțâitoare, se opri lângă prima treaptă și se uită în sus, dar nu era nimic de văzut, în afară de un bec alb-lăptos și de balustrada scării, care părea să fi fost vopsită de curând.

O femeie plinuță, cu păr lung și blond îl privea prin deschizătura ușii. Wolfgang se simți deopotrivă ușurat și dezamăgit.

— Iertare, eu... o caut pe dama care stă aici în chirie, e cumva acasă? Ne-am întâlnit ieri... Am adus ceva pentru dumneaei, un cadou...

— Pentru Anju? OK. I-l dau eu diseară când se-ntoarce, zise femeia întinzându-i suspicioasă mâna prin crăpătura ușii.

Dar Wolfgang nu se îndura să dea drumul panglicii cu care era legat pachetul lui învelit în hârtie. Femeia de după ușă i se părea a fi servitoarea aceea de care îi pomenise Jost, și, prin urmare, prea de rând pentru ca el să îi încredințeze așa un obiect, care trebuia să aibă parte de toată grija.

— Poate mi-ați îngădui să-l las chiar eu în camera domnișoarei, mademoiselle? Mi-ar plăcea să pot să-i scriu și câteva rânduri, dacă tot n-am avut norocul s-o găsesc acasă.

— Hm, nu știu ce să zic... Până la urmă, cine sunteți?

— Numele meu este Wolfgang Mustermann.

— Musterm... începu ea, dar se înecă de râs. Mustremann? Serios? Asta-i bună! Se uita la el, râzând cu lacrimi. Îmi pare rău, dar, vreau să spun... Nu v-am mai văzut niciodată pe aici și... Ce e acolo? întrebă arătând spre pungă.

— O broască râioasă și niște brânză mucegăită. Drept urmare, trebuie avută mare grijă ca broasca să nu înfulece brânza.

Femeia se holbă la pungă, după care îl măsură pe Wolfgang cu privirea, din cap până în picioare. Pentru o clipă, Wolfgang rămase încremenit, își aminti apoi de garderoba sa ireproșabilă și de toaleta impecabilă pe care și-o făcuse și își dădu deodată seama că stinghereala îi e pricinuită numai de faptul că nu a avut timp să se acomodeze cu noua sa viață. Făcu un pas înainte.

— Îmi permiteți?

Femeia se dădu stângace la o parte.

— De aici o luați la stânga.

— Mulțumesc, mă descurc.

— Nu știu dacă a încuiat.

Wolfgang apăsă clanța, deschise ușa camerei și cu greu își reținu impulsul de a se opri o clipă și de a aspira atmosfera acelei încăperi pe care nu o va uita niciodată. Camera ei era de data aceasta mai luminoasă decât atunci, mai însorită, iar pe pat era o pătură de culoarea gălbenușului.

Simți în ceafă privirea femeii și, fără să mai zăbovească, se așeză la măsuta de scris și luă o coală de hârtie.

Când părăsi casa îl cuprinse o ușoară mâhnire care nu voia să îl lase. Era de-abia amiază, iar restul zilei se deschidea în fața lui ca o cameră goală. Nu avea nimic presant de făcut. Un moment se gândi să îl viziteze pe Liebermann, dar nici măcar de asta nu avea chef. În niciun caz nu voia să se ducă acasă la Piotr, îngustimea întunecată a locuinței i se părea

insuportabilă, iar pisălogeala lui Piotr – tortură curată. Se hotărî să pună la probă persistența aleanului și să facă drumul înapoi în oraș pe jos; sigur avea să dea peste ceva care să îl ajute să își regăsească buna dispoziție. La urma urmei, nu era nimic pierdut dacă ghicise măcar pe jumătate gusturile ei, și, cu o ceașcă atât de minunată, lucrurile nici nu puteau fi altfel. Cu siguranță că gestul lui avea să o convingă să îl invite la ceaiul promis – sau poate aveau să meargă împreună la o cafenea, dacă nu i s-ar fi părut potrivit să îl invite la ea acasă.

Trecu pe lângă o cofetărie, își luă o prăjitură, scotoci în rucsac după cardul de reduceri și găsi în schimb hârtia cu adresa agenției. Se gândi la Piotr, se gândi la Klischewski, se gândi la turneul de concerte și își spuse, pe când mușca din prăjitura de caise, că, mai înainte de a se lăsa luat de val, ar fi înțelept și corect să-și folosească timpul ca să se dedice îndatoririlor sale și să își cultive relația cu oamenii de care are nevoie. Își potolise foamea. Netezi biletul de la Piotr și îl puse la loc în rucsac.

Agentul îl conduse plin de zel pe Wolfgang la el în birou, îl pofti să ia loc și se prezentă drept Friedrich Bangemann.

— Vă mulțumesc că ați venit pe la noi, o să zoresc puțin formalitățile, știți deja...

Wolfgang încuviință din cap, fără să știe, și se întinse gânditor după ceașca de cafea pe care i-o dăduse agentul.

— Domnul Klischewski și chiar și domnul Liebermann v-au descris ca pe un pianist virtuoz, înzestrat cu un talent deosebit, cu adevărat ieșit din comun. Poate că pe viitor o să putem să vă fim de folos. Ați putea să ne lăsați scrisorile dumneavoastră de recomandare?

Wolfgang sorbi un pic din cafea și zâmbi, fără să spună nimic.

— Înregistrări? Poate niște casete demo?

— Dacă doriți, vă cânt ceva cu cea mai mare plăcere.

— Ați mai lucrat până acum în străinătate?

— Eu, hm, negreșit, da, desigur.

— Ați putea să îmi povestiți puțin despre evoluția dumneavoastră? Unde v-ați făcut studiile? Unde ați avut concerte?

— Acum, eu, eh, studiile mele, sigur, tatăl meu m-a instruit, tot timpul, încă de când aveam trei ani. Am călătorit pentru concerte până departe în Franța și în orașele italiene, chiar până la Neapole.

— Tatăl dumneavoastră. Aha.

— Tatăl meu, sigur. Era un muzician remarcabil, chiar dacă n-a putut niciodată să se dezbrace de lucrurile demodate, dar așa se întâmplă întotdeauna cu tații și cu fiii, nu-i așa? Trebuie să te desprinzi și să ieși în lume ca să vezi noul.

— Înseamnă că am mai auzit de el?

Wolfgang își mușcă vârful limbii.

— Desigur, poate ați dori să vă gândiți mai întâi la oferta noastră, domnule Mustermann, așa că vă propun să ne ocupăm acum de excursie. V-aș ruga, dacă se poate, să completați formularul acesta, după care mi-ar mai trebui cartea dumneavoastră de identitate.

— Cartea de...?

Agentul ridică privirea.

— Da, cartea dumneavoastră de identitate.

— E nevoie de așa ceva?

— Domnule Mustermann, să știți că nu organizez niciun turneu de concerte până când nu văd actele fiecărui artist. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit, nu are nicio legătură cu dumneavoastră personal, dar suntem pățiți. Prin urmare, ați vrea să fiți atât de amabil să-mi arătați cartea de identitate?

Wolfgang se ridică și își luă haina.

— Eu... hm... de unde primesc o astfel de carte?

Privirea agentului deveni atât de sfredelitoare, încât Wolfgang ar fi dat orice să dispară de acolo. Începu să râdă neajutorat.

Agentul schiță o grimasă. Wolfgang crezu că aude un oftat.

— La primărie. Doamne sfinte! Lăsați-o pe secretara mea să vă ajute.

Fără să se ridice, domnul Bangemann făcu un semn spre ușă și îl salută scurt pe Wolfgang, poftindu-l să iasă.

Cu inima cât un purice, Wolfgang urcă treptele primăriei. Se obișnuise deja cu senzația sinistră de confuzie care punea stăpânire pe el de fiecare dată când avea de-a face cu o problemă ale cărei dimensiuni adevărate îi rămâneau ascunse. Se luă după înscrisul „Birou de eliberare / vizare pașapoarte” și se trezi într-un birou imens. Văzu oameni și mese de scris și cutii luminoase, și se opri stingherit. Îi lipsea Piotr. În sfârșit, se îndreptă spre un tânăr care ședea pe un scaun lângă perete și își bățâia capul.

— Eu, ăăă... Iertare. Am nevoie de o carte de identitate.

— Ce? Celălalt își băgă degetele în ureche, trase ceva afară, încetă să se bățâie și îl privi pe Wolfgang întrebător.

— O carte de identitate. Îmi trebuie o carte de identitate.

— Ah? făcu tânărul zâmbind. Ia te uită!

— Am fost trimis încoace, dar nu m-am lămurit...

— Așază-te aici și se rezolvă totul. Ai un număr?

Wolfgang privi în jur. De undeva venea bocănitul acela ritmic? Sigur trecea o Toyota cu geamurile deschise, nu demult îl speriasse cu muzica lui zgomotoasă, mai-mai să-i sară inima din piept.

— Acolo.

— Unde?

Wolfgang se uită în direcția indicată de brațul întins al bărbatului, dar nu reuși să înțeleagă, și dădu din umeri. Tânărul se ridică, apăsă ceva pe un dulap de lângă intrare și îi întinse lui Wolfgang un bilet mic. Bucuros, Wolfgang se uită la el. Era mai simplu decât se așteptase.

— Așază-te aici, îl îndemnă celălalt. Acolo sus în căsuță poți să vezi când e numărul tău.

— Deci nu asta e cartea mea de identitate?

Bărbatul lăsa să îi apară pe buze un rânjet schimonosit, își băgă iar în ureche ceea ce scosese mai înainte și zumzăitul dispăru. Mai înainte ca Wolfgang să apuce să cerceteze biletul sau să întrebe pe cineva ce are de făcut, tânărul îl lăsa singur, pornind grăbit spre una dintre mesele de scris.

Wolfgang mai studie o dată biletul pe care îl ținea în mână. Pe el scria „256”. Se uită la cutiile pe care i le arătase bărbatul, găsi scris acolo un „248”, care se preschimbă deodată într-un „249”, și începu să înțeleagă. Se lăsa cu grijă pe un scaun și se rezemă de spătar. La masa de scris alăturată, o damă cu păr gri-argintiu împrăstia niște hârtii și ținea mâna în dreptul urechii, în timp ce o femeie zbiera la ea.

— Dar nu pot să folosesc fotografia asta, trebuie să vă faceți alta.

— Dar e la fel ca poza de pe buletinul vechi, am păstrat-o special pentru asta.

— Dar nu-i bună, nu poate să aibă decât cel mult o jumătate de an, și așa cum este încadrată, oricum nu merge, capul e mult prea mic. Uitați-vă, așa ar trebui să arate... zise ea și îi făcu semn spre un afiș uriaș, lipit pe un perete, pe care erau înșiruite tot felul de portrete.

— Și așa o să arate buletinul când e gata? spuse bătrâna arătând cu o mână tremurătoare și cu ochii mijiți spre un alt afiș.

— Da, exact așa. Dar pentru asta avem nevoie de...

Wolfgang nu mai asculta, se holba doar la dreptunghiul albastru ca cerul spre care arătase bătrâna. Pe lângă diverse însemne, în imagine se vedea și fotografia unui bărbat necunoscut, în dreptul căreia apărea, în toată splendoarea, numele „Max Mustermann”. Wolfgang își simțea gâtlejul uscat și obrajii arzând. Auzi țiuitul în sol diez care vestea apelul unui nou număr, și sări în picioare. „256”! Deasupra uneia dintre mesele de scris, sclipi o lumină verde. Wolfgang luă loc, ezitând, față în față cu o doamnă grasă, încercă să schițeze un zâmbet, trase aer adânc în piept și îi explică pentru ce venise.

— Aveți la dumneavoastră vechea carte de identitate?

Wolfgang dădu din cap.

— Nu, vedeți dumneavoastră...

— Trebuie s-o aduceți, se anulează.

— Eu... ăăă, nu am deloc.

— Pierdută, deci. Dădu din cap și notă ceva pe o bucată de hârtie. Atunci actul de naștere, vă rog.

— Pierdut, încercă Wolfgang.

— Pierdut? se miră femeia ridicându-și privirea și încrețindu-și fruntea. Dar ceva tot trebuie să aveți. Vreun document de ședere? Pașaport? Permis de conducere?

Wolfgang dădu din cap.

— Legitimație de student? Orice.

— Nimic. Totul pierdut.

— Dacă nu aveți absolut nimic, atunci aveți nevoie în primul rând de un nou act de naștere. Dama își împinse scaunul rotativ până în celălalt capăt al

mesei de scris; scaunul de birou trosni și gemu adânc sub greutatea ei.

— Numele dumneavoastră, vă rog.

Wolfgang aruncă o privire temătoare la afiș, apoi la damă. Se întreba dacă nu ar fi mai bine să se ridice și să plece.

— Mustermann, spuse el încet, Wolfgang Mustermann.

— Mustermann? Dama îl privi amuzată. Locul nașterii?

— Salzburg!

— Loc de naștere Salzburg... Stați așa, că avem dosarele la îndemână... Mustermann! Își trecu degetul peste cutiuța luminoasă din fața ei. Erich, Gustav, Stefan, Simone... Mai aveți poate și un alt prenume?

Wolfgang se foi nervos pe marginea scaunului.

— Johannes Chrysostomus Theophilus. Dar...

Femeia dădu din cap.

— Încercăm cu data nașterii.

— Douăzeci și șapte Ianuarius⁴¹.

— Așa... Și mai departe?

Socoti, se gândi bine, socoti din nou și, într-un sfârșit, ridică din umeri.

— Cinizeci și șase.

— Așa... zise femeia tăcând la tastatură. Douăzeci și șapte ianuarie cincizeci și șase... Cincizeci și șase? Îl scrută cu privirea. Vă țineți încă foarte bine. Se îndreptă din nou spre dulăpior, însă imediat clătină din nou din cap. Nu, domnule Mustermann, nu vă am în baza de date, așa că nu vă pot elibera nicio carte de identitate.

— Și totuși, sunt aici! izbucni el trăgând de reverele hainei. Nu mă vedeți? Nu mă auziți? Îmi trebuie de urgență o carte de identitate! Pentru o clipă îi veni în minte certificatul lui de botez – poate îl găsea printr-o minune undeva sub o raclă de cleștar. Wolfgang oftă. Și chiar dacă l-ar găsi, ce folos putea să aibă acum de pe urma lui?

— Pentru asta trebuie să interveniți personal la Salzburg. Dar și celor de acolo tot o să trebuiască să le prezentați ceva. Dacă într-adevăr ați pierdut totul, trebuie să rugați pe cineva dintre rude să gireze pentru dumneavoastră. Asta sigur n-o să fie o problemă...

Scaunul biroului gemu din nou când femeia se trase mai aproape de tejghea. Îl măsură cu asprime din cap până în picioare.

— ...Dacă declarațiile dumneavoastră sunt corecte.

Incapabil să dea vreun răspuns, Wolfgang se ridică și plecă din încăpere. Pe când ieșea o auzi pe grăsană mormăind ceva despre șmecheri care vor să o tragă pe sfoară, și coborî treptele descurajat.

Dacă totul depindea de această carte de identitate, nu avea cum să participe la turneul de la Marea Neagră. Era clar că toată lumea deține o astfel de hârtie și astfel, prin intermediul vreunui sistem diabolic și perfid, era înregistrat la primărie. Dacă nu avea și el una, nici măcar nu exista. Pentru o clipă, Wolfgang se gândi încă odată la certificatul său de botez, apoi se opri în drum, se întoarse și se grăbi înapoi la biroul de eliberare / vizare pașapoarte, se apropie de afiș și studie cartea de identitate care era oferită ca model. Era doar o supoziție vagă, departe de orice siguranță, dar ceva îi spunea că mai ținuse ceva asemănător în mână.

— Te-a căutat cineva, un tip, azi pe la amiază, se auzi din bucătărie vocea Barbarei, însoțită de un miros pătrunzător. Vrei să mănânci și tu ceva? Am făcut sufleu cu tofu.

Anju intră în bucătărie. Își luă un pachet de crochete și o ceașcă de ceai din dulap.

— Nu, mulțumesc. Nu mi-e foame. Ce tip?

— Tare comic, unul mititel. Cam sucit și cu nazuri, așa mi s-a părut. N-am priceput deloc ce voia.

Anju se opri.

— Subțirel, blond, cu ochi albaștri, zbanghii?

Barbara era cu gura plină, așa că se mulțumi să încuviințeze din cap.

— E muzician. Anju își mușcă buzele când își dădu seama că vorbește ca și cum ar încerca să se justifice.

— Aha, făcu Barbara și își ridică imediat privirea. Credeam că nu umbli decât cu tipi înalți și bruneți. Ei bine, în orice caz, a lăsat un pachetel la tine în cameră.

Fără să își mai pună de ceai, Anju lăsa ceașca pe masă și se strecură în camera ei, închise ușa și rămase o vreme în lumina înșelătoare a amurgului. Totul arăta ca întotdeauna și, cu toate acestea, i se părea că îi simte prezența în încăpere.

— Prostii!

Aprinse lumina.

Pe măsuta de scris era un pachet învelit în hârtie albă, lucioasă. Sub el găsi o scrisoare. Caligrafia întortocheată, curios de antică, de-abia se lăsa descifrată. Deschise pachetul, ridică o cutie împodobită cu o rozetă albă din satin și simți că inima îi bate mai tare atunci când se așeză pe marginea patului ca să desfacă funda grea. Ieși la iveală o delicată ceșcuță cu trandafiri și margine aurită. „Ce oroare”, își spuse Anju întorcând pe toate părțile înfricoșătorul obiect. Ceașca arăta de parcă ar fi fost furată din bufetul din lemn de stejar al doamnei Sittenthaler. Privirea îi căzu pe cele două săbii încrucișate de pe fundul ceștii. Ce om minunat și straniu! Se întoarse la scrisoare și încercă din nou să o citească.

Mademoiselle!

Îmboldit de o mare nerăbdare de a vă întâlni, am venit degrabă, fără să vă înștiințez de vizita mea, și astfel am ajuns... într-un moment nepotrivit! Nu pot decât să mă resemnez cu gândul că nu a fost să fie și nu îmi rămâne decât să mă încred în speranța că dumneavoastră veți avea îngăduința de a da curs arzătoarei mele rugăminți primind acest dar menit să șteargă amintirea neplăcerii pe care v-a creat-o persoana mea. Vă rog ca de acum înainte să nu mai gândiți ce este mai rău despre mine!

Vôtre très sincère⁴²

Wolfgang A. Mustermann

Se găsea din nou la metrou, sprijinit de porțile de sticlă ale stației, de această dată încuiate. La început nu auzise nimic altceva decât larmă, hurelul vreunei mașini în trecere, punctat de zbârnâituri indefinite, apoi zgomotul îl copleșise. I se părea că nu există niciodată niciun moment de repaus nicio clipă de tihnă, nici măcar cât un semiton. Într-un sfârșit băgă de seamă că, de atâta stat, îi înțepenise spatele și că frigul nopții îi umezise pantalonii.

Singurul lucru care îi mai domolea mâhnirea era lumina: lumina spălăcită care răzbătea prin geamurile de sticlă ale stației; lumina care se revărsa asupra micului drum noroios care ducea spre stradă; lumina felinarelor, care strălucea puternic până hăt departe; lumina proiectorului montat sus de tot pe o macara, care semăna atât de bine cu lumina zilei. Tremurând de frig și de oboseală, cu picioarele ca de plumb, Wolfgang se ridică. Era cuprins de certitudinea stranie cum că nu se poate să se găsească într-adevăr în acel loc și în acel secol. I se părea că fusese aruncat într-o viață pe care nu o căutase și nu o alesese. Zgâlțâi ușile, dar stația era încuiată, așa că trebuia să fi trecut de mult de miezul nopții. Văzu prin sticlă emblema verde „U4”, citi „Schönbrunn” și simți disperarea curgându-i prin vine.

Îi veniră în minte Piotr și agentul Bangemann, apoi bărbatul tânăr de la biroul de eliberare / vizare pașapoarte... Da, intrase în camera ei, îl învăluisese parfumul ei, se simțise aproape de ea.

Și pe urmă? Preț de o clipă, îi veni să urle, toată neajutorarea lui să o încredințeze nopții, dar la ce bun? Simți urmele reci ale lacrimilor care îi șiroiau pe obraji și porni pe strada largă, încercând să urmeze traseul metroului, sperând ca la fiecare intersecție și la fiecare colț de casă să primească un răspuns până când, descurajat și abătut, ajunsese la stația Südbahnhof, de unde cunoștea drumul spre casă.

Piotr scoase doar un mormăit, când Wolfgang, în sfârșit, se prăbuși pe canapea. Peste orizontul povârnit se revărsa prima rază a zorilor. Wolfgang închise ochii, încercă să se adăpostească printre locuri și chipuri familiare, să se cufunde în mulțumirea profundă a îmbrățișărilor trecute și în adevărul muzicii, dar străzile și piețele luminate nocturn îl opreau, sclipirile puternice ale farurilor îl orbeau, mașinile goneau spre el, oamenii îl împresurau, zidurile se închideau în jurul lui, și iarăși îl cotopea teama de a pierde chiar și terenul nesigur de sub picioare.

Anju își strânse jacheta peste piept și deschise greu ușa de sticlă. Până atunci nu mai fusese decât o singură dată în Blue Notes, și apoi refuzase cu înverșunare să mai meargă acolo. Stabilise că luminile albastre îi provoacă o senzație neplăcută. Adevărul însă era că se simțea pierdută în mijlocul lumii stilate, printre indivizi care se purtau de parcă ar aparține unui club select, în care lui Anju îi era refuzat accesul. Nu avusese niciodată curajul să fie frumoasă.

Stătea într-un colț și cerceta cu privirea localul înțesat de oameni. Nimeni nu o băga în seamă. Simțea că se mai liniștise, doar inima îi mai bătea ca o tobă, și trebui să admită că atmosfera este plăcută – atât de plăcută, încât o făcă să mai prindă curaj. Învălmășeala de voci se împletea cu râsete și clinchete de pahare, și peste toate plutea muzica, strecurându-se printre oameni și prinzându-i ca în ochiurile unui năvod. Era ca la cinematograful muzica venea de atât de aproape, încât i se părea că ar putea s-o atingă. Lumina cu vâlvătai a unui sfeșnic imens, care stătea pe o mică scenă pe

jumătate acoperit de capacul ridicat al unui pian cu coadă, cu luciri albastre, se reliefa ciudat de ireal în atmosfera rece a localului.

Atunci îl zări. Inima îi stătu în loc. Nu îl vedea decât din profil, dar recunoscuse imediat nasul lui inconfundabil și părul vâlvoi. Dar avea impresia că nu poate fi bărbatul stângaci și fâstâcit care stătuse în ușa bucătăriei și se purtase ca o sălbăticiune, care se avântă din teritoriul ei într-o regiune necunoscută, periculoasă. Bărbatul de acum stătea drept la pianul cu coadă și emana concentrare și stăpânire de sine. Anju se trase mai aproape, urmări fascinată mâinile lui mici, care treceau cu atât de mare gingășie peste clape, ca și cum nu ar atinge un instrument, ci ar dezmierda o iubită. Mâinile lui, care o ținuseră și îi mângâiaseră domol spatele. Tremurând, își ridică mâna, își îndepărtă o șuviță de pe frunte, își aminti mirosul bărbatului care se legăna de la un capăt la celălalt al claviaturii, ca un pomișor subțire în bătaia vântului. Întregul lui trup era una cu pianul, una cu sunetele. Și, pentru o clipă infimă, care se scurse ca o eternitate, lui Anju i se păru că el ar fi una cu ea.

Wolfgang lungea notele și le lăsa să devină tot mai rare și mai slabe, ca scrisul de pe un balon care se tot umflă. Trase de ultimele măsuri până când rămaseră doar niște sunete singuratice, ca niște semne de întrebare suspendate în aer.

După ce termină, se întinse după paharul lui cu bere și i se părea că în jurul lui conversațiile încep să se anime. Se gândi la femeia-pasăre, îi răsări în minte așa cum o văzuse în stația de metrou, își aminti cum fugise de lângă el, cum se mai întorsese o dată, cum larga ei fustă pestriță dansase în jurul gleznelor.

Își lăsă privirea să plutească peste mulțime și i se păru că ar privi afară, deși tocmai coborâse de pe scenă în mijlocul tuturor acelor oameni. Un amestec de zgomote îl înconjură, iar el încerca să găsească o temă comună în haosul de șoapte care, luate fiecare în parte, își dezvăluiau pentru el sensul, dar împreună deveneau doar un murmur indistinct și monoton. Și, fără să vrea, se porni să împletească sunete în acorduri stridente, apoi renunța și se cufunda din nou printre sunetele și chipurile care i se ofereau în toată diversitatea lor.

Deodată, i se păru că recunoaște pe cineva. Se mai uită o dată ca să se asigure, zâmbind moale. Nu, firește că nu avea cum să fie acolo. Dar închipuirea lui o adusese atât de aproape de el, încât chiar crezuse că o vede.

40 „Dumnezeule !“ (poloneză în original).

41 „Ianuarie” (lat în original).

42 „Al dumneavoastră sincer” (fr. în original).

Hostias

Hostias et preces tibi, Domine, laudis offerimus,

Tu suscipe pro animabus illis,

Quarum hodie memoriam facimus:

Fac eas, Domine, de morte transire ad vitam.

Wolfgang își petrecea aproape tot timpul umblând fără țință prin oraș.

Nu o scotea la capăt cu lucratul, chiar dacă îl solicitau întruna idei pentru noi și noi compoziții. Erau în el o așteptare încăpățânată și o neglijență justificată de nădejdea că dacă ar mai primi o veste bună de la ea, ar fi cu mult mai zelos la treabă. Cât despre faptul că așteptarea putea fi în zadar, că șansele de a o revedea deveniseră tot mai subțiri și că nu mai era mult până când zilele sale aveau să arate din nou ca mai înainte – ei bine, nici nu voia să se gândească la așa ceva.

Își petrecea zilele prin muzee, uitându-se la documente, imagini și obiecte care, de sub stratul lor de colb, îi strigau că fuseseră cândva viitorul lui, și se oprea în librării, surprins de numărul imens de cărți care erau oferite spre vânzare și de enormitățile pe care le spuneau cronicarii.

Nici măcar nu stătuseră la căpătâiul său de muribund, dar își permisese să îi pună în gură tot felul de afirmații, ba chiar mai mult, spusese că avusese obraji umflați, lucru de care el nu avea nici cel mai mic habar. Să fi povestit așa ceva cumnata lui, Sophia? Că, fiind pe moarte, el ar mai fi vrut să evoce, prin umflarea obrazilor, tobele? Pe de altă parte, ea ar trebui să știe mai bine. În nicio viață de-a lui nu avusese vreodată nevoie să imite, cu obraji umflați, tobe. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi făcut-o pe patul de moarte?

Tocmai intrase într-o librărie ca să se adăpostească de o ploaie torențială și se îndrepta, tot întrebând, spre rafturile de muzică. Se opri în fundul magazinului, în dreptul unei mese pe care văzu un caiet subțire, roșu-portocaliu. Tresări: școala de vioară a tatălui său! Începu să îl răsfoiască mirat, mângâind drăgăstos paginile – nu fusese nimic schimbat în ele, cu toate că rândurile acelea erau rodul unei gândiri tot atât de vechi ca și el. Zâmbi fără să vrea. Trebuia să i-o dăruiască lui Piotr, neapărat! Bucuros, trecu mai departe la biografii și citi pe rând titlurile, lăsându-și degetul să alunece pe cotorul cărților, până când privirea îi căzu pe un nume care îl făcu să încremenească. Constanze Mozart. Se sperie. Își trase iute mâna înapoi, de parcă ar fi atins un animal împăiat și prăfuit, care ar fi tresărit pe neașteptate!

Wolfgang privi pe furiș în jur, luă șovăind volumașul cu coperte de un roz pal și începu să îl frunzărească. În timp ce parcurgea rapid paginile, băgă de seamă că îi tremură mâinile, închise hotărât cartea și se duse la casă.

Nu își permitea să întârzie și să piardă angajamentul pe care îl avea cu Piotr în seara aceea. De altfel, promisese să ia și pâine în drum spre local. Ploaia se oprise. Ieși din librărie cu umerii strânși, citi în mers până când ajunse la brutărie, unde era cât pe ce să își uite cardul pentru reduceri, se sui în metrou și se prăbuși, cufundat în continuare în lectură, pe un scaun albastru. Când se opri în fața casei, ajunsese deja la pagina șaisprezece. Ținând un deget între pagini, ca semn de carte, scoase cu cealaltă mână cheia din buzunarul pantalonilor. Niște șervețele mototolite, o bancnotă de cinci euro, la fel de ghemotocită, și cardul de brutărie căzură grămadă într-o băltoacă tulbure și maronie.

— Ce porcărie! Numai probleme îmi faci! Wolfgang se aplecă, își băgă bancnota înapoi în buzunar, ridică din noroi cardul de la brutărie și observă cum perlele de murdărie se scurgeau de pe suprafața lui lucioasă în pâriaișe minuscule.

„Ar trebui să fii mai atent cu el”, răsună vocea lui Enno, ca un ecou, în mintea lui.

Asta era! Acum își amintea când mai ținuse în mână o carte de identitate: în fața ușii lui Enno, atunci, în prima zi din noua lui viață. Enno pescuise,

exact ca și el acum, o carteluță din noroi, o cercetase și trăsesese apoi concluzia că îi aparține lui Wolfgang. Ceea ce înseamnă că poza de pe ea cu siguranță înfățișa un bărbat, unul care îi semăna, dacă nu cumva era chiar el. Wolfgang duse mâna instinctiv la buzunarul în care o băgase atunci.

— Dobitocule! se dojeni el înciudat.

Bineînțeles că nu o găsi; de mult nu mai purta hainele de atunci. Dar încă își amintea moliciunea pantalonilor albaștri pe care i-i lăsase Enno la momentul respectiv. Unde i-o fi pus? Fără suflare, descuie ușa de la intrare și sui în grabă treptele, dădu buzna în apartament și smulse din șifonier sertarul său de haine. Răscoli peste tot, dar nimic. Gânditor, închise ușa apartamentului, pe care o lăsase deschisă. Ce s-o mai fi întâmplat cu pantalonii? Dacă îi aruncase Piotr? I-o mai fi pus haine și în altă parte? În chiuvetă stătea ceșcuța cu toartă a lui Piotr, cu un pliculeț de ceai ud. Deodată, Wolfgang își aminti: dusesse toate lucrurile lui Enno înapoi și i le întinsese femeii-pasăre înainte ca ea să îl dea afară.

Se prăbuși cu un oftat pe un scaun de bucătărie și închise ochii. Femeia-pasăre. Amintirea trupului ei mlădios nu îi dădea pace. Pe durata unei bății de inimă se prinsese strâns de el, ca o insectă de o floare legănată de vânt. Urmase spaima, când se recunoscuseră. Chiar dacă își jurase să aștepte un semn de la ea, simți că, la perspectiva de a fi nevoit să își caute cartea de identitate tocmai acolo, un mic fluture-de-noapte începe să i se zbată în piept.

Anju așeză cu grijă cutia pe măsuta de scris. Stătuse deja mult prea mult timp în dulap. Contempla descurajată cei doi păianjeni cu care venise din ultimul ei voiaj în India.

Tocmai când voia să își ia microscopul, sună cineva la ușă. Anju se uită la ceas – după toate probabilitățile, era poștașul. Ieși pe coridor, deschise ușa și ridică un teanc de afișe țipătoare cu reclame de la Baumarkt, care stăteau pe preșul de la intrare. Coșul de gunoi din bucătărie deja dădea pe dinafară, dar Anju îndesă în el și hârtiile colorate pestriț și îl lăsă ostentativ în mijlocul încăperii, doar-doar s-o împiedica Jost de el!

— E cineva acasă? Vocea poștaşului suna de parcă de dimineață și până atunci ar fi fost mușcat de trei câini.

— Un moment, vă rog! strigă Anju și se repezi la ușă. În fața ei stătea, cu un zâmbet vag, Wolfgang Mustermann.

— Permiteți să intru? Făcu o plecăciune de modă veche, ținând un buchet de flori în dreptul nasului, de parcă ar fi vrut să se ascundă după el.

Anju se uită la chipul lui, care, în mod straniu, părea cumva prăfuit în spatele foliei foșnitoare cu care era legat buchetul. Se întinse timid după flori, apoi se trase la o parte ca să îi facă loc să intre.

— Jur pe ce-am mai sfânt, și Dumnezeu mi-e martor, că de data asta n-am venit pentru o ceașcă.

Anju râse; toată spaima se evaporase.

— Ce zici, bem un ceai?

I se păru că se trezește la viață și un fior plăcut îi străbătu șira spinării. „Endorfine”, își spuse ea în gând, fără să poată să-și rețină un zâmbet. Puse buchetul pe masa din bucătărie și începu să deschidă și să închidă la întâmplare ușile dulapului de bucătărie, până când își dădu seama că voise să caute o vază pentru flori. Se întinse la dulăpiorul de deasupra frigiderului, unde văzuse una de curând, dar nu ajungea până sus.

— Îmi dați voie să vă ajut?

Anju îl simți venind în spatele ei atât de aproape, încât nu se putea feri. Căldura și parfumul lui, care o tulburaseră atât de mult în metrou, o învăluiră din nou, ca și cum el și-ar fi pus deja brațul în jurul ei.

Mustermann se înălță pe vârful picioarelor, atinse, ce-i drept, mânerul, dar nu reuși nici el să deschidă ușa bufetului. Lăsă brațele în jos râzând și, preț de o clipă care le păru o eternitate, rămaseră tăcuți unul lângă altul. Wolfgang apucă întrebător un scaun, dar Anju clătină din cap.

— Luăm pur și simplu unul dintre paharele mari de bere, hotărî ea, îngropându-și nasul în flori. Mulțumesc, sunt foarte frumoase!

De cât timp nu mai primise flori? Roland nu îi adusese niciodată nici măcar un fir.

— Ăăă... Te-am auzit cântând la Blue Notes săptămîna trecută. Din păcate, nu înțeleg mai nimic, n-am deloc ureche muzicală, dar a fost atît de frumos, de nu pot să spun.

— N-ai ureche muzicală? se miră Wolfgang, iar lui Anju i se păru că surprinde în privirea lui o undă de ironie. Deci chiar ai fost acolo? Am crezut că am vedenii. De ce te-ai ascuns de mine?

— Eu... ăăă, trebuia să plec... serviciul, hm...

Anju luă termosul și începu să pregătească ceaiul. De fiecare dată când își înălța capul și îi întâlnea privirea, se întorcea imediat la ceai. Cu două cești de ceai aburind în mâini, îi făcu semn să o urmeze.

Observă ezitarea lui Wolfgang atunci când intră în camera ei și văzu patul. Se grăbi să îl poftească să ia loc pe pernele de pe podea, puse jos ceștile cu ceai și se așeză lângă el.

— Mulțumesc că m-ai prins, spuse ea într-un sfârșit.

Wolfgang înclină ușor capul, schițând o plecăciune. Anju simți din nou parfumul ademenitor care îl învăluia. Și totuși, nu era un parfum în adevăratul sens al cuvîntului, i se păru mai curînd că aerul din jurul lui ar fi mai încărcat și mai cald, făcînd-o să se simtă în siguranță.

— Să înțeleg că mi-ai iertat necuviința?

Anju zâmbi. Nici măcar nu mai știa când îi trecuse supărarea. Se lăsă între ei o tăcere desăvârșită. O vreme nu se mai auzi decât susurul îndepărtat al unei conducte de apă din perete.

— Îmi amintesc și acum o melodie pe care am auzit-o atunci când... ezită. Data trecută, când m-ai invitat la ceai. Exotică. Și incredibil de frumoasă.

Anju își dădu seama imediat despre ce piesă e vorba; la urma urmelor, o ascultase de atâtea ori de atunci.

— Era o raga⁴³ din India.

— India! De acolo vii, nu-i așa?

— Mama s-a născut acolo. Eu sunt din Salzburg.

— Din Salzburg? strigă el radios. Și eu la fel! Dumnezeu, nu te-am întrebat cum te cheamă.

— Anju.

— Anju, îngână el de parcă ar fi gustat literele. Sigur venea de la unul dintre discurile acelea argintii care scot muzică la nesfârșit, nu-i așa? Aș putea avea plăcerea de a mai auzi o dată muzica aceea?

— Sigur.

Se ridică și luă niște CD-uri dintr-un dulap. Culorile se șterseseră de pe hârtia ieftină și coperta devenise aproape ilizibilă. Melodia începu, iar lui Anju îi fugi gândul la micul magazin bătut de vânturi, care în loc de ușa avea doar niște franjuri din plastic decolorate de soare. Proprietarul își punea mereu muzică, încercând să acopere mugetul vacilor, gălăgia copiilor și vâjâitul motocicletelor de pe strada prăfuită. Anju era în magazinul de alături și scormonea printre baticuri de mătase. Când auzise muzica, fugise imediat dincolo ca să cumpere CD-urile care se vedea că fuseseră înregistrate chiar de către proprietar în camera din spate a magazinului, și de atunci, își îngânase toate dorurile cu muzica aceea.

Wolfgang ședea pe o pernă, cu spatele sprijinit de perete.

— Ce auzi?

Anju îi spuse titlul CD-ului.

— Se cheamă Vremea belșugului.

— Și ce auzi tu? repetă el cu blândețe.

„Inima mea cum bate”, își spuse Anju.

— Ploaia, răspunse ea. Ploaiea caldă. Și bucuria pe care mi-o trezește în suflet.

— Vezi? Nu ești câtuși de puțin lipsită de ureche muzicală. Muzica locuiește în inima ta.

Anju îl privi surprinsă. Ce fel de om era cel care îi spunea astfel de lucruri? Lăsă ceașca jos și își sprijini mâna ca din întâmplare alături de a lui. El se retrase. Cântecul sitar-ului⁴⁴ umplu odaia și tăcerea.

Șovăielnic, ea îi trimise un surâs sfios. Privirea lui Wolfgang era pătrunzătoare și clară ca cerul de primăvară indiană, iar lui Anju inima îi bătea din ce în ce mai iute. Trebui să se uite în podea ca să nu amețească.

— Cu ce te ocupi tu, Anju? Ce adăpostești în inima ta?

Lui Anju i se puse un nod în gât. Se strădui să își îndrepte gândurile în altă parte.

— Arctosa indica. Sau, mai bine spus, una dintre rudele lui.

Observă amuzată nedumerirea de pe chipul lui, se ridică și puse cutia cu păianjeni pe podea.

— Ah! făcu Mustermann și se trase înapoi. Mai trăiește?

— Nu. În afară de colegii ei, Anju nu mai cunoștea pe nimeni care să nu se sperie de un păianjen-lup. Uită-te! îl îndemnă ea întinzându-i lupa. Vezi ce frumos sunt desenați perii?

— Ești o cercetătoare! În timp ce Anju se întreba dacă fusese o întrebare sau o afirmație, Mustermann, ținându-și buzele, se aplecă peste păianjen cu lupa în mână. La început ezitant, se apropie apoi din ce în ce mai mult și studie păianjenul din toate părțile. Sfinte Dumnezeule, Părinte al tuturor creaturilor! strigă el. Ce urât e nasul meu în comparație cu această creatură!

Anju nu se putu abține să râdă.

— Asta pentru că nasul tău e mai greu de trecut cu vederea decât voinicelul ăsta.

„De altfel, nici nu este atât de urât”, își spuse ea.

— Toate animăluțele sprintene și cu multe picioare sunt așa de frumoase?

— Da. Mai ales dacă sunt studiate cu dragoste. Anju mângâie cu grijă sicriul de sticlă. Aș putea să-ți arăt niște lucruri minunate... Fără să vrea, coborî vocea. Dacă îți face plăcere. Vreau să spun că am putea să mergem la Muzeul de istorie naturală... Nu știi, poate la sfârșitul săptămânii... Am lucrat o vreme acolo și...

Deodată din bucătărie se auziră zgomote, urmate de glasul lui Jost, care înjura de zor. Mustermann se uită la Anju și zâmbi.

— Dragul de Jost! Sigur o să se bucure de vizita mea.

Anju se sperie. Îl și vedea pe Jost năvălind în cameră pentru a face o observație neroadă în legătură cu găleata de gunoi, iar ea va trebui să-i explice de ce Wolfgang Mustermann ședea tocmai în camera ei și bea ceai, după ce ea îi amenințase pe Enno și pe Jost că le bagă ploșnițe în pat și purici în cameră, dacă mai aduc vreodată în casă un astfel de om fără căpătâi. Se uită la Mustermann cu coada ochiului. Da, într-adevăr, îl luase cândva drept un vagabond, iar acum i se părea că ar trebui să îi ceară iertare. Anju duse un deget la buze, se strecură pe coridor și închise ușa în urma ei.

— Data viitoare când ai chef să faci cursă cu obstacole în bucătărie, anunțămă și pe mine! Jost se așezase pe vine pe podeaua bucătăriei și strângea pahare goale de iaurt, coji lipicioase de ouă și zaț de cafea în găleata roșie, răsturnată.

— Uf, stai să te ajut.

— Cară-te, mă descurc și singur!

— Bine, cum vrei tu. Anju se furișă repede pe lângă el, în vârful picioarelor, și se întoarce în camera ei.

Ușa era deschisă. Wolfgang Mustermann plecase.

— Wolfgang! Poți să fii atent, Wolfgang?

Vocea lui Piotr și scârțâitul arcușului îl smulseră pe Wolfgang din gândurile sale ca dintr-un somn adânc.

— Nu auzi nimic din ce spun! Ce, ai dopuri în urechi?

— Ah, sigur, da, așa facem... Stai... Aaah... Wolfgang își băgă degetul arătător în ureche, își înclină capul într-o parte, se scutură, oftă din greu. Aaah. Nu, n-am dopuri! Triumfător, vârî sub nasul lui Piotr una dintre nucile pe care birtașul i le lăsase pe pian. Ia uite ce-aveam în ureche! Nici nu mă miră, pretutindeni e atâta mizerie! Ar trebui să-mi pun dopuri. Împinse nuca în pavilionul urechii și se gândi un moment la bărbatul de la biroul de eliberare / vizare pașapoarte.

— Cap sec! Ce-i cu tine?

Din nou, Wolfgang se aplecă într-o parte, făcu o grimasă și se scobi cu degetul arătător după nuca din ureche, care acum se blocase de-adevăratelea, în timp ce din afară veneau spre el frânturi de conversație, care se amestecau cu fragmentele din acea străveche sonată în fa și cu acordurile indiene care se întrețeseau în mintea sa de zile bune.

— O, Piotr, Babilonul este o mănăstire trapistă pe lângă larma din capul meu! Așa că o să trebuiască să te rog să-mi mai spui o dată ce mi-ai zis.

— Mój Boże, zise Piotr dând din cap. Să știi că îmi fac griji pentru tine, przyjacieli, când spui atât de multe tâmpenii dintr-odată. Făcu semn cu bărbia spre bucătăria restaurantului în care cântau în seara aceea. A întrebat dacă nu vrem să cântăm în continuare. Ne dă cincizeci de euro de căciulă. Am spus că nu-i nicio problemă, firește.

— Ah, făcu Wolfgang scărpinându-se în cap. Dar s-a făcut deja târziu, nu crezi?

— Niciodată nu vii acasă mai devreme de miezul nopții. Nu vrei să câștigi și tu un ban?

— Of, Piotr, cu cincizeci de euro nu fac nimic.

Nici nu-i trecea prin cap să mai stea o oră acolo. Nu avea cum să ajungă la Blue Notes înainte de douăsprezece și jumătate, și cine știe dacă o mai găsește acolo la ora aia... Asta dacă într-adevăr a venit.

Privirea lui Piotr îi dădu frisoane.

— Unde mai vrei să te duci?

— Mai am ceva de rezolvat, în ăăă... chestiunea turneului...

— Asta-i bună! A trecut de mult termenul, ai lucrat de mântuială, te-a durut în cot! Piotr înșfăcă vioara și arcușul cu o mână, iar cu cealaltă cântă câteva note la pian. Ai treabă acum, aici, și asta o să faci.

Wolfgang se schimbă la față. Nu apucase să îi spună violonistului ce greutatea întâmpinase cu actele, dar Piotr își pierdu încrederea în el atunci când înțelese că Wolfgang nu va călători la Marea Neagră. Făcu o mică aluzie la faptul că îl primise sub acoperișul lui, și cu asta îl scuti pe Wolfgang de alte întrebări.

Așa că Wolfgang se puse pe cântat și interpretă ca un robot mereu aceleași piese, în ordinea în care se obișnuise să le cânte încă din prima lui seară acolo, când îl acompaniase pe Piotr. Parcă ar fi cântat mereu aceleași piese sentimentale pentru aceleași urechi. Orice încercare de a ieși din rutină și de a îmbroscăta repertoriul se lovise de încăpățânarea patronului și, în final, de a lui Piotr însuși.

— Dacă vrei să câștigi bani, trebuie să cânți ca și până acum. Dacă nu, îmi pare rău, dar îți cauți în altă parte...

De multă vreme se instalase între ei o tăcere în care fiecare își păstra pentru sine propriile dorințe și mergea mut alături de celălalt pe un drum care niciodată nu ducea decât până la următorul colț de stradă.

De-abia a doua zi reuși Wolfgang să plece mai devreme la Blue Notes. Era ușurat că poate să îi plătească lui Czerny cincizeci de euro din datorie și îi trimise Theresei, tânăra bucătăreasă, un sărut din zbor.

Amintirea acelei melodii exotice pe care o auzise în camera lui Anju trăia în el ca bizara atmosferă a unui vis pe jumătate uitat. Nu semăna cu nimic din ce îi fusese dat să audă până atunci și noutatea ei se așeza ca pulbere fină peste tot ceea ce cânta și compunea, mai ales pe acea sonată străveche, care acum – fără să poată găsi un motiv pentru asta – era mai vie ca niciodată.

Târziu de tot apăru și Theresa. Bătu ca întotdeauna de trei ori fa diez, ca un gong de bucătărie, și îndrugă ceva despre niște găluște pe care le-ar fi păstrat pentru el. Ce suflet bun! Se întrerupse din cântat, o apucă de încheietura mâinii și o trase în jos spre el, își petrecu brațul pe după mijlocul ei și o sărută pe obraz. Râzând, ea îi zburli părul ca unui flăcăiaș îndrăzneț. Theresa! Dacă nu ar fi fost așa de înaltă și nu ar fi purtat fuste atât de nerușinat de scurte, poate ar fi găsit ceva la ea. Întoarse capul după ea, îi admiră cu emoție nesfârșitele picioare lungi, în ciorapi negri-fumurii, pe când dispărea în bucătărie, și se întrebă dacă se va putea obișnui vreodată cu această modă, mai mult decât frivolă, a femeilor. Dintotdeauna fusese sarcina bărbaților să dezbrace femeile, și totuși, se părea că în noua lui viață lumea femeilor făcea mai mult decât discutabilă această obligație masculină. Flămând, Wolfgang lăsă pianul să fie pian, se așeză să mănânce, și se gândi la femeia-pasăre, la fusta ei aproape lungă, fluturând în falduri largi, la gleznele ei subțiri, la trupul ei mlădios, firav, pe care ar fi dat orice să îl mai atingă o dată.

Iar faptul că uitase cu desăvârșire să o întrebe de legitimație nu putea decât să îl bucure: se vedea deci nevoit să o viziteze din nou, iar gândul acesta era pentru el ca o ultimă și delicioasă pralină, lăsată pentru mai târziu în borcanul cu bomboane.

De data aceasta, Anju se simțea mai în largul ei la Blue Notes. Era târziu. Îi luase mult să se hotărască și încă și mai mult ca să își adune curajul și să aleagă ținuta potrivită, pentru ca până la urmă să își pună un tricou simplu și fusta preferată. Trase aer adânc în piept. Poate că de fapt nici nu era acolo; în fond, în astfel de localuri cântau mereu alți muzicieni. Cu acest gând deschise ușa.

Auzi pianul cu coadă trimițând acorduri grațioase în încăpere. O ploaie caldă, care udă pământul. Ploaia caldă și bucuria pe care o aduce. Anju începu să tremure, rămase nemișcată o vreme, după care înaintă prin încăpere, încercând să ajungă cât mai aproape de pian fără știrea bărbatului pe care îl zări la claviatură.

De data aceea localul era mai puțin aglomerat, cei câțiva clienți erau risipiți la tejghea și în colțurile mai din spate, iar în spațiul liber muzica își făcea loc nestingherită, în loc să fie înghițită de zumzetul conversațiilor.

Anju se feri de o femeie tânără cu șorț alb, care ducea în mână o tavă încărcată cu pahare, își căută din priviri un loc și se așeză la o masă mică, lângă perete. De ce nu mai venise niciodată în Blue Notes? Localul era foarte aproape de casă, și deodată Anju se și vedea petrecând acolo seri întregi. „Acasă este locul unde sunt amintirile”, își spuse în sinea ei strângând bine în mână CD-ul care îi umfla buzunarul jachetei. Ar putea pur și simplu să se abțină, să plece din nou și să lase totul în voia sorții. Cu o limpezime nemaipomenită, o fulgeră gândul că a ajuns la o răscruce în viața ei și că totul se hotărăște chiar acolo, chiar în clipa aceea. Era liberă să facă ce voia.

Fleacuri! Bărbatul de acolo era pianist, îi plăcuse muzica ei, iar ea îi adusese o copie. Nimic mai mult. Avea să aștepte până la terminarea piesei, ca să nu îl deranjeze, și pe urmă avea să îi ofere micul ei cadou. Nimic mai mult. El avea să îi mulțumească, să facă una dintre comicele sale plecăciuni sau – trebui să mustăcească – poate chiar să îi sărute mâna. Nimic mai mult. Și atunci de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ședea aici și își făcea atâtea griji din cauza unei culegeri de raga indiene?

Inima îi urcase până în gât.

O femeie înaltă, în fustă mini și cizmulițe, se îndrepta spre pian. Anju se opri. Era dintre femeile acelea care nu o lăsau pe Anju să se simtă bine la Blue Notes, care o eclipsau cu strălucirea lor. Necunoscuta îl întrerupse pe Mustermann din cântat, se aplecă deasupra lui, iar el o sărută în timp ce își puneă mâna pe fundul ei.

Era ca și cum cineva, în toiul unui vals superb, ar fi întrerupt sunetul. Nu mai rămăsese nimic în afară de hârșăitul supărător al scaunelor, sporovăiala disonantă a unor voci străine și pocnetul neașteptat al unui pahar spărgându-se de podea. Anju își întoarse capul de la pianul cu coadă și se îndreptă cu pași abia simțiți către ieșire. Carcasa de plastic din buzunarul paltonului o deranja la mers.

Asta era tot? O răscruce de drumuri, dintre care unul era o fundătură? Se opri la bar. Ochii îi ardeau când smulse din copertă biletul galben cu mesajul ei și îi împinse barmanului CD-ul.

— Vă rog să-i dați asta pianistului. Fără să se mai uite la Mustermann, ieși. Era convinsă că el nici măcar nu o observase.

Wolfgang își duse farfuria la tejghea.

— Acuma mă gândesc că nu se mai întâmplă cine știe ce, așa că eu, dacă îmi permiți, mă duc la binemeritata mea odihnă.

Czerny încuviință din cap, dar îl privi lung pe Wolfgang.

— Mustermann, ce le tot faci mereu femeilor tale?

— Se pare că nu sunt bine informat...

În locul unui răspuns, Czerny îi împinse peste tejghea un disc de argint, în cutiuța lui. Nu era nicio hârtie în ea, doar discul gol.

— Tocmai a trecut o tipă s-o lase pentru tine, îl lămuri Czerny, încă sfredelindu-l cu privirea.

Wolfgang cântări cutiuța în mână.

— Era drăguță?

— Micuță și brunetă. O apariție exotică.

Wolfgang tresări.

— Anju! spuse el înduioșat și își mângâie obrazul cu învelitoarea de plastic a CD-ului, încercând să descopere mirosul lui Anju.

— Mustermann! Czerny îl privea cu dojană. A plâns!

Până ajunse la metrou, nu-și luă mâna de pe cutiuța din buzunarul hainei. Anju! Ea îl vizitase! Știa de mult ce melodii sunt pe discul de argint, își amintea fiecare acord, și totuși nu găsea nicio bucurie în darul lui Anju, iar lacrimile ei îl îndurerau. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce plânsese? Cine să le mai priceapă pe femei! Când ți-e lumea mai dragă, femeile izbucnesc în plâns, iar asta nu avea să se schimbe nici în următoarele două secole, nici în o mie de ani. Așa era și Constanze. Dar, dacă le întrebai ce le frământă, nu primeai decât „Ah, lasă-mă...” sau „Ce știi tu?” sau chiar tăcere. Unde e suvoiul de vorbe cu care știu să te întâmpine de obicei?

Dar un lucru era sigur: cum se lumina de ziuă, avea să se ducă la ea acasă, să o ia în brațe și să îi sărute lacrimile până când Anju avea să se cuibărească bucuroasă și liniștită în brațele lui. Gândul acesta îl însoți până acasă și apoi în vise.

— Caut o lucrare, o sonată pentru pian în fa, compusă de Wolfgang Amadé Mozart.

— Sonata în fa major? Hm, e a douăsprezecea, nu?

Vânzătorul începu să caute într-o ladă plină de CD-uri.

— Nu prea are cum să fie a douăsprezecea. Nu le-ați pus la socoteală pe toate.

— Poftim? Vânzătorul îi întinse o cutiuță. Uitați, fa major. Numărul doisprezece. La ea vă referiți?

— Dacă am voie s-o ascult, o să-mi dau seama imediat.

Vânzătorul rupse folia de plastic de pe copertă și îi întinse lui Wolfgang o pereche de căști. Wolfgang ascultă cu atenție, dar nu auzea decât niște sunete pierdute, până când izbucni din senin un hârâit bizar. Mirat, duse căștile la ureche, apoi le puse pe cap. Se simțea ca în mijlocul unei săli de concerte. Trase aer adânc în piept, apoi ascultă atent. Câte surprize îi mai rezerva noua lui viață? De-abia se obișnuia cu un lucru, că îl și uimea următorul.

— Nu e ce căutați?

— O, ba da... Doar că... nu e interpretată așa cum a fost scrisă. Cine o cântă e un ageamiu.

Cu buzele țuguiate, vânzătorul scotoci după un alt CD și i-l întinse rostind un nume pe care Wolfgang nu îl cunoștea. Muzica se întrerupse, dar în scurt timp începu din nou. Wolfgang își smulse căștile de pe urechi.

— Așa cânți numai după ce ți-ai băgat degetele în vasul cu magiun și ți s-au lipit de clape, bleah!

Fără să facă niciun comentariu, vânzătorul schimbă discul, o dată și încă o dată, până când Wolfgang ciuli urechile: în sfârșit găsisese un interpret care înțelegea, care nu devenea confuz, nu simplifica și nici nu înfrumuseța, un interpret capabil să surprindă toată bogăția de nuanțe a compziției și să-i redea toată vitalitatea. Da, era o interpretare demnă de tot respectul. Wolfgang luă carcasa CD-ului și, spre surprinderea și bucuria lui, află din prezentare că la pian cântă o femeie. Înapoie vânzătorului CD-ul, dând admirativ din cap.

— Deci rămâne Mozart, Wolfgang Amadeus. Mai doriți ceva?

— Da, ar mai fi ceva, sări Wolfgang. Amadé, vă rog. Amadé, așa îl cheamă. Să nu-i mai ziceți niciodată Amadeus.

De data aceea se auzi vocea ei din cutiuța vorbitoare de lângă intrarea în bloc. Ezită și până la urmă spuse „Eu sunt”.

Ea tăcu, după care se auzi încet:

— Wolfgang?

— În persoană! Îi este îngăduit să intre?

Ușa se deschise cu un păcănit ușor, Wolfgang apăsă clanța și urcă în fugă scările până când se găsi în fața ei, zâmbind stingherit și incapabil de acea îmbrățișare de care fusese atât de sigur încă din noaptea precedentă.

Anju ținea mâna pe ușă, de parcă ar fi vrut să îl oprească să intre. Ceva minunat dispăruse din relația lor, și lui Wolfgang i se uscă gâtlejul. Nu avea curajul să o întrebe dacă poate să intre.

— Vrei ceva?

„Pe tine”, își spuse el în gând, începând să respire precipitat.

— Da, bineînțeles... Îți amintești de punga aia pe care am lăsat-o mai demult la Enno? Ăă... Am uitat ceva în ea...

— Partituri? spuse ea cu un zâmbet căznit.

— Nu, altceva. Mai este aici?

Anju îi întoarse spatele, lăsându-l să aștepte în prag, apăru repede cu o cheie și porniră amândoi pe scară în jos.

Pivnița mirosea a lăzi prăfuite și a mere stricate. Lumina plăpândă a unui singur bec se lupta în zadar să risipească întunericul. Anju căută mai întâi într-un scrin, după care se întinse pe orbește în spatele unui dulap și îi dădu lui Wolfgang punga. Dar în loc să se simtă ușurat, avea o strângere de inimă. Îngenunche, scotoci prin sacul burdușit și trase de el până când îl răsturnă, împrăștiindu-i tot conținutul pe jos. Găsi cartonașul pe care îl

căuta în buzunarul blugilor și, răsuflând de ușurare, îl lăsă să alunece în buzunarul hainei, fără ca Anju să bage de seamă, după care băgă totul înapoi în pungă.

— Îți mulțumesc, spuse el încet cu mâna pe clanță.

— Pentru ce?

Wolfgang îi întinse CD-ul.

— Ți-am adus și niște musique, e minunată, ți-o dăruiesc ca să te bucure, dacă nu te bucură muzica mea. Simți cum ceva în el îl îndeamnă să plece, știa că asta trebuie să facă, și totuși nu își dorea nimic mai mult decât să o mai atingă o dată. Și aș vrea ca într-o zi să-l ascult și să mă gândesc la tine. Și... Poate o să te mai gândești și tu la mine din când în când, ca la un prieten adevărat, care îți rămâne devotat pentru tot restul zilelor. Adieu, zise el dând să plece.

— Wolfgang, zise ea cu tremur în glas. Poate... vreau să spun că e atât de păcat că nu putem să-l ascultăm împreună. Își coborî vocea. Dar n-am știut că...

Cu o încetineală nesfârșită, Wolfgang își ridică mâna dreaptă și, fără să se gândească, îi atinse ușor obrazul cu vârful degetelor, simțindu-i căldura, doar pentru un moment.

— Ce n-ai știut?

Anju oftă prelung.

— Te-am văzut aseară cu prietena ta... zise ea stânjenită.

— Cu prietena mea?

Nici acum nu știa prea bine ce semnificație ar trebui să atribuie acestui cuvânt, nu îndrăznise niciodată să îl întrebe pe Piotr, dar bănuia că ar însemna „metresă”, deși nu părea să aibă vreo conotație negativă.

— Care ar putea să fie dama cu pricina? Acuma, dacă era drăguță și cuminte, atunci neapărat să mi-o arăți odată, ca să am și eu plăcerea de a face cunoștință cu ea cât mai repede.

— Fata înaltă, cu fustă scurtă, care era ieri la Blue Notes. Nu este...?

— Ah, sigur, bucătăreasa, da! E cea mai dragă prietenă a mea, Theresel a mea, care e atât de bună cu mine. Îmi face mereu cele mai grozave găluște și se interesează de mine cu cea mai mare grijă, ca nu cumva să ajung cât o scândură. Dacă am sărutat-o, fii încredințată că am făcut-o doar din prietenie și ca să-mi asigur o masă îmbelșugată. Așa ceva nu trebuie să-ți provoace nicio neplăcere, mai ales că mă voi lăsa cu plăcere în viitor de toate Theresele din lume, chiar dacă o fi să mor de foame.

Anju râse ușor, liniștindu-se, și când îl privi cu ochii ei de pasăre, el uită ce avea de gând să spună mai departe, își puse mâinile pe umerii ei, se aplecă spre ea temător și deodată simți că îl învăluie o liniște desăvârșită, în care nu-și mai auzea decât bătăile inimii. Cu infinită tandrețe, își lipi buzele de ale ei, închise ochii și simți cum ea îi răspunde la sărut. Sufletul i se zbătea în piept ca un fluture. Când simți pe gât mâna ei, uită de tot și de toate. Cu un suspin ușor, o trase spre el, îi mângâie spatele coborând spre talie, tresări și se îndepărtă de ea, ca să nu o sperie. Însă Anju îl luă de mână, îl conduse spre trepte și, tăcuți, urcară împreună.

Ploua torențial, iar vântul se strecura pe sub ferestre, jucându-se cu flacăra lumânărilor pe care Anju și Wolfgang le fixaseră pe o farfurie. Afară începuse să se lase întunericul, iar Wolfgang urmărea cu vârful degetelor conturul umbrelor de pe spatele lui Anju sau studia trăsăturile delicate ale chipului ei de pasăre la lumina firavă a lumânării de ceară. Toate păreau să formeze un univers armonios: răpăielile, lumina difuză, puful care îi gâdila buricele degetelor când desena umbre pe spatele lui Anju – totul părea să alcătuiască în el o melodie cu desăvârșire nouă, pe care totuși i se părea că a mai auzit-o cândva, cu mult timp în urmă.

Anju se răsuci pe spate, cu o mână îndoită sub cap.

— Iar ai început să mormăi.

— Eu să mormăi? Cum așa? Se uită sub pătură și își dădu o palmă ușoară peste coapsă. Era ditamai musciul, zise imitând bâzâitul unei muște, iar Anju zâmbi.

Se aplecă să o sărute. Buzele ei moi și calde aveau un gust minunat, iar el pătrundea tot mai adânc, îmbătându-se cu speranță. O iubi din nou, cu mișcări lente și tandre, care i se păreau cu mult mai puternice decât jurămintele fierbinți și solemne sau neobositele asalturi găfâite ale celor care se lăcomesc în dragoste.

După o vreme, Anju luă un mic aparat cu butonașe, îl îndreptă spre perete ca pe o baghetă magică și se strecură înapoi în brațele lui Wolfgang. Muzica răsună din nou în încăpere, iar Wolfgang luă curios aparatul cu butoane, îi veni în minte cuvântul „Siemens” și nu își putu reține un zâmbet.

— Poți să dai și telefoane cu el?

— Cu telecomanda? Nuuu, nu sunt eu atât de modernă, a mea e foarte veche, sigur o am de șase, șapte ani. Dar am mai văzut lămpi cu telecomandă pe la cunoștințe de-ale mele.

— Oricât de miraculoase ar fi invențiile astea excepționale, minunea întâlnirii dintre un bărbat și o femeie nu știe nimeni să o născocască, în afară de bunul Dumnezeu. O strânse mai tare la pieptul lui, își petrecu brațul pe după umerii ei, îi simți respirația pe obraz și inima ei bătând lângă a lui. Stătea întins în pat, împăcat, liniștit. Nu îi mai lipsea nimic. Simțea în el un preaplin de fericire, și totuși știa că e de ajuns fie și o singură mișcare ca să îi trezească din nou foamea.

— Mă gâdili!

Abia când Anju tresări își dădu Wolfgang seama că mâna lui cânta pe șoldul ei sonata pentru pian.

— Mai e puțin și urmează un adagio, atunci o să cânt într-un tempo mai lent, așteaptă doar, scumpa mea, ascultă...

Cu mișcări tandre, mângâietoare, cânta ca la un pian, urcând pe brațul ei, pe umăr, spre sâni mici și moi. Apoi coborî spre pânțele și o ciupi pe neașteptate.

— Hei! Se întoarse spre el râzând, îl ciupi la rîndul ei și se ghemui înapoi în brațele lui. Chiar ai putea cânta bucata asta? La pian, vreau să spun? La fel de frumos?

— Cu siguranță, zise el jucându-se cu degetul între picioarele ei. Pot să cânt orice. Totul depinde de instrumentul potrivit.

— Totul. Aha, făcu ea, iar Wolfgang se opri o clipă din cântat, ca hipnotizat de privirea ei. Tare mi-ar plăcea să te ascult cândva cântând-o. Dar așa cum ai cântat atunci în Blue Notes, știi tu. Câți și astfel de lucruri uneori?

— Dam dadadam dalam, dam dadadam dalalam, dim, dididim, dim... Un chiorăit îl făcu să se întrerupă. Hopa, ce-o fi vrînd și ăsta dinăuntru? Cîntă un staccato pe pătura care îi acoperea burta, apoi se prefăcu în glumă că încearcă să își lipească urechea de pânțele. Aaa! E morocănos pentru că i s-a făcut foame, ce stomac de porc! Mai e și lacom pe deasupra! Taci!

— Și mie mi-e foame, cred că n-am luat nici măcar micul dejun. Chiar așa, cât e ceasul? Se întinse după un deșteptător care stătea pe jos, lângă pat. Dacă vrei în baie, ia-ți mai bine ceva de îmbrăcat cu tine, în curînd trebuie să apară și ceilalți.

— Jost?

Ea încuviință din cap.

— Nu te înțelegi prea bine cu el, nu-i așa? Din cauza incidentului de atunci? Până la urmă, de unde vă cunoașteți?

— Ei... Ne-am întâlnit chiar în ziua aia, iar de atunci nu ne-am mai văzut niciodată, așa că nu pot să zic că-i duc dorul.

— De fapt, ce s-a întâmplat atunci?

— Oh, nici măcar nu merită să vorbim despre asta – o chestie ca între bărbați, care se întâmplă destul de des.

— Aha. Anju tăcu. Apropo de masă, nu mai e mult și aici în bucătărie o să se adune toți, Barbara și Jost și Enno, ceea ce nu e prea... hm, romantic, spuse ea zâmbind timid. Dar nici afară nu vreau. Făcu un semn din cap spre fereastra în care încă mai bătea ploaia. Tu ce părere ai?

— Brrr!

— Am putea să comandăm ceva de la italieni, ți-ar plăcea?

— De la italieni, sigur. Italienii! Vai de mine, italienii! Ce zi e azi?

— Marți.

— O, nu! Piotr!

Wolfgang se dădu jos din pat, luă deșteptătorul și oftă din greu.

— Acum ce s-a mai întâmplat?

— Oh, am uitat complet de un angajament pe care-l am diseară cu bunul meu prieten Piotr. Dar... Se lasă să se prăbușească înapoi în așternut și își trase cuvertura peste cap, în așa fel încât nu mai vedea în jur decât o slabă lumină purpurie.

— Ce „dar”?

Anju smulse cuvertura și îl fulgeră cu privirea. El o cuprinse de talie și își lipi obrazul de pânțele ei.

— Nu pot!

— Cum nu?

— Ah, scumpa mea! Cum să plec pe așa o vreme căinoasă, când te am pe tine aici...!

Îi sărută îndelung abdomenul, urcând spre talie. Gândul de a o părăsi i se părea insuportabil. Îi era teamă că, dacă pleacă în clipa aceea, nu o va mai vedea niciodată.

— Ascultă, dacă e vorba de muncă, atunci afară cu tine!

— Nu fi atât de aspră cu un biet bărbat, iubita mea.

— Nu sunt aspră, pur și simplu nu sunt de acord să-l lași pe Piotr singur. Dacă îți e prieten, nu merită așa ceva.

Se ridică oftând. Anju avea dreptate. Bâjbâi pe sub pătură după chiloți și îi găsi într-un sfârșit la picioarele patului. În timp ce și-i puneă, nu își lua ochii de la chipul lui Anju.

— Bine, plec, dar nu fără tine. Vino cu mine, poți să iei micul dejun acolo în timp ce noi cântăm, ca să nu-ți fie urât singură, iubito, spuse el și îi luă mâna.

— Hm, ah, nu, mai bine nu, mănânc aici.

I se uscă gâtulejul. Timp de o clipă se gândi să se strecoare iar lângă ea sub pătură.

— Uite, dacă vrei, îți promit că n-o să cânt prea mult, doar o bucatică, tralala, dada tam, bam. Și gata, după aia o să fug lângă tine, scumpa mea, ce zici?

Ea încuviință din cap, se întinse zâmbind, iar el o sărută de despărțire, își luă haina și coborî scările în goană, sărind câte trei trepte o dată.

Italianul cel umflat îi servise cu pizza, ca de obicei. În timp ce mânca, lui Wolfgang nu îi stătea gândul decât la Anju și i se părea că o vede aievea în fața lui, întinsă pe așternutul purpuriu, cu o șuviță neagră pe frunte. Ceea ce îi povestea Piotr ajungea la el ca de la mare depărtare, și i se părea că nu o să mai poată să audă și să vadă clar decât când se va găsi din nou în fața lui Anju.

De îndată ce sună, ușa de la intrare se deschise, iar el se năpusti pe scări în sus, se opri de-abia la ultimul etaj, trase aer adânc în piept și își îndreptă umerii. Tot trebuia să îl înfrunte pe Jost odată și odată!

Spre ușurarea lui însă, doi ochișori de pasăre îl spionau de la ușă, zâmbind. Anju îl trase înăuntru, o luă înainte unduindu-și șoldurile și lumea întreagă păru să dispară în hău.

Se aprinse lumina. Wolfgang se sperie.

— Nu-mi vine să cred! Enno!

Wolfgang întoarse capul și îl văzu și pe Jost, care stătea în prag cu gura căscată.

Anju se roti spre el, cu mâna încă pe spatele lui Wolfgang.

— Hei, glumiți? Chiar nu pot să am nici două minute de liniște și pace?

— Ce se-ntâmplă? întrebă Enno și ieși pe coridor târșâindu-și picioarele.

— Ciupește-mă! Nu-mi vine să cred! zise Jost frecându-se teatral cu pumnii la ochi. Ia te uită! Eu alerg luni de zile cu femeile la cinematograful, la restaurant, șterpelesc flori de la cimitir ca să am ce să le dau. Și? Nimic nu se alege din toate astea! Dar acum știu ce-o să fac data viitoare. O să mă piș! Metoda „ceașcă”! Ha, atunci o să le am pe toate la picioarele mele!

— Chiar așa, omule! Râzând, Enno îl împinse pe Jost, care clătina din cap, înapoi în salon.

— Ce tâmpit! Anju îl luă pe Wolfgang de mână, împletindu-și degetele cu ale lui, iar el fu din nou surprins să vadă cât de subțiri sunt – mâini de harpistă. Îl trase în bucătărie, scoase niște pahare din dulap, îi puse lui Wolfgang o sticlă de vin în mână și îl invită în camera ei.

— Am mai găsit o piesă pe CD, e cea mai frumoasă dintre toate. Așteaptă... Uite, asta!

Anju luă în mână aparatul cu butoane și, ca prin minune, melodia începu să răsună în încăperea. El se așeză pe pat, înșurubă tirbușonul în dopul sticlei și studie gâtul lui Anju. Își prinsese părul într-un coc cu o agrafă argintie, lăsând să-i cadă pe gât doar câteva șuvițe negre.

— Ești cea mai frumoasă femeie din lume.

Dalele lucioase scârțâiau sub picioarele ei goale, care de-abia se zăreau de sub fusta lungă și largă. Răsuflarea ei precipitată, ceafa goală și mersul ei grațios... Nici cea mai scurtă fustă din lume nu l-ar fi putut excita mai mult. Se târî în genunchi la ea, îi cuprinse șoldurile și se legănă cu ea în ritmul muzicii.

— Pentru că vorbește despre dragoste, despre dragostea pentru o femeie, de-aia îți place.

Se ghemui lângă el pe jos, trase câteva dintre pernele care erau împrăștiate în jur și aprinse din nou lumânările.

— Cine știe despre ce povestește? E atât de veche! Poate vorbește despre cu totul altceva, despre, despre...

— Păianjeni mici! zise el din senin, în timp ce îi mângâia gâtul cu vârful degetelor.

— OK, ai câștigat. E despre iubire, zise ea și luă din nou aparatul acela miraculos care, deși se numea tot „Siemens”, nu era telefon. Vreau s-o mai aud o dată. E atât de frumoasă! N-aș fi crezut niciodată că mă voi apleca așa asupra lui Mozart. Pentru mine muzica lui a fost întotdeauna cumva... hm, nesemnificativă și prăfuită.

— Nesemnificativă și prăfuită? Cum așa, dragostea mea? Anju, această musique e proaspătă ca o zi de primăvară. Ascultă doar cum trec aici la următoarea temă, daram, dalalam, asta e îndrăzneță, ia să mai îndrăznească cineva așa ceva azi!

În loc de răspuns, ea se trase mai aproape de el, alintându-se, se cuibări la pieptul lui și, strâns îmbrățișată, rămaseră pe podea, desfătându-se cu vin și

muzică, până când CD-ul se opri cu un hârâit slab.

— Draga mea Anju! Niciodată n-am reușit să mă bucur atât de intens de musique alături de o femeie. Ți mulțumesc.

O sărută, făcură dragoste, apoi o duse în pat ca pe un copil, iar ea adormi în brațele lui.

Wolfgang rămase treaz, ascultându-i respirația, ca și cum i-ar fi fost teamă să se stingă, și începu să umple în gând cu sunete liniștea casei și a străzii. Pe pereți dansau umbrele albastre ale nopții; îl luară cu ele într-o lume îndepărtată, iar el se gândi la dimineața aceea în care se trezise în camera lui Anju, se gândi la parfumul care, în clipa aceea, ca în prima zi, emana din pernele ei, și se simți împăcat, cum nu se mai simțise de mult. „Acasă este acolo unde sunt amintirile”, își spuse el și se cufundă în somn.

Când se trezi, în cameră era încă întuneric. Simți că îl doare vezica, se ridică încet și se furișă în baie. Când se întoarse, aprinse lumânările și luă loc la masa de scris. Găsi niște coli albe, așa cum găsisese și în prima lui zi acolo, trase niște linii și scrise, incredințând totul hârtiei, până când fanfarele Toyotelor începură să tulbure somnul lui Anju, și împrăștie apoi partiturile pe pat.

Cu un suspin ușor, ea se întoarse pe o parte, întinzându-și mâna peste hârtii. Wolfgang îi mângâie brațul, îndelung și evlavios, și simți că lacrimile îi umezesc ochii. Domol, îi sărută pleoapele, până când ea se trezi cu desăvârșire.

— În loc de trandafiri, iubita mea.

Ea își ridică surprinsă capul.

— Ce-i asta? Muzică? De la tine? Luă o pagină, o studie o vreme.

— Ți place?

— Dacă îmi place? Ești atât de drăguț! Arată bine, da, dar pentru mine sunt semne criptice. Probabil așa cum ar fi pentru tine scrierile indiene. Și ele

arată foarte frumos, chiar dacă nu sunt înțelese. Nu, habar n-am cum ar trebui să sune.

— Chiar dacă nu poți s-o citești, poți totuși s-o ascuți. Începu să fredoneze, bătând ritmul cu vârful unui creion în blatul mesei și cu unghiile degetelor într-un pahar de vin. Ce-i drept, mai are și alte voci, ar trebui să bat și din picioare.

Cu hârtia încă în mână, ea își trecu degetele peste rânduri.

— Ar trebui să mi-o cânti cândva așa cum trebuie, nici nu pot să-ți spun cât de tare mi-aș dori să mai aud ceva compus de tine. Anju se dezveli, ca pentru a-l ademeni înapoi în așternuturi.

Wolfgang ezită, o cercetă mut, deși nu voia nimic altceva decât să fie lângă ea, cu ea, în ea. „Acasă”, își spuse el în gând, „acasă este femeia de care inimii tale îi este dor, cea în fața căreia îți deschizi sufletul.” Privirea ei întrebătoare dispăru. Cu un zâmbet larg, Wolfgang înghiți în sec, se șterse la ochi și se întinse după acel Siemens înșelător.

— Pornește-l.

Voia să îi dăruiască totul. Muzica lui, dragostea lui, viața lui. Respiră adânc și apoi se băgă înapoi sub cuvertura purpurie.

— Ce s-a întâmplat?

Gâtul îi zvâcnea. Ar fi putut să-i spună pur și simplu, apoi să o sărute și să râdă, și totul avea să treacă.

— Voiai să auzi ceva compus de mine, Anju, dragostea mea.

— Da. Și?

„Chiar asta faci”, gândi el, Apoi o spuse cu voce tare:

— Chiar asta faci.

— Ah? făcu Anju întorcându-și chipul spre el, uimită. Tu cânti aici? Serios?

— În niciun caz. Eu am compus-o.

Ea se sprijini în cot, râse cu poftă, după care deveni deodată serioasă.

— Ah da, tu, cum să nu? Minunat! Și eu am scris Originea speciilor! pufni ea.

Se uita la ea nedumerit, dar în ochii ei întâlnește doar o scânteie zglobie.

— Originea speciilor, cartea lui Darwin despre evoluționism, nu se poate să nu fi auzit de ea.

Muzica răsună în cameră, dar nimeni nu o mai ascultă.

— Oh, scuze, zise ea lovindu-se cu palma peste gură. Vrei să spui că tu ai – cum se spune? – făcut aranjamentul, nu-i așa? De-abia acum am înțeles. Îmi pare rău. Am crezut că te ții de șotii, știu doar că asta e de Mozart.

— Glumeam, bineînțeles, spuse el, deși nu îi venea să zâmbească. Îi venea să plângă, înghiți ca să își rețină lacrimile, se ridică în fund și își ascunse fața între genunchi. Simți mâna lui Anju pe spinarea lui, și începu să tremure la atingerea ei sfioasă.

— Wolfgang? Ce-i cu tine?

Scoase un geamăt adânc, își șterse pe ascuns lacrimile cu pătura și își îndreptă spatele. Ce lamentabilă imagine îi oferea lui Anju! Un amant plângăcios, ce umilință! Inspiră adânc.

— Îți amintești de ziua în care am dormit în camera ta? Până astăzi mă întreb cum am ajuns atunci acolo, cum de-am plecat din locul în care eram înainte. A fost cu siguranță cea mai ciudată călătorie din câte am făcut vreodată. Și am făcut multe călătorii la viața mea.

Anju se încruntă.

— În ce fel de loc erai înainte să te trezești în camera mea?

— Păi... eram acasă, în patul meu... și credeam că sunt pe moarte, începu el, luând-o de mână, cu ochii în tavan. Eram bolnav. Nu se mai putea face nimic. O afecțiune a rinichilor, acum știu despre ce era vorba. Pe vremea aia nu se putea face nimic într-un astfel de caz. Eu...

— Pe vremea aia?

Wolfgang inspiră adânc.

— Nu e atât de ușor de explicat... Pe atunci... Ah, eu...

Poate ar trebui pur și simplu să se ridice din pat și să se prefacă râzând că nu e nimic, ca și cum și-ar fi uitat gluma. Da, asta ar trebui să facă. Dar atunci simți pe umăr mâna lui Anju și iar începură să îl usture ochii. Pe atunci, reluă el, lumea era încă mare și noaptea, încă întunecată. Seara trebuia să aprindem o lumânare de seu la fereastră ca să fie lumină și pe stradă. Nu poți să-ți închipui așa ceva, Anju, nu-i așa?

Anju ridică din umeri.

— Cunosc zone din India unde se face la fel. Unde ai trăit?

— În Viena.

Ea râse.

— Așa ceva auzi mai curând după o misiune în țările africane, undeva departe de lumea civilizată. Astfel de povești de călătorie, vreau să spun.

— Dar chiar am trăit în Viena. Timp de zece ani. Până în December. 1791.

Și atunci începu să povestească despre acele zile în care simțise că moartea îi dă târcoale, despre teama că timpul îi scăpa printre degete, despre ultima noapte petrecută acolo și despre felul în care se trezise într-un pat străin. Anju stătea în fața lui ținându-l de mână în tăcere.

— Acum înțelegi de ce vă par uneori atât de ciudat, și probabil că numai înțelepciunea sau prevederea dumnezeiască a făcut să mă trezesc exact în camera ta, Anju, iubita mea Anju.

Închise ochii, îi duse mâna la buzele lui și o ținu acolo multă vreme.

Se uită la ea și văzu că îi lucește o lacrimă în colțul ochiului. Se întinse după Siemens și apăsă pe butoane până când ajunse la allegro.

— Ascultă numai! E o muzică foarte veselă.

Sfâșietoarele acorduri minore îl dovediră de mincinos.

— Ăăă... mă întorc imediat. Anju se dădu jos din pat, își luă capotul și se făcu nevăzută. Wolfgang o auzi trântind o ușă, după care se așternu o liniște care părea să nu se mai termine. Când se întoarse, Anju părea foarte palidă, în ciuda tenului său închis.

— Wolfgang, să nu mai vorbești cu nimeni despre asta, spuse ea pe un ton vehement, mângâindu-i ușor obrazul. Promite-mi! Da?

Îi auzea respirația agitată.

— Aș vrea să mă lași acum singură, Wolfgang. Te rog. Du-te.

Teama din glasul ei îi sfâșie inima. Se îmbracă, fără să știe de ce. Anju îl conduse pe coridorul întunecat, îl strânse iute în brațe și fugi înapoi în apartament. I se puse un nod în gât, de-abia reuși să îngaime Adieu, auzi ușa închizându-se și pe cineva izbucnind într-un plâns înăbușit.

Vântul împrăștia frunzele pe trotuar. Lui Wolfgang i se părea că înoată în larg, căutând în zadar cu picioarele fundul mării. Se simțea pustiit și începu să fredoneze ca să își alunge aleanul, dar știa că e în zadar. Își băgă mâinile în buzunarele hainei și, printre șervețele, chei și o pungă de chifle goală, dădu de micul dreptunghi de plastic. Îl scoase și îl aruncă la rigolă, fără să se uite, în prima băltoacă pe lângă care trecu. Se opri să se mai uite o dată la obiectul albastru care înota în apa mocirloasă, se aplecă și îl ridică din nou. Anju îl gonise, desigur, dar nu pentru totdeauna. Îl iubea, asta vedea clar. Trebuia să îi mai dea timp – timp să cumpănească lucrurile și timp să îl înțeleagă pe el, până când va fi din nou toată a lui. Deocamdată avea să

lucreze, să fie harnic, pentru a se dovedi demn de ea. Visa ca ea să îl audă cântând într-o zi pe scenă, în fața unui public care să îl omagieze.

Șterse cu grijă dreptunghiul de pantaloni. Poza era neclară și înfățișa un bărbat care, ce-i drept, nu era chiar Wolfgang, dar cu siguranță ar fi putut să îi fie frate. Doar părul părea mai închis la culoare. „Eberhard Pall-ou-ss-c-z-i-c-z-k”, citi Wolfgang, fără să știe cum se pronunță. Cu sentimentul supărător că furase identitatea unui necunoscut, își băgă hotărât cartea de identitate înapoi în buzunarul hainei și se îndreptă spre metrou.

Zilele treceau una după alta, însă Anju nu dădea niciun semn de viață. Wolfgang îi dăduse lui Piotr numărul ei și insistase ca violonistul să nu se atingă de telefon până când sună Anju. Dar telefonul să încăpățâna să rămână tăcut. I se părea că mirosul ei e încă impregnat în pielea lui și se abținu să se spele până când Piotr îi făcu observație. Wolfgang se refugie în baie și lăsa apa să îi spele lacrimile amare. Se străduia din răspuțeri să lucreze, dar de-abia reușea să se concentreze; încercă să compună un marș funebru și scrisese un octet onorabil, dar fără pretenții, ca să se distreze cu niște nerozii și să mai scape de amărăciune.. Îi veni în minte Requiem-ul. Încă îl frământa neliniștitoarea întrebare privitoare la viitorul lui. Ce îl aștepta dacă termina Requiem-ul? Oare atunci ar fi putut să pună capăt noii sale vieți? Răsfiră foile pe măsuta cu blat de faianță a lui Piotr, le mai citi o dată, căută ceva cu care să scrie, ezită, începu să aibă îndoieli, i se făcu frică, împături hârtiile fără să fi făcut nimic, le făcu sul și le prinse cu un elastic. Se gândi o clipă la Mado. I se părea că ce trăise alături de ea face parte dintr-o altă viață. Alerga neobosit prin oraș, suna zadarnic la ușa blocului în care stătea Anju și seara se ducea la Blue Notes, unde cânta, fără să știe ce, cu privirea mereu ațintită spre intrare. Inima lui nu era făcută să îndure un dor atât de covârșitor.

— Te caută cineva la telefon, îl întâmpină Piotr întinzându-i victorios Siemens-ul.

— Anju!

— Domnul Mustermann?

Decepție.

— Domnul Mustermann? Aici Bangemann, de la agenția Kracht.

— Da, răspunse el sec. Am făcut rost de o carte de identitate.

— Aha, e o veste minunată, domnule Mustermann, numai că acum, firește, e cam târziu, înțelegeți?

Wolfgang tăcea.

— Domnule Mustermann, s-ar putea să am o propunere pentru dumneavoastră. E vorba tot de muzică, bineînțeles. Trebuie să știți însă că e foarte urgent. Ați avea timp să treceți chiar astăzi după-amiază pe la mine, pe la birou? Așa, spre trei, să zicem?

Wolfgang se gândi o vreme înainte să răspundă.

— Un angajament? Da, bineînțeles. O să vin.

Luă Siemens-ul de la ureche. Cutiile acelea muzicale mai putea să le înghită – la urma urmei, știa acum pe unde intră muzica –, dar voci care zboară neauzite prin aer? Asta depășea cu mult puterea lui de înțelegere.

— Ce? Ai primit un angajament de la agent? Unde?

— La Musikverein, zise el înghițind în sec. Dacă n-o să sune niciodată?

— Musikverein! Când?

Wolfgang ridică din umeri.

— Cică e urgent, deci probabil că în curând.

— Wolfgang! E cel mai bun lucru care ți se putea întâmpla. Musikverein! izbucni Piotr entuziasmat, după care puse trist Siemens-ul la o parte. E primul tău concert adevărat, și s-ar putea ca atunci să fii în Polonia și să nu am ocazia să te văd. Dar măcar știu că atunci când mă întorc o să ai angajamente în fiecare săptămână. Vei fi în sfârșit faimos, așa cum meriți!

Îmbrăcat cu o cămașă nouă și cu buletinul în buzunar, Wolfgang se prezentă în fața agentului Bangemann.

— Domnule Mustermann, avem o problemă cu un pianist. Un adevărat profesionist, interpret de Mozart. Acum căutăm un înlocuitor de același calibru. Ar urma să cânte săptămâna viitoare la Musikverein. A dispărut fără urmă, spuse Bangemann ridicând mâinile în aer. Plecase pe un iaht undeva în Pacific, nimeni nu știe unde și de ce. Trebuia demult să fie înapoi, și nu am idee dacă mai apare. A găsi, în puținul timp care ne-a mai rămas, un înlocuitor cu asemenea calități este... Bangemann ridică din nou mâinile a neputință. Acuma, dumneavoastră sunteți specialist în Mozart, nu-i așa? Se opri o clipă din vorbit și se uită pătrunzător la Wolfgang. Ar fi o ocazie bună să vă afirmați.

— Atâta vreme cât e vorba de un angajament serios, o să fiu pregătit să fac față așteptărilor. Ce, când și unde o să cânt?

Bangemann îi întinse un bilet tipărit pe o hârtie lucioasă.

— Vă puteți familiariza cu bucata asta?

Wolfgang ridică sprâncenele a mirare. O sonată pentru pian, pe care o compusese și cântase pe vremea când era doar un flăcăiandru, variațiuni pe un divertisment de care de-abia își mai amintea – așa ceva ar fi o șansă pentru el, ținând seama de situația lui, dar oare asta își dorea? Naufragiase în secolul XXI pentru a interpreta o sonată care fusese cântată exact în acea formă cu două sute de ani mai înainte, care de atunci, după toate probabilitățile, mai fusese cântată exact în acea formă de mii de ori și care acum se găsea în toate casele, înregistrată pe unul dintre discurile acelea argintii? Nu s-or fi săturat cu toții de ea? El unul era sătul de ea, sătul ca unul care, după șapte pârjoale, nu mai poate mânca niciuna în plus. Wolfgang oftă încet.

Bangemann își umflă nările.

— Bine, dacă programul vă pune dificultăți... putem, bineînțeles, să-l schimbăm în funcție de preferințele dumneavoastră... Firește, trebuie să fie tot Mozart. Așa că, dacă nu prea vă simțiți stăpân pe sonata asta... Deși, pe de altă parte, ar fi bine să...

— Dacă nu mă simt stăpân pe ea? Oh, eu simt cu totul altceva pentru sonata asta, care e moartea oricărei arte adevărate, pentru că nu vrea decât să susțină victoria a ceea ce ar putea trece drept esprit și prospețime împotriva banalității și a lipsei de gust. Deci, dacă îmi permiteți, chiar mi-ar face plăcere să dau o seară Mozart, dar în felul meu, care, cu siguranță, o să aibă succes și o să stârnească aplauze de mulțumire.

— Domnule Mustermann, ca să fiu sincer, pe experimente mult prea mari nu pot să mă...

— O musique bună, proaspătă, este întotdeauna un experiment. Când muzica nu e experiment, e un eșec și nu poate fi numită, fără mustrare de conștiință, „măiestrie”. Cânt Mozart. Punct. Din partea mea, poate foarte bine să fie și sonata asta. Dar în felul meu.

Acum Bangemann fu cel care oftă ușor.

— Bine, domnule Mustermann, așa să fie. Spuneți-mi atunci ce doriți să cântați, ca să putem scrie pe afișe.

— Scrieți „Variațiuni pe marginea iubirilor lui Wolfgang M.” Căci cu dragostea, dragul meu, cu dragostea nu se greșește niciodată.

Viena, 27 octombrie 2007

Buna și neprețuita mea prietenă (și... iubită?),

Au trecut mai bine de paisprezece zile de când nu am mai auzit de tine și nu am primit vreo scrisoare de la tine, dar cum să primesc ceva dacă tu nu știi unde poți să îmi scrii? Prin urmare, ca să nu mai aștept în zadar vești de la tine, îți voi spune unde locuiesc, dar trebuie să știi că apartamentul meu nu

oferă prea mult confort, pentru că, fiind chiar lângă Suedbahnhof, nu este un adăpost prea rășărit, însă e ieftină, iar eu – după cum lesne poți constata din foaia de concert alăturată – în curând voi fi în stare să îmi iau o casă frumoasă, mai bună, cu toate că, pe de altă parte, trebuie să cântăresc temeinic avantajele uneia în raport cu ale celeilalte, cu atât mai mult cu cât eu stau acum împreună cu iubitul meu prieten Piotr, care este un violonist foarte ordonat, și, cum trăim sub același acoperiș, pot să împart cheltuielile cu el – lucru pe care, după ce mai întâi găsesc o locuință mai comodă, nu îl voi mai putea face, fiind nevoit să iau asupra mea toate îndatoririle. Însă, după cum am fost încredințat după un concert pe care l-am susținut cu mult succes și care a stârnit mult entuziasm, mulți sunt interesați să îmi solicite concerte ca să fiu auzit, și – voilă – așa totul va intra cu siguranță pe un făgaș bun și în curând voi avea onoarea și plăcerea ca tu să mă vezi la cel pe care urmează să îl susțin la Musikverein, și poți să fii sigură că în seara aceea voi cânta de mii de ori mai frumos și mai bine, doar știind că tu, buna și iubita mea Anju, ești în public și că pot să te văd, ca să pot fi fericit și să cânt numai și numai pentru tine, fiindcă sunt sigur că știi, înțelegi, presimți, vezi cu ochii minții, pricepi, intuiești, simți, te aștepti la asta și accepți, ești convinsă, bănuiești, presupui și îți închipui și nu te sâcăie că eu încă te mai iubesc, acum la fel ca atunci, pe tine, cea mai bună, mai iubită și mai demnă de prețuire, pe veci adorato Anju – asta nu poți să mi-o iei în nume de rău, altfel mă spânzur –, pentru totdeauna și în eternitate, cu toată inima mea, fără să mint, eu, cel de atunci și de acum,

subsemnatul,

domnul Wolfgang M.

P.S. Călduroase salutări prietenului nostru octopod și muștei – îți mai țin și acum concerte de zbârnâieli? Dacă nu, cu plăcere mă voi grăbi să-i dau o mână de ajutor și îi voi transcrie partiturile; poate pur și simplu le-a uitat!

44 Instrument folosit cu precădere în muzica clasică indiană.

Sanctus

Sanctus, sanctus, sanctus Dominus,

Deus Sabaoth.

Pleni sunt coeli et terra gloria tua.

Hosanna in excelsis.

Și astfel, doar câteva zile mai târziu, Wolfgang urcă pe scena sălii de concerte Musikverein și cântă cuminte o sonată pentru pian – ce-i drept, nu cea pe care ar fi trebuit să o cânte, ci tocmai cea pe care i-o dăruise lui Anju –, auzi la sfârșit vuietul aplauzelor răsunând puternic din sala care rămânea ascunsă în spatele luminii orbitoare a reflectoarelor, se înclină politicos, își duse ambele mâini la inimă și rămase o vreme nemișcat, până își recăpătă stăpânirea de sine. Se așeză din nou la pianul cu coadă, lăsă să reînvie în amintire vocea de aur a Aloysiei cântând aria aceea care i se potrivea ei mai bine decât oricui altcuiva. Încetul cu încetul, trecu la piesa următoare și rememorează toate iubirile sale; își aminti de Pamina, de Susanna, de Zerlina, de Despina. De Constanze, firește. În acorduri delicate, trecând de la frivolitate la timiditate și la nostalgie, și-o aminti pe fiecare în parte, imortalizându-le în câte o temă, după care le aduse pe toate împreună într-un cor fulminant și se opri brusc în mijlocul unui crescendo furtunos.

Pauza dură cât patru măsuri, în timpul cărora se auzea respirația spectatorilor.

Când porni din nou cu ritmuri îndrăznețe, prevestind viitorul, lăsă hora femeilor să reînvie, de data aceasta însă mai discret, ca niște umbre în culise, aproape uitate, și țesu apoi, ca pe o pânză de păianjen, tema ploii lui Anju, care părea să învăluie în lumină întreaga compoziție.

Când ridică privirea, i se păru că le vede pe toate în public – mai întâi pe Constanze și pe Aloysia, și la sfârșit pe rafinata Mado, privindu-l radios peste saxofonul ei. Îi veneau noi și noi idei. Doar Anju nu era de găsit și, ori de câte ori dădea cu privirea de scaunul roșu și gol din primul rând, i se strângea inima. Când termină, în sală se așternu o liniște încordată, până când un unic și curajos „Bravo” trezi publicul dintr-o transă confuză. Aplauzele izbucniră ca o furtună de toamnă. Wolfgang se ridică în picioare și, încă o dată, gustă din plin momentul pe care îl așteptase și care era mai presus de toate: momentul succesului, momentul fericirii imediate. Simți cum i se umflă pieptul, și totuși rămase cu un gust amar când se uită în jos spre scaunul gol. De peste tot lumea striga „Bis”, „Bravo” și „Mustermann”.

Wolfgang se apropie încet de marginea scenei și știu imediat ce să cante. Făcu un ocol la microfon, se înclină și începu să vorbească. Într-o clipită se făcu liniște.

— Vă mulțumesc din tot sufletul și aș fi bucuros să vă mai cânt ceva. E vorba de o piesă pe care până acum nu a mai auzit-o nimeni în afară de piticul din urechea mea, zise el sfredelind cu degetul în ureche. Câțiva spectatori râseră, iar Wolfgang își coborî vocea. O piesă pe care vreau să o dedic onorabilei domnișoare care a fost muza mea astăzi.

Scrută încăperea cu privirea, dar Anju nu se vedea nicăieri. Cu inima strânsă, se așază din nou la pian și spuse povestea iubirii lui pentru Anju, de care se bucurase atât de puțin timp. Și, ca și cum ar putea să se pedepsească singur cu asta, își refuză orice consolare și cântă cu atâta jale, încât sala rămase înmărmurită, pătrunsă de regret și de sentimentul vag al unei pierderi iremediabile. Tristețea care îi cuprinsese pe toți era aproape palpabilă. Făcu o plecăciune scurtă, își înghiți lacrimile și părăsi scena.

Anju tremura. Era liniște acum, doar inima și tâmpla îi zvâcneau cu putere în contratimp. Soneria ușii sună strident pentru a doua oară. Anju o fixă cu privirea pe Barbara și clătină din cap; mușcase buza până la sânge. Știa deja că soneria va suna și a treia oară. Poate că și de data aceasta îi aducea o scrisoare. La gândul scrisorilor lui i se umeziră ochii. Deschisese doar două dintre ele, mai mult nu suportase. Își aminti scrisul lui de mână, îngrijit, dar

abia lizibil, care părea decupat dintr-un secol revolut, și vorbirea lui bombastică, uneori cam neșlefuită, care se poticnea în propriul umor și din care totuși răzbătea atât de multă afecțiune. Erau scrisorile unui bolnav. Iarăși sună soneria, și Anju sări de pe scaunul din bucătărie, fugi în camera ei și trânti ușa după ea. De fiecare dată când se gândea la el o inunda o durere sfâșietoare, aproape fizică. O intrigă acea ieșire de neînțeles, care într-o clipă îl preschimbase în altcineva, îl transformase într-un nebun și i-l răpise fără niciun avertisment. Da, era ca un mort pentru ea, fiindcă, deși îi era atât de dor de el, îi era totuși clar că pe bărbatul care nu cu mult timp în urmă o ținuse în brațe, care îi fusese aproape cum nimeni nu fusese până atunci, nu îl va mai putea găsi niciodată. Cu grijă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu spargă ceva, se așază pe marginea patului, dar căzu imediat în genunchi, ascunzându-și fața în mâini.

Cel mai rău era că noaptea aceea și dragostea în care ea, pentru puțin timp, crezuse dispăruseră pentru totdeauna. Își șterse pe pantaloni mâinile ude de lacrimi și se ghemui pe cuvertură.

Nu putea să uite acea dimineață în care el fusese nevoit să urineze în ceașca ei. Ea pusese incidentul pe seama petrecerii, a beției și a prostiei de care erau uneori capabili bărbații, și îl scuzase. Acum însă totul se năruia, suna fals și găunos, și gândul la ceea ce ar fi putut afla de la Jost și Enno despre ziua aceea era de ajuns ca să îi aducă lacrimi în ochi.

Și totuși, mai era în ea ceva care se hrănea din fiecare amintire pe care își îngăduia să o păstreze – despre ochii lui mari și limpezi, cu care părea să privească direct în sufletul ei; despre căldura pielii lui; despre mâinile lui, care o dezmierdaseră cu atâta dragoste. Și, tot așa cum mâinile lui nu o atinseseră pe Anju niciodată pe nechibzuite, nici cuvintele lui nu îi lăsaseră vreodată impresia că ar fi spuse la întâmplare; în fiecare clipă, până și când glumea, își îndrepta toată atenția asupra ei.

Mici sughițuri de plâns îi scuturară din nou pieptul. Dorul mistuitor înghițea totul ca o otravă care se răspândea chinuitor în ea, iar singurul antidot era gândul la nebunia lui, care îi răpise ei totul și care nu durea mai puțin.

Dinspre intrare se auzi un scârțâit ușor. În ușă era doar Barbara, cu o scrisoare în mână. Se apropie încet, se opri în dreptul patului, șovăind, ca și cum nu îndrăzneă să se așeze lângă Anju.

— Bună, spuse Barbara punând cu grijă scrisoarea pe pernă și îndepărtând sfios o şuviță de pe fruntea lui Anju. La vârsta lui, cei mai mulți bărbați sunt însurați.

Anju clătină ușor din cap.

— El nu, se grăbi ea să spună.

— Bine, și atunci? Ce pune la cale? Hai, termină cu prostiile. Nu merită să verși nicio lacrimă pentru tipi, chiar tu ai spus-o.

— Lasă-mă singură, te rog. Și... Barbara? Nu le spune nimic băieților, OK?

De-abia după ce ușa se închise din nou, Anju începu să își caute servetelele. Se întinse după pernă, o cuprinse în brațe, se ghemui lângă perete și cântări plicul în mână. Își aminti deodată prima scrisoare a lui Wolfgang, cu biletul la concert. În ea se dăduse o luptă cruntă când încercase să se hotărască dacă să meargă sau nu, iar dorul ei devenise aproape insuportabil. În cele din urmă, rupsese biletul și îl aruncase la coș, chiar dacă știa că astfel durerea va deveni încă și mai cumplită.

În seara concertului adunase, în genunchi, toate bucățelele de hârtie, le pusese cu greu la loc, lipindu-le cu bandă adezivă, și se dusesse la Musikverein, rămasese mult timp în fața sălii de concerte și de-abia după începerea concertului își făcuse curaj să intre. Nu i se mai dăduse voie, așa că trăsese cu urechea la ușă, auzise bucata pe care i-o dedicase el, și fugise înlăcrimată înapoi în stradă. Știa că nu avea voie să aștepte până la sfârșit, că i-ar fi imposibil să îl vadă acolo, pe scenă, atât de impunător și sincer și senin, fără să nu ia pe umerii ei o misiune care o depășea.

Sfășie plicul în bucăți.

Viena, 3 noiembrie 2007

*Distinsă, iubită, adorată,
preacinstită mademoiselle la coccinelle⁴⁵,
farfallina⁴⁶, ragnolina⁴⁷, palumella,
scarabella⁴⁸... și plecată de totella!*

Ce poveste am să-ți spun! Și acum mi se mai strânge inima de durere când îmi amintesc, dar ție nu o să-ți vină niciodată să crezi ce i se poate întâmpla unui biet, trist și oropsit scaun tapițat! Ascultă numai povestea care te va întrista până la lacrimi, așa cum m-a întristat și pe mine. Mi-e peste poate să trec sub tăcere tot ce s-a întâmplat, cu toate că mă doare sufletul când mă gândesc la bietul de el și la soarta lui crudă. Stătea, stătea, stătea, stătea și stătea gol! Și după aceea mai stătea gol o dată. Spune deci dacă nu-ți frânge și ție inima! Stătea chiar în primul rând, sub ochii mei, în timp ce eu cântam și cântam întruna, doar pentru... (da, pentru cine, asta se vrea a se ști) și trebuia mereu să îmi aduc aminte că nu cânt decât unui biet scaun gol. Era o sonată în fa, acum mă întreb unde am mai auzit-o... Ah, nu, nu se poate! În fine, el stătea și stătea și stătea, era gol de fiecare dată când mă uitam la el, s-a abținut cuminte de la toate aplauzele și apoi, gol cum era – mă crezi sau nu –, când s-a terminat concertul și m-am uitat într-acolo, vărsa lacrimi mari și nu se mai oprea din plâns!

Așa, trecând acum la o altă chestie, ca să pot să uit de scaunul de la concert, după ce azi-dimineață mi-am tăiat chifla, am uns-o cu trei linguri de dulceață, pline vârf, niște linguroaie imense, umplute cu dulceață până la refuz, cu munți de dulceață lipicioasă – mă poți numi un prodige⁴⁹ –, astfel încât nu îmi lipsea nimic, ba chiar îmi prisosea, pentru că dulceața se prelingea pe margini și a trebuit să o ling înainte să mușc, iar când am mușcat, așa a țâșnit din chiflă! Coacăze. Acum am o pată. Coacăze.

Am mai compus câte ceva, un sac plin, douăzeci și trei de compoziții în la, paisprezece în si bemol, o sută douăzeci și opt în do, nouăzeci și șase în re, patruzeci și opt în mi, nouă mii opt sute șaptezeci și șase în fa, una în sol, trei sute treizeci în si, patruzeci și cinci în pi, trei în vi... Ce? Ce!? Nu mă crezi? Te îndoiești de mine, nu îmi acorzi niciun strop de încredere? În fața

ferestrei mele se cacă porumbeii, îndrăznesc să spun; asta pentru că Piotr este plecat, altfel nu lasă niciun găinaț, și în timp ce mușcam astfel din chifla mea a răsărit soarele; ceea ce, nota bene, pe mine nu mă face să mă mir câtă vreme mă așteptam la asta în mod firesc, căci până acum a răsărit în fiecare zi, de când mă știu și de când îmi stă în putință să gândesc mai mult și mai bine decât vor oamenii de obicei să se gândească.

Rămâi cu bine, ragnolina mia, te sărut de o mie de ori,

chiar dacă numai în gând,

Wolfgang M.

[45 „Buburuză” \(fr. în original\).](#)

[46 „Fluturaș” \(it. în original\).](#)

[47 „Păienjenită” \(it. în original\).](#)

[48 Feminin format de la scarabeo, „scarabeu” \(it. în original\).](#)

[49 „Minune” \(fr. în original\).](#)

Benedictus

Benedictus qui venit in nomine Domini.

Hosanna in excelsis.

Anju ieșise. Sigur ieșise, și nu mai era nimeni acasă. Altfel de ce nu i-ar fi deschis ușa? Cu toate acestea, se mai uită o dată în sus și i se păru chiar că zărește o umbră la una dintre ferestrele de la etajul al doilea. Se răsuci și plecă pe drumul său, de-a lungul trotuarului, înghițind întruna nodul din gât. Nu, era clar că nu fusese nimeni la fereastră, doar lumina difuză de toamnă se juca amăgitor în geamurile întunecate. Și totuși, când mai avea puțin până la colțul străzii, i se păru că cineva îl urmărește cu privirea. Cu inima strânsă, își dădu seama că nu ploaia mărunță e cea care îi udă obraji. Neabătut, pași apăsător mai departe, stradă după stradă, așa cum făcuse de atâtea ori până atunci. Undeva, îngropată adânc în el, rămânea speranța că, totuși, există o destinație; ca și cum pentru a ajunge din nou acasă nu trebuia decât să meargă suficient de departe, ca și cum ar putea, într-un fel, să deschidă o ușă și să pătrundă într-un loc în care odinioară îl așteptase o mare iubire. O iubire care dădea sens tuturor lucrurilor. Nu cunoștea străzile, nu se uita la oameni sau la galantare, nu se gândea la apartamentul pustiu al lui Piotr, nu mai știa ce zi este, și nici dacă are angajament seara la Blue Notes. Tot ceea ce știa era că nu vrea să meargă în niciunul dintre acele locuri. Totul în el era o rană. De-abia luă în seamă larma pe care o făceau niște muncitori care blocaseră trotuarul pentru reparații. Se strecură printre mașinile parcate la marginea trotuarului și trecu pe cealaltă parte a străzii. Plin de râvnă, se apucă de un canon pe care îl născocise odinioară într-o doară, dar totul suna searbăd și surd, când deodată îl izbi un zgomot violent; Wolfgang se întoarse și se holbă ca hipnotizat la niște lumini orbitoare. Auzi un scrâșnet, se dădu înapoi cu stângăcie, ceva îl lovi cu putere în braț și la cap, îl trânti la pământ, el se gândi la Anju, și în clipa următoare îl învălui un întuneric de nepătruns.

Primul lucru pe care îl simți fu o durere surdă la tâmplă. Era întins pe ceva tare, umed și rece și, ca de departe, răzbi până la el glasul unui bărbat care înjura. Clipi de câteva ori, văzu cerul gri-plumburiu și se ridică în capul oaselor, cu grijă. Mașinile vâjâiau claxonând pe lângă el.

— Hei! Mă auzi? Poți să te ridici?

Wolfgang desluși chipul unui bărbat sub un chipiu albastru.

— Lasă-mă, nu mai vreau.

— Ei, asta-i bună! Gata, hai sus.

Wolfgang apucă mâna pe care i-o întinse bărbatul și simți cum o durere puternică îi străbătu brațul când se ridică în picioare.

— Data viitoare te sinucizi în altă parte, dar nu în tura mea. Doamne sfinte!

Wolfgang urcă anevoie după bărbat într-o mașină lungă. Încercă să își aducă aminte cum se cheamă, dar nu reuși. Se trezi înconjurat de oameni, toți se holbau la el. Se lăsă împins pe o banchetă. O femeie se văicărea cu foc. Ceva cald și lipicios îi acoperi ochiul și Wolfgang observă că îi picura sânge pe jachetă.

„Autobuz.”

Hainele ude i se lipeau de umeri. Femeia încă plângea, din când în când mai cobora lume, iar bărbatul cu chipiu vorbea agitat, cu un Siemens la ureche.

„Sinucidere.”

— Nu, stai așa... încep Wolfgang să protesteze, dar renunță. La urma urmei, ce importanță mai avea?

Curând după aceea văzu niște sclipiri albastre în oglinda străzii udate de ploaie, apărură niște bărbați în jachete de un roșu aprins, îl scoaseră pe Wolfgang din autobuz și îl așezară pe o targă, după care îl împinseră într-un vehicul mare, plin de dulapuri, furtunuri și aparate.

— Mă auziți? Puteți să vă mișcați brațul?

Drept răspuns, Wolfgang ridică mâna.

— Cum vă numiți? Știți ce zi e azi?

Un bărbat se aplecă deasupra lui, îi deschise pleoapa și îl martiriză cu o lumină orbitoare, iar un altul îi înfășură ceva în jurul gâtului. Wolfgang închise ochii și rămase mut, cu capul într-o parte.

— Vă ducem acum la spital, vreți să anunțăm pe cineva?

Nu, nu voia niciun doctor. Încercă să se opună când fu legat strâns cu niște curele de targă, dar renunță și simți duduital ambulanței în întreg corpul.

— Mi-au fost luați toți, răspunse el într-un sfârșit, dar nu era sigur că îl mai aude cineva.

Cineva îl înveli cu o pătură. Când fu scos din mașină, primul lucru pe care îl văzu fu lumina strălucitoare a unei uși de sticlă. Un om în halat îl împinse prin niște coridoare lungi, îl culcă pe un alt pat, stătea întins, așternutul aspru sub mâinile lui, halate albe, un du-te-vino continuu. Rana de la tâmplă era acoperită cu un bandaj. O femeie se apropie de pat și îi înfășură în jurul brațului o banderolă care se strânse ca un șarpe care se încolăcește, până când scoase un piuit, iar Wolfgang țipă speriat.

— Încetați, lăsați-mă, de ce-mi faceți asta?

— Haideți, liniștiți-vă.

— Ce se-ntâmplă aici?

— Nu vrea să-și spună numele, domnule doctor, și cred că ceva nu e în regulă cu asigurarea lui medicală.

Un halat alb se aplecă peste el.

— Hm, suflați o dată spre mine.

— Nu vreau să am de-a face cu doctorii și, în afară de asta, nu pot să plătesc consultațiile.

— Asta o rezolvăm noi cumva, soră, trebuie să apară și poliția în curând. Până atunci, prelevare de sânge sub supraveghere și apoi procedura obișnuită.

Wolfgang văzu cum bărbatul în halat alb ieși din încăpere clătinând din cap. Se întoarse pe o parte, se ridică în fund și băjbâi cu picioarele după pantofi, dar nu îi găsi.

Medicul se întoarse însoțit de un bărbat cu haină albastră. Iar îi puseră lui Wolfgang o banderolă în jurul brațului. Îi așteptă răbdător să termine, dar o înțepătură dureroasă îl făcu să tresară. Când văzu cum îi curge sânge din braț într-un tubușor, începu să țipe.

— Nu vreau să-mi lăsați sânge, opriți-vă, nu mai vreau niciodată! Voi m-ați omorât!

Suduind, medicul îi prezentă celui îmbrăcat în albastru tubușorul umplut cu sânge.

— Fără alte observații, spuse el zâmbind. Pacientul dumneavoastră. Seară bună.

Celălalt își săltă chipiul pe frunte, își trase un scaun mai aproape și ciocăni cu vârful unui creion în coperta unui carnețel.

— Vă rog să mă scuzați, dar îmi trebuie datele dumneavoastră personale. Domnul...?

— Mustermann, Wolfgang Mustermann.

Celălalt notă în carnețel, privindu-l pe Wolfgang cu interes.

— Domnule Mustermann, șoferul autobuzului a spus că ați fi încercat să vă luați viața...

— Nu s-ar îndura Domnul de unul ca mine.

Funcționarul tăcu încurcat, după care întrebă ezitând:

— Aveți vreun act de identitate asupra dumneavoastră?

Wolfgang simțea că îi vâjâie capul.

— Ăăă... am o carte de identitate.

— Bun. Arătați-mi-o, vă rog.

— E în buzunarul hainei, acolo.

Bărbatul în albastru îi întinse haina îmbibată de apă. Wolfgang pescui cartela din buzunar și deodată îl izbi din nou mirosul din pivnița prăfuită, din casa scărilor, din camera lui Anju, mirosul lui Anju... Oftând adânc, îi dădu funcționarului cartea de identitate.

— Eberhard W. Pall-ou-ss-c-z-i-c-z-k? Dumneavoastră sunteți?

Wolfgang confirmă cu o înclinare a capului.

— Adineauri mi-ați spus că vă cheamă Mustermann. Aici însă scrie Pall... Cum se pronunță?

— Vedeți dumneavoastră, răspunse Wolfgang placid, tocmai aici e schepsisul.

El însuși încercase mai bine de o oră să își dea seama cum se pronunță și își alesese, dintre toate posibilele moduri de rostire, pe cel mai armonios.

— Niciun artist care se respectă n-ar vrea să ajungă cunoscut cu numele ăsta.

— Deci Munstermann e un nume de scenă? Hm, dar nouă pe celălalt trebuie să ni-l dați, spuse el oftând. Bun, încă o dată. Eberhard Pall-ou-ss-c-z-i-c-z-k. Aveți o adresă?

— Cum să nu? Stau la un prieten...

Se opri speriat, amintindu-și că Piotr îl pusese să promită, pe sufletul mamei lui moarte, că nu o să divulge adresa nimănui. „Altfel m-a luat gaia”, îi spusese violonistul, vădit îngrijorat.

— Adică...

Funcționarul își încreți fruntea.

— Cum așa, la un prieten?

Wolfgang inspiră adânc și începu precaut:

— Bine, nu chiar așa, de fapt, e un loc pe care iubita mea, care...

— Vreți să-mi spuneți odată adresa dumneavoastră sau nu? Deci unde este permisul dumneavoastră de ședere?

Funcționarul avea ochii ciudat de inexpresivi, de un gri spălăcit, ca și cum un pictor ar fi amestecat toate culorile de pe paletă.

Wolfgang își strânse buzele.

Funcționarul oftă, se rezemă de speteaza scaunului și închise pentru o clipă ochii.

— Ascultați, domnule Palloussczicz, puteți să-mi spuneți cum s-a produs accidentul?

— Nu știu, eu...

— Ați sărit în fața autobuzului?

— Nu... eu...

— Atunci unde vă duceați?

— Drept înainte.

Omul în albastru tuși încetișor, se ridică și părăsi pentru puțin timp camera. Când se întoarse, îl măsură pe Wolfgang de sus până jos cu o privire necruțătoare.

— Susțineți deci că sunteți Eberhard Palloussczicz? Născut în 11 mai 1968?

Wolfgang zâmbi șovăielnic.

— Sigur, așa scrie acolo, nu-i așa? În cartea mea de identitate.

— Interesant, domnule Palloussczicz, zise funcționarul și își încrucișă brațele. Atunci, conform datelor noastre, ați murit în 8 noiembrie 2006.

Wolfgang simți cum începe să îi tremure bărbia. De-abia își auzea vocea.

— Atunci e... greșit, era 5 December, de asta sunt sigur.

— Poftim?

— Oh, adică... Tăcu și, cu privirea pironită în podea, își plimbă piciorul desculț pe linoleum. Ziua morții mele. 5 December.

— Dumnezeule! Funcționarul își duse mâna la frunte. Totul e clar acum! Ați putea acum să-mi spuneți numele dumneavoastră? Numele adevărat?

Era mort. Acel Eberhard al cărui nume îl luase cu împrumut, cum luase odinioară pantalonii lui Enno, nu mai exista. Irosise vreodată vreun gând pentru el? Ce știa despre el, în afară de faptul că murise înainte să apuce să împlinească patruzeci de ani? Poate cu o zi înainte de acel 8 November⁵⁰ încă mai făurea planuri nevinovate pentru ziua următoare, pentru săptămâna următoare, anul următor. La acest gând, Wolfgang simți că îl trece un fior. Nu spusese mereu că, în viață, nu este nimic mai sigur decât moartea? Și că, pe de altă parte, momentul exact în care ne va căuta moartea este cel mai nesigur dintre toate? El însă își cunoștea data morții, și în curând avea să se împlinească un an de atunci. Dacă aceeași dată a morții era valabilă și în noua lui viață? Cât timp îi mai rămăsese?

Wolfgang găfâia. Buzele i se mișcau fără să scoată niciun sunet. Într-un sfârșit, își dresă glasul.

— Vă rog să-mi îngăduiți să plec acasă.

— Aha, și unde este acest „acasă” pentru dumneavoastră? întrebă funcționarul uitându-se la ceas.

— În Viena.

— În Viena, aha. Adresa, vă rog.

— Numai că nu mi-e prea ușor să vă dau adresa, e mai complicat decât pare...

— Domnul meu! Funcționarul trânti carnețelul pe masă. M-am săturat! De ce trebuie să fiu mereu eu? E vineri seară, vreau și eu acasă, ce naiba? Haideți, spuneți-mi numele dumneavoastră, rar și clar.

Wolfgang căută privirea funcționarului. Indiferent ce i-ar povesti acelui om, nimic nu ar avea trăinicie în afara adevărului. De mult se săturase să trebuiască să se înfășoare în minciuni, iar acum, ca un vechi tărâm îndelung făgăduit, în fața lui stătea terenul ferm al adevărului. Wolfgang zâmbi.

— Mozart.

— Mozart?

— Bineînțeles, recunosc Wolfgang fără șovăire. Johannes Chrysostomus Wolfgangus Theophilus Mozart. Născut la Salzburg în 27 Ianuarius 1756. Acum pot să plec, vă rog?

Bărbatul în albastru îl fixă cu privirea, se apucă de rădăcina nasului, o frecă voinicește și își acoperi gura cu podul palmei. Când vorbi din nou, părea să fi rămas fără aer:

— A, da, acuma e clar. Mozart. Grozav. Din păcate, Mozart este la fel de mort ca și acest Pallou-nu-mai-știu-cum.

Veni mai aproape de Wolfgang și îl împunse cu degetul în piept. Vreau să-mi spuneți numele dumneavoastră adevărat.

— Țsta e numele meu adevărat. Dar nu-i de mirare că nu vreți să mă credeți, cu toate că vă spun adevărul. Tocmai de-aia am fost nevoit să-mi aleg un alt nume, mai puțin obișnuit, pe care îl port de aproape un an și...

— De un an? îl întrerupse funcționarul oftând adânc. Așa. Și ce nume ați avut înainte?

— Numele meu adevărat! Wolfgang Amadé Mozart. Doar că pe atunci trăiam unde eram cunoscut drept cel care sunt.

— Bun. Ne-am înțeles, domnule Mozart, zise omul în albastru înclinând blajin capul și îi zâmbi lui Wolfgang încurajator. Atunci să aranjăm în așa fel încât să vă întoarceți cât mai repede acolo unde vă este locul.

Wolfgang se holba afară. Orașul zbura pe lângă el, corul stropilor de apă se izbea într-un ritm sincopat de geamurile ambulanței. Din când în când, câteva picături se prelingeau spre același punct, se întâlneau și alunecau mai departe în picături mari, ca o melodie greoaie, târăgănată.

I se spusese că va fi dus la spitalul Otto-Wagner. Acolo avea să primească ajutor.

— Nu sunt bolnav, protesta el mereu, dar era clar că această posibilitate nu fusese luată în calcul.

Mergeau mereu la deal, centrul orașului rămăsese de mult în urmă. Încercă să își aducă aminte când văzuse ultima oară atât de mulți copaci la un loc. Ambulanța intră pe o poartă uriașă, trecu apoi încet peste covorul de frunze umede și galbene ca mierea, care se lipeau de cauciucul roților ca niște timbre pe un plic, pentru ca într-un final să se oprească în fața unei clădiri largi și cenușii. Wolfgang își imaginează cât de frumoasă trebuie să fi fost înainte ca vopseaua canaturilor să se scorojească. Înăuntru mirosea a supă de varză și a tencuială veche.

— Faceți-i internarea – un NN⁵¹ pentru dr. Gross.

Cu asta, halatul colorat dispăru.

Anju luă și ultima înghițitură din ceașca pe care i-o dăruise Wolfgang și se aplecă peste un teanc de hârtii, se sprijini înapoi de spătarul fotoliului și rămase cu privirea pierdută în zare, la după-amiaza mohorâtă. Îi era destul de greu să se concentreze. Se străduia în zadar să își abată gândurile de la Wolfgang, de la scrisorile lui, de la mărturisirea lui, de la tandrețurile lui pierdute. Hotărâtă, puse din nou mâna pe creion. Îl va uita, trebuia să îl uite, oricât de greu i-ar veni să o facă.

Dar trecură doar câteva minute și un ciocănit în ușă o întrerupse din nou din treabă.

— Ești aici?

Jost nu se osteni să îi aștepte răspunsul și intră nepoftit.

— După cum vezi. Ce-i? zise Anju fără să-și ridice privirea.

— Ia spune, cum îl cheamă pe noul tău iubit?

— Ieși afară!

— Și prenumele?

— Dispari!

— Hei, am întrebat și eu, ce sari așa? De unde era să știu că deja e pe lista roșie... spuse Jost ținându-și mâna la cap. Cu atât mai bine. Atunci precis ai acum și puțin timp pentru mine. Luă ceașca goală și și-o puse între picioare. Ia zi, să fac și eu o dată...?

— Pune-o imediat jos și cară-te!

— Ei, hai acum, vreau doar să știu cum îl cheamă pe compositeur-ul tău.

Anju sări ca arsă.

— Ieși afară în clipa asta! Și să nu mai îndrăznești niciodată să intri aici!

Îl dădu afară cu un brânci și răsuci cheia.

— Bună ziua.

Lui Wolfgang îi ieși în întâmpinare o femeie, salutându-l cu o mișcare scurtă din cap și zâmbindu-i prietenos. Era aproape la fel de mărunță la trup ca și el și părea să nu aibă vârstă – Wolfgang ar fi putut să îi dea la fel de bine și treizeci, și cincizeci de ani.

— Sunt dr. Gross, șefă de secție. Am vrea să vă facem un examen medical, zise ea și îl conduse într-o încăpere pustie, în care vocile păreau să reverbereze la infinit. Cum să vă spun? Cum vă cheamă?

Lui Wolfgang i se părea că nu lui îi vorbește, ci altcuiva. Nu el era cel vizat, și nu avea niciun răspuns.

De undeva din altă încăpere, cineva scoase un țipăt jalnic, mai rău chiar decât o femeie care naște, aproape ca o scroafă la înjunghiere. Lui Wolfgang i se tăie respirația, iar mâinile și picioarele i se umplură de broboane reci de sudoare.

— Sunt la casa de nebuni, nu-i așa?

Ea negă și îi spuse, privindu-l printre gene:

— Sunteți în spitalul Otto-Wagner, la secția de psihiatrie pentru bolnavii cu afecțiuni acute. Știți pentru ce ați fost adus aici?

Da și nu. Știa că nu ar fi potrivit să se recomande cu niciunul dintre multele sale nume. Nu putea să îl folosească nici măcar pe ultimul care îi mai rămăsese și în care sperase să găsească un adăpost. În realitate, nu i se mai potrivea niciunul. De altfel, numele nou începuse să îi placă mai mult decât cel vechi. Simțea cum căpățâna i se clatină pe umeri într-un fel care nu însemna nici „da”, nici „nu”.

— Cum ați vrea să vă spun?

— Numele meu este Mozart, Wolfgang Mozart.

— În ordine. Aveți rude apropiate? Soție, copii? Părinții dumneavoastră mai trăiesc?

— Toți sunt morți.

— Doriți poate să anunțați pe cineva că sunteți aici?

Piotr.

Piotr era în Polonia. Într-un loc care începea cu M. Cum să dea de el? Își lăsase telefonul acasă, în cazul în care cineva ar fi vrut să îl contacteze pe Wolfgang. Piotr. Dacă ar putea fi Piotr acolo, Piotr, care era atât de înrădăcinat în lumea aceea, ca Wolfgang să poată să se agațe de el! Să o deranjeze pe Anju ieșea din discuție. Cine altcineva ar fi venit să îl scoată din spitalul în care fusese închis, ca și cum i-ar fi fost retezate toate legăturile cu lumea de afară? Czerny? Adrian? Liebermann? Îl cuprinse jena. Nu. Nimeni.

— Domnule Mozart, ați mai fost vreodată internat într-o secție de psihiatrie?

Wolfgang ridică din umeri. Fără să se lase descurajată, doctorița îi puse tot felul de întrebări – îl întreabă de ocupație, serviciu, prieteni, îl întreabă dacă se mai rătăcise sau dacă i se mai întâmplă să uite din când în când câte ceva. Nu părea surprinsă de niciun răspuns. La un moment dat, puse deoparte pixul cu care scrisese.

— Vă... mulțumesc din suflet, spuse Wolfgang încet. Sunteți primul om care îmi dă crezare.

Femeia se uită la el impasibilă.

— Domnule Mozart, vă cred pentru că tot ce ați spus corespunde adevărului. Adevărului dumneavoastră. Dar adevărul meu – și al celor mai

mulți – este altul. O să rămâneți câteva zile la noi, domnule Mozart, și poate reușim să aflăm care adevăr corespunde realității.

Veni la el un bărbat în halat alb. Resemnat, Wolfgang se dezbracă, după cum i se ceru. Doctorul îl studie și îl palpă cu scrupulozitate și îl întrebă de boli despre care Wolfgang nu mai auzise niciodată. I se dădu voie să se îmbrace și fu condus într-o altă cameră.

— Aș vrea să merg acasă, se rugă Wolfgang cu ardoare, am de lucrat.

I se spuse că trebuie să rămână acolo și iar i se păru că vorbele nu îi sunt adresate lui, ci altcuiva, unui străin. Se ridică, își luă haina și ieși cu pași fermi afară pe culoar, însă cineva îl apucă de braț și îl aduse înapoi în cameră. I se dădu un schimb de haine și auzi hurelul metalic al ușii. În dreptul ferestrelor se legănau ultimele frunze de pe ramurile noduroase, iar cerul se colora într-un albastru de cerneală.

Se prăbuși încet pe patul înalt, care scârțâi ca o poartă de grădină toamna, și își îmbrățișă genunchii. Picioarele lui goale scormoneau pe sub pătură, după căldură. Iar auzi țipetele acelea înfiorătoare, imateriale, care treceau prin ziduri de parcă ar fi țipat pereții înșiși. Contururile se estompară, deveniră albastre, apoi negre. Se simțea de parcă ar pluti într-o bășică, atât de liber de orice constrângeri, încât niciun secol nu ar mai putea să îl atingă. Băgă de seamă cu uimire că, după atât de mult timp, îi este din nou dor de Constanze – atât de mult, încât îi vâjâia capul și îl durea coșul pieptului. I se părea că este alături de el, o simțea în preajmă și, până la urmă, o simți de adevăratelea, simți căldura răsuflării ei, i se păru că își odihnește capul în poala ei, dar cândva spre dimineață visul se risipi, ca și cum s-ar fi rupt în mii de bucățele de hârtie, și pluti departe, ca luat de o adiere.

Cineva îl conduse într-o cameră în care se lua masa. Bărbați și femei de toate vârstele își luau micul dejun, și se vedea că cei mai mulți veniseră la masă exact așa cum se dăduseră jos din pat – cu părul vâlvoi și cu ochii cârpiți de somn. Wolfgang se răsuci pe călcâie și ieși în grabă de acolo. Îi pierise foamea.

I se aduseră coli albe de hârtie, iar mai târziu, hârtii cu portative. Îi scrisese lui Anju. Voia să o roage să îl ajute, să îi stea alături, și totuși nu puse pe hârtie nimic altceva decât o nerozie, o farsă, în care folosi de cel puțin de douăzeci de ori cuvântul „nebun”, în toate variantele care voiseră să îi vină în minte. Îi scrisese și lui Czerny, dar nu știu cum ar putea să îl păcălească să îl ajute, așa că rupse hârtia în bucăți mici cât niște monede.

— Ce faci, Mozart, iar lucrezi?

Femeia căreia i se spunea sora Theresa trase cu elan perdelele în lături și deschise larg fereastra. Wolfgang își adună repede hârtiile și puse sticla de apă deasupra, ca să nu le zboare vântul, ca în ziua precedentă, când fusese nevoit să le adune de pe jos și să le ordoneze din nou.

— Așaaa, asta-i bombonica pe ziua de azi, zise ea întinzându-i lui Wolfgang una dintre pilulele lunguiete pe care le avea de înghițit în fiecare dimineață. Luă apoi de pe pervazul ferestrei farfuria cu firimituri de la micul dejun și trase cu ochiul peste umărul lui Wolfgang. Pare tare complicat... Ce-o să fie când e gata?

— O sonată pentru pian în la bemol major. Prin urmare, e ușor de cântat... pentru cine se pricepe.

— Hmm... Nu înțeleg nimic din ce-ai mâzgălit tu acolo, Mozart. Dar Nikki învață acum să cânte la pian. E nepoata mea, fiica lui Hans, știi, fiul meu.

— Asta i-ar sta bine unei tinere domnișoare și ar face onoare familiei.

— Poate îmi scrieți vreodată ceva pentru Nikki, cântă întotdeauna atât de frumos! Poate ceva de Crăciun, ultima oară a cântat O, brad frumos. Știe s-o cânte de-acum destul de bine, aproape că poți să fredonezi când o asculți.

Crăciun.

— Sigur.

Doi îngrijitori agățaseră cu o seară înainte o mare coroană de brad de tavanul încăperii principale.

— Vreau să îi fac un mic rondo pentru Crăciun. Dacă ați putea să-mi mai aduceți niște ceai... zise el întinzându-i cana goală.

Cu un surâs, ea îi luă cana, mai șterse o dată tăblia patului proaspăt făcut și părăsi odaia. Wolfgang reciti ultimele măsuri și puse stiloul din nou pe hârtie, notă o pauză foarte lungă și apoi trecu nemijlocit la o altă voce, pe care o făcu să exprime acea descurajare care plutea pretutindeni în secția de psihiatrie, acea senzație că timpul a stat în loc, ca și cum ar încremeni pe veci însăși realitatea.

Urma să fie condus din nou la una dintre discuțiile acelea în care trebuia să răspundă la întrebare după întrebare și să povestească ce îi place să facă, pe cine iubește și de ce nu se gândește niciodată la fiii săi. Îi mai rămăsese de scris doar a treia mișcare. Da, și rondoul. Și pe urmă?

De nenumărate ori se gândise să trimită după Piotr, violonistul trebuia să se fi întors de mult din Polonia. Și totuși, nu încercă nimic; i se părea că tot ceea ce se întâmplă dincolo de zidurile palide ale spitalului alunecă tot mai departe, cu fiecare zi pe care o petrecea acolo. O oboseală de plumb îl apăsa tot mai tare și îi răpea peste zi energia, iar noaptea, somnul și, tot mai des, muzica.

— Wolfgang? Piotr dădu ușa de perete și își împinse geamantanul înăuntru. Mirosea a stătut, așternutul lui Wolfgang stătea răscolit pe canapea, hainele și portativele erau împrăștiate peste tot.

— Jesteś brudasem!⁵²

Piotr deschise larg fereastra, după care ochii îi căzură pe chiuveta în care stătea uitată o cană pe jumătate plină cu cafea mucegăită. Deschise capacul găleții de gunoi și luă cutia de pizza care stătea pe mașina de gătit. Nu era deloc goală, așa cum s-ar fi așteptat. Își băgă nasul în cutie, după care o făcu bucăți. Un disc prăfuit, verde-gri, în folie de plastic alunecă din ea. Piotr aruncă totul la gunoi și se uită mai atent prin cameră. Ceva nu era în ordine.

Își găsi mobilul pe pervazul ferestrei; bateria era descărcată. Accesă mesageria vocală, găsi patru mesaje pentru Wolfgang de la Blue Notes, unul dintre ele chiar de la patron, două mesaje de la agenția de concerte a lui Wolfgang și unul de la fiica cea mică a lui Piotr, care îl anunța că uitase să ia desenul pe care i-l făcuse ea. Mai erau și câteva apeluri de la numere necunoscute, de care se hotărî să se ocupe mai târziu.

Câteva ore mai târziu era la Blue Notes, ciocnind la ușă. Îl văzu pe barmanul cel oacheș clătinând din cap și arătând spre încheietura mâinii.

— Wolfgang! Gdzie jest⁵³ Wolfgang?

Mai bătu o dată la ușă și mișcă degetele ca și cum ar fi cântat la pian.

Negrul îi deschise.

— Scuze, nu te-am recunoscut. Ești Piotr, violonistul, nu-i așa?

Piotr dădu din cap, încuviințând.

— Unde e?

— Habar n-am, mai e puțin și se fac două săptămâni de când n-a mai dat pe-aici. S-a... întâmplat ceva?

— Nu știu, m-am întors din Polonia de-abia de o oră și sunt sigur că n-a fost acasă în ultimele zile, așa că da, îmi fac griji.

— La naiba! N-a lăsat niciun mesaj?

— Nu, dar iarăși a avut de-a face cu o femeie, una nouă.

— Hm, m-am prins eu, a trecut și pe-aici o dată, zise el rânjind strâmb și privindu-l pe Piotr cu ochii lui albi și fantomatici. Deci nu-ți mai bate capul. O să apară el, nu-ți face griji. Dacă durează mai mult de patru zile, o să știm că de data asta e ceva serios.

— Când am voie să mă-ntorc acasă?

— Domnule Mozart, câtă vreme nu știm unde stați și dacă puteți să vă descurcați acolo, trebuie să vă rețineți aici. Dar este în interesul nostru ca dumneavoastră să luați din nou parte la viața de afară cât mai curând. Poate o să vă bucure să auziți că, între timp, puteți să folosiți pianul din teatrul nostru.

Wolfgang tresări.

— Cum să nu? Ar fi o mare bucurie pentru mine, dacă pianul este bun...

— Da, sper din tot sufletul că se ridică la nivelul așteptărilor dumneavoastră. În orice caz, noi îl folosim mereu la spectacole. Credeți că ați putea cânta ceva pentru ceilalți pacienți acum, în preajma Crăciunului?

Chiar în aceeași zi Wolfgang fu însoțit până acolo și găsi într-o sală un pian surprinzător de bine acordat, luă imediat loc și cântă până când cineva aprinse lumina.

Wolfgang se întoarse. Spectatorii ocupaseră deja trei rânduri. Pe cei mai mulți nu îi mai văzuse până atunci. Se uitau la el cu ochi mari, unul își legăna întruna capul, ca și cum ar bate tactul, și de-abia după un timp, cineva bătu cu piciorul în podea și strigă mai înflăcărat:

— Bravo, bravo!

Unii se lăsară antrenați în strigăte, alții hârșăiră picioarele. Un bărbat foarte înalt, cu păr castaniu, ridicat pe creștet ca o creastă, se ridică în picioare și veni spre Wolfgang, se împinse lângă el pe bancheta tapițată și începu să își plimbe degetele înțepenite peste clape, după care se uită la Wolfgang cu o veselie fără margini.

Unora li se păru că lunganul cântă ceva confuz, de neînțeles și fără ritm. Lui Wolfgang îi luă o vreme până recunoscuse serenada aceea cu care odinioară Piotr fermeca turiștii, serenada care părea să se audă până la saturație pe toate drumurile și al cărei rost nu îl mai știa nimeni. Wolfgang o compusese pentru a demonstra tuturor, după o lungă discuție, că mai puțin poate să însemne mai mult, că arta curată și adevărată constă în a folosi numai ceea ce este absolut necesar. Că numai cel care renunță la toate ornamentele și

înfloriturile și scoate la iveală originalitatea și puritatea muzicii e îndreptățit să se considere un mare artist.

Intră în acel crud dans de degete neîndemânatic, încercă să lege notele într-o succesiune aromnioasă, când glumind, când poticnindu-se, până când lunganul se opri, și Wolfgang cântă mai departe singur, împletind tema serenadei cu gânduri noi și revenind apoi la melodia bine-cunoscută, de la care plecase totul.

La sfârșit se ridică, făcu o plecăciune, și spectatorii din nou se strânsură în grup și zgâriară, lovără și tropăiră, mai întâi pentru el, apoi împreună cu el și în final pe ușa afară.

De atunci cânta zilnic, fantaza, când serios, când în glumă, și dădea ce era mai bun din ceea ce compusese odinioară ca băiețandru.

O doamnă micuță se așeza lângă el și cânta, dar pe Wolfgang îl cuprindea disperarea când auzea cântecele ei populare nemțești, de felul celor pe care le integrase și el mai demult în compozițiile lui. Pacienții dansau și râdeau, se împiedicau și se prăvăleau unii peste alții. Doar o femeie ședea mereu liniștită la margine uitându-se la el, până când Wolfgang își revenea și începea din nou să cânte serios. Atunci ea plângea, iar obrajii îi luceau în lumina rece a lămpilor din tavan.

Viena, 16 9br.⁵⁴ 2007

Niciun răspuns, nici măcar un cuvânt! Să nu te faci că nu ai primit scrisoarea mea. Eu o trimit în lume și sper ca totuși să o primești, fie că vrei, fie că nu. Asta pentru că vrutul și primitul nu sunt totuna, nu e același lucru dacă unul primește ceea ce vrea sau, dimpotrivă, vrea ceea ce primește. Pentru tine cum e? Te întreb – în gol – și vreau, în speranța mea nestrămutată, ca tu să fi primit scrisorile mele de până acum, precum și pe aceasta, chiar dacă le lași fără răspuns, ca să pot fi încredințat că te bucură la fel de mult să auzi de bine despre mine cum și pe mine m-ar bucura peste măsură să primesc o veste din mâinile tale preaiubite.

Mai ascultă ropotul ploii? Un vrăbioi s-a așezat pe o ramură din fața ferestrei mele și caută conversație cu mine. Eu m-am învrednicit să-i răspund cu un fluierat, a strigat înapoi – el zice „cirip”, firește, iar eu îi fluier un „iouououuu” –, dar el nu știe să-mi răspundă, doar își înclină strâmb capul, își înfoaie penajul pentru ultima dată și... se duce. Dacă este să am vreo vină pentru plecarea sa sau dacă l-a ademenit vreun vierme gras, eu nu am de unde să știu, și cum să aflu, dacă el nu se întoarce? Așa că aștept și fluier la geam și mă gândesc că doar are și el viața lui! Și totuși, cum poți să știi care este adevărul dacă nu poți să te uiți de sus la toate, ca bunul Dumnezeu? Vine mâine vrăbioiul meu sau rămâne departe pentru totdeauna? Cine știe, eu îl chem în fiecare dimineață, în gol, și nu vreau să renunț nici într-o sută și încă o dată o sută de ani.

Dar destul despre asta, să nu te gândești că aș vrea să-mi dăruiesc toate zilele vrăbiilor și cât de curând să mă spânzur de încheieturi, în niciun caz, hărnicia mea e mare, sunt neschimbat. Îmi petrec timpul compunând, cu toate că este o activitate solitară când vrăbioiul meu nu mă așteaptă în dreptul ferestrei, cirip. Dacă îmi cântă el, pot oricând să fac o arie, o întreagă simfonie sau chiar o operă, e de ajuns să fiu binedispus... Și în ultima vreme mă gândesc adesea la scumpa mea Anju, pentru că de curând, la indicațiile medicului, ceaiul a luat locul cafelei obișnuite, iar pentru mine, care întotdeauna am știut să am grijă de sănătatea mea, un astfel de sfat este neprețuit.

Da, adevărul e o chestiune complicată, la care trebuie să te gândești temeinic. Diminețile, după ce am lucrat puțin, mă întrețin întotdeauna pe acest subiect cu o dragă și bună prietenă, care este o femeie foarte învățată și, prin urmare, deschisă la astfel de discuții. Cum se bucură de compania mea și eu de ai ei, ne petrecem timpul împreună și filosofăm un pic, după care eu îmi văd de treburile mele. Astăzi se face o săptămână de când dau lecții de muzică și concerte. Mă bucur întotdeauna de un public numeros, numai că pianul pe care mi l-au pus la dispoziție nu e așa de bun pe cât ar trebui să fie. În orice caz, este un instrument folositor și nu vreau să mă plâng de el. La urma urmei, sunt toate clapele pe el, ce-aș putea să vreau mai mult?

Te mai gândești la

Wolfgang M.

aşa cum se gândeşte el la tine, neîncetat şi pe veci credincios?

50 „Noiembrie” (lat. în original).

51 Abreviere pentru latinescul nomen nescio, „nu ştiu numele”.

52 „Eşti un împuţit!” (poloneză în original).

53 „Unde este” (poloneză în original).

54 Notăţie jucăuşă a datei; este vorba de luna noiembrie: în limba latină, novem înseamnă „nouă”.

Agnus Dei

Agnus Dei,

Qui tollis peccata mundi,

Dona eis requiem sempiternam.

Stătea culcată și plângea, cu nasul îngropat în perna udă de lacrimi. Se simțea de parcă ar cădea, ca în vis, tot mai adânc, într-o prăpastie fără fund, și doar gândul pasager că totul ar fi putut să fie altfel o purta în sus, ca o rafală de vânt, pentru a o lăsa apoi să cadă iar. Se hotărî să meargă imediat la doctor, chiar dacă știa de mult că nu mai este nevoie de niciun consult.

Smulse câteva șervețele Kleenex ca să se șteargă la ochi și să își sufle nasul. Când era mică, asta o ajuta întotdeauna; de îndată ce mama îi ștergea ochii, lacrimile secau miraculos. Însă acum gândul o făcu să izbucnească din nou în lacrimi. Acum ea avea să fie mama. Dar asta nici nu intra în discuție, nu fusese prevăzut. Ceva cald se mișcă înăuntrul ei, făcând-o să se oprească o clipă din plâns, după care se aruncă din nou pe pernă.

Cum putuse ea, la aproape treizeci de ani, să se poarte atât de prosteste? Se gândi la după-amiaza aceea în care îl luase de mână și îl condusese în camera ei. Aceea fusese dăruire de sine, dragostea împărtășită a doi oameni făcuți unul pentru celălalt.

— Tâmpenii! Își trase mucii, se ridică, bâjbâi după încă un șervețel și dăruie pachetul gol, care căzu pe podea cu o bufnitură. Dormiseră împreună, și orice om matur știa ce se poate întâmpla. Dragoste! Nu fusese decât dorință, iar asta îi întunecase mintea. Era numai vina ei, așa că tot ea trebuia să rezolve și problema. Se așază pe marginea patului, cu privirea pironită în dulapul din fața ei, legănându-și picioarele. Își roase unghiile până începu să o doară. Vedea în minte celule divizându-se, mii și mii de celule, mormoloci, fetuși care își sugeau degetul și care pluteau, fără

gravitație, într-un cosmos străin. Văzu ochi hazlii și nasuri carne și apoi pe Wolfgang îngenunchind, râzând, desfăcându-și brațele, în vreme ce piciorușe scurte și tremurânde îi alergau în întâmpinare, Wolfgang, la pianul cu coadă, cu un copil în poală, mânuțe de găgâlice care lovesc peste clape, și își lăsă capul să-i cadă în piept, își ascunse fața în mâini și își dori – a câta oară? – ca teribila mărturisire a lui Wolfgang să nu fi fost rostită niciodată. Căci, în ciuda tuturor supărărilor, în ciuda tuturor rezervelor, fiecare gând la el era ca un braț care o cuprindea. Pentru prima dată, preț de o zi, crezuse că găsise iubirea vieții ei. De atunci încercase din toate puterile să își îngroape dragostea pentru Wolfgang Mustermann, să o smulgă ca pe o buruiană. Și acum? În pânțele ei ceva prinsese viață. Chiar dacă deocamdată nu era decât o grămăjoară invizibilă de țesut. Un om. Un copil. Copilul ei. Și al lui Wolfgang. Și se încumeta ea să devină stăpână peste viața acestui copil? Să îl lase să dispară în neant neștiut, ca și cum nici n-ar fi fost? Să permită să fie ucis și smuls din trupul ei, ca un abces? Lacrimile îi împăienjeniră ochii din nou, și simți că se sufocă.

Dintotdeauna își dorise să aibă într-o zi copii. Cu un bărbat ca Wolfgang, care era talentat, sensibil, extraordinar. Care vedea și simțea și trăia, și care îi dăruia cuvinte, tandrețe și muzică. Muzica lui. Acum, când îi purta copilul, parcă viața ei ar fi primit un nou impuls. Știa că în existența ei se deschisese o rană care nu se va mai vindeca niciodată, indiferent dacă se naște copilul sau nu. Ceva tot avea să rămână și zi de zi avea să îi amintească de această dragoste care însă nu fusese niciodată tangibilă.

Un copil. Copilul ei. Era răspunzătoare de această făptură care nu avusese încă nicio șansă să se apere.

Dar cum să îl crească singură? Cuvintele răsunară în ea ca o boală îndepărtată, despre care crezi mereu că nu te va atinge. Să fie oare chiar atât de rău? Se gândi la mama ei, care se descurcase. Iar Anju nu trebuise să ducă lipsă de nimic, în afară de bani. De tatăl ei își amintea cu greu și fără nostalgie. În afară de nume și de forma lobilor urechilor, nu o lega nimic de el. Deodată o fulgeră un gând care o îngrozi: dacă boala lui Wolfgang era ereditară? Nu lăsase deloc impresia că ar fi conștient de starea lui. Oare dacă l-ar ruga ea, ar accepta să vadă un medic? Ar accepta să urmeze un

tratament? Simți că începe să prindă puteri, se ridică, se strecură în baie și lăsa apa rece să îi biciuie obraji.

În primul rând, trebuia să mănânce. Ceva sănătos. Apoi trebuia să meargă să îl vadă. De acum încolo trebuia să își poarte rana prin lume.

— Aș dori, dacă se poate, să vorbesc cu Wolfgang. Sunt Anju Sonnleitner.

Îl auzi pe bărbatul de la celălalt capăt al firului oftând adânc.

— Nu este aici, îmi pare rău.

Firește, îi plătea cu aceeași monedă, nu voia nici să o vadă, și nici să îi vorbească, și, în fond, nu se putea aștepta la altceva, după ce ea nu îl primise în casă și nu îi răspunsese la scrisori.

— Vă rog, e important. Trebuie să îi vorbesc neapărat.

— Nu știu unde e.

Lui Anju îi venea să zâmbească; bărbatul de la telefon vorbea exact cu accentul pe care Wolfgang îl maimuțărise cândva cu atâta haz, atunci când îi povestise despre prietenul lui.

— Puteți, vă rog, să-i transmiteți un mesaj când se întoarce? Spuneți-i să treacă neapărat pe la mine. OK?

— Sunteți de la agenția de concerte?

— Nu, sunt... E personal.

— Deci pentru dumneavoastră a luat ceașca de ceai?

Anju încremeni. În glasul lui se simțea o undă de amenințare.

— Da, cred că da. În orice caz, am primit o ceașcă de la el.

Polonezul tăcu multă vreme. Într-un sfârșit, Anju îl auzi din nou:

— Wolfgang a dispărut de mai bine de trei săptămâni. Eu mă gândeam că e la dumneavoastră.

— Nu. Înseamnă că e în altă parte. Poate la rude?

Deodată își dădu seama că nu știe nimic despre el, nici cine îi sunt părinții, nici dacă are frați, surori sau alte neamuri, și un soi de jenă puse stăpânire pe ea.

— Nu, toți sunt morți în familia lui... Mój Boże! Sigur s-a întâmplat ceva. Trebuie să sun la spitale...

— Nu, asta nu cred... Mi-a scris scrisori, chiar ieri am primit una care... Se opri o clipă. O, Doamne! Cum de nu mi-am dat seama?

— Poftim?

Anju își înghiți lacrimile.

— Auziți, cred că știu unde e. Totul e în ordine, asta înseamnă, nu... Ah, eu... O să vă țin la curent.

Închise telefonul și își îngropă fața în palme.

Reținerea lui, dispariția, scrisorile pe care i le trimisese, lucrurile pe care le povestiseră Jost și Enno despre el – totul începea să se lege. Deschise repede sertarul în care păstra scrisorile lui Wolfgang, le luă pe toate la rând și le citi din nou și din nou. Spaima, regretul și rușinea puseră stăpânire pe ea și se amestecară într-o unică durere imensă.

Viena, 4 noiembrie 2007

Seară sau mai curând Nocte temporis puncto⁵⁵

Ora 11.00 fix

Draga mea Anju,

Vrei să mă ții de nebun, să faci un nebun din mine, mă numești nebun, când eu credeam că tu nu mă mai iubești și nu mai vrei să-ți stea alături un nebun ca mine. Dar primejdia nu a trecut, tot timpul trebuie să mă tem. Cu toate acestea, fii încredințată că te iubesc și acum, la fel de nebunește ca întotdeauna. Sunt îndrăgostit până peste cap, așa cum îi șade bine unui bătrân ținut ca mine, și te voi iubi în continuare până la capătul acestei nerozii – pe care o scriu –, și până la capătul zilelor mele, care cu siguranță vor fi unul și același, pentru că de nebunie nu te vindeci, nu există decât un singur drum, și rămâne întrebarea dacă vrei să ai alături un nebun bătrân sau vrei să mă ai ca nebun; numai te rog, nu mă înnebuni prea tare, că și așa am inima grea și înnebunită, și mai are încă atât de multă dragoste în ea –pe zi ce trece tot mai multă – încât nu mai e mult și o să fie plină, și n-o să-și mai găsească locșor în ea nimic altceva decât o mică nebunie, dimineața, una la amiază și una seara, așa că somn ușor brucolina mia, nu mânca varză, o să-ți fie mai ușor. Închide-mă în inima ta dacă încă mă mai ții acolo...

Mii de sărutări nebunești îți trimit, și rămân pe veci cel mai înnebunit bătrân nebun al tău,

Wolfgang M. N. – ebun!

Pe Baumgartner Höhe, unde se găsea spitalul, domnea o liniște atât de ireală, încât timpul părea să urmeze alte reguli. Anju nu reușe să găsească secția care îi fusese indicată. Se plimba pe pământul jilav din preajma parcurii și a clădirilor care acolo se numeau pavilioane și care se aflau la o distanță așa de mare între ele, încât păreau decoruri din vremuri apuse. Urcă până la biserică, lăsă în urmă agitația orașului și hoinări prin împrejurimi, până când i se păru că locurile acelea pașnice îi picură liniște în suflet.

Pacientul se întorsese în camera lui. Un îngrijitor o conduse de-a lungul unui coridor, ciocăni la o ușă gri, lăcuită și o deschise cu grijă.

— Aveți un vizitator, domnule Mozart.

Sugrumată de emoție, rezistă impulsului de a se răsuci pe călcâie și de a fugi acasă, și păși peste prag.

— Anju, draga mea Anju!

Wolfgang rămase o vreme nemișcat, după care veni spre ea și deschise brațele.

Anju încercă să zâmbească senin și îi reuși mai bine decât se așteptase. Ezită să se lase îmbrățișată, dar brațele lui erau brațe normale de bărbat, iar pieptul lui era călduros și, dincolo de mirosul apăsător al ospiciului, păstra ceva din parfumul pe care îl simțise atunci, în stația de metrou.

— Așadar, m-ai găsit?

— Frumoasă cameră, minți ea aruncând o privire prin încăperea îngustă, cu tavan înalt. În dreptul ferestrelor zăbrelete, perdelele galbene și înflorate duceau o luptă fără speranță împotriva atmosferei dezolante. Peste tot erau împrăștiate hârtii cu portative, unele înnegrite de cerneală, altele cu doar câteva semne presărate ici și colo, între care domnea o taină albă.

— Cum îți merge? zise ea și imediat îi veni să își dea o palmă pentru întrebarea tâmpită pe care i-o pusese.

Wolfgang întoarse capul într-o parte, părea să se uite prin cameră.

— Îmi merge bine, atât de bine cât poate să-i meargă unuia care duce lipsa dragostei lui. Luă un scaun și i-l oferă. Cum îi mai merge prietenului meu cu opt picioare?

Anju se așeză și își încleștă mâinile de scaun, luptându-se să nu plângă.

— Wolfgang, te rog, e...

— Voilà, pour toi.⁵⁶ Wolfgang îi întinse câteva pagini cu partituri. Aveam de gând să ți le trimit prin poștă. Așa măcar am un folos, fac economie la timbre. Se uită la Anju cu atâta reproș, încât ea fu nevoită să își plece ochii

în podea. Am numit-o Sonata păianjenului, dar de fapt ar putea foarte bine să fie o sonată a țicnitului⁵⁷, cine știe? Există totuși o diferență. Păianjeni în casa asta încă n-am găsit niciunul, dar țicniți sunt din belșug. Luă partiturile și un pulovăr de pe un alt scaun, se așează, încep să-și miște degetele în aer ca și cum ar cânta la pian, dar se opri imediat, făcu o grimasă și își duse mâinile la urechi. Nu! Din păcate, nu pot să ți-o cânt, sunt cu totul și cu totul dezacordat. Sper că situația asta nu te dezacordează și pe tine, dragostea mea. Dacă totuși îți face rău, atunci depinde de mine să te ajut să-ți revii, nu-i așa?

Zâmbetul ei ieși strâmb. Ar fi dat orice să fugă afară, cât mai departe de acel loc în care totul se preschimba în contrariul său. Frica însă o paraliza.

— Te rog, Wolfgang, spune-mi totuși, cum îți merge? Pot să fac ceva pentru tine, să-ți aduc ceva, îți trebuie ceva?

— Un acordor de pian mi-ar fi de mare folos, după cum bine ai putut auzi. Atât. Vreau să fiu mulțumit de el. Nu, nu, nimic.

Începu din nou să-și fluture mâinile prin aer, fredonă ușurel, și de data aceasta nu se mai lăsă oprit de nimic. Ochii lui Anju se umplură cu lacrimi fierbinți. Sări în sus și fugi la fereastră, scoase din buzunarul paltonului o batistă boțită și își frecă ochii ca și cum ar fi putut să șeargă ceva.

Își dădu seama că și el se ridicase și făcuse un pas spre ea, dar apoi se oprise, încă înainte de a ajunge în dreptul ei.

— Deci ai venit să fii tristă cu mine. Ei bine, în cazul ăsta, vizita ta m-a înseninat numai prin faptul că am putut să te strâng în brațe. Cum să fiu bine, câtă vreme nu te știu fericită?

— Wolfgang, insistă ea. Este... Se întrerupse. Nu mai avea ce să îi spună, locul acela paraliza totul. I se părea că nu închipuirile și aiurelile i-l răpeau pe Wolfgang, ci chiar acel loc. Wolfgang stătea drept în fața ei și i se făcu dor de el, de nasul lui, de atingerea lui, deși își dădea seama că nu acesta este bărbatul pe care îl cunoaște. Cu o privire, își luă rămas-bun, își smulse geanta de pe spătarul scaunului și porni poticnindu-se spre ieșire.

Culoarul pustiu era cufundat într-o lumină crepusculară, iar pereții amplificau vocile și zgomotele care răzbăteau până la ea. Se grăbi în direcția din care veneau și fu aproape ușurată când văzu că aleargă în brațele unei femei în halat de medic.

— Scuzați-mă... aș dori să vorbesc cu șeful de secție.

Doctorița îi întinse mâna.

— Elvira Gross. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— E vorba de Wolfgang Mustermann... Aici probabil i se spune Mozart.

Doctorița o conduse pe Anju într-un mic birou și o invită să ia loc.

— Sunteți rude?

— Nu, eu... sunt... logodnica lui.

— Ah? Foarte frumos. N-a vorbit niciodată despre dumneavoastră.

— Păi... o vreme nu ne-am văzut... A fost o neînțelegere și... N-am știut că e aici... Anju își înghiți cuvintele. Puteți, vă rog, să-mi spuneți ce-i cu el?

— Din păcate, nu pot. N-am voie să dau informații decât rudelor.

Anju închise ochii și își frecă fruntea.

— Vă rog... Trebuie să știu.

— Poate îmi spuneți mai întâi numele dumneavoastră.

— Sonnleitner, Anju Sonnleitner.

— Mă bucur foarte mult că ați venit, domnișoară Sonnleitner, fiindcă până acum nu am putut găsi niciun fel de indiciu despre mediul de viață al domnului Mozart.

— Poftim? Nu-i mai spuneți așa. Îl cheamă Mustermann.

— Chiar sunteți logodită cu el?

Anju rămase tăcută, cu dinții încleștați.

— Atunci să știți că sub nicio formă nu îl cheamă Mustermann. Și nici Palloussczick.

— Cum ați spus?

Anju simți deodată că stă pe marginea unui hău și că pietrișul de sub picioarele ei se surpă.

— Doamnă Sonnleitner, speram ca dumneavoastră să-mi puteți spune numele lui adevărat. Sau să-mi dați o adresă. Cunoașteți pe cineva care știe mai multe despre el?

— Piotr, poate.

— Cine e Piotr?

— Un violonist polonez. Locuiesc împreună. Ce spuneți de numele lui?

— Ne-ar ajuta foarte mult dacă violonistul de care vorbiți ar putea să ne contacteze, doamnă Sonnleitner. Doctorița notă ceva într-un carnetel. Ați fii atât de amabilă să-mi povestiți de când îl cunoașteți pe domnul... Deci pe domnul Mustermann?

Anju fixă cu privirea tăblia mesei.

— O jumătate de an, poate, spuse pe un ton neutru.

— Hm. În prezența dumneavoastră nu s-a comportat niciodată ciudat?

Podeaua părea să îi fugă de sub picioare. Sub ea se deschidea din nou un hău care amenința să o înghită. Anju își îngropă fața în pumni, zguduindu-se de plâns. Simți cum cineva o mângâie pe braț cu blândețe.

— El... El se crede Mozart. Mi-a povestit cum că ar fi murit ca Wolfgang Mozart și că de un an ar fi înviat. Când vorbește, atunci e... Anju oftă din

greu și își șterse nasul. La început m-am gândit că e una dintre glumele lui... Știți, e incredibil de glumeț. Dar asta mi-a zis-o cu toată seriozitatea. Pur și simplu n-am putut să suport.

— E greu, știu. Mai ales când vine pe neașteptate.

— Mulțumesc. Anju luă batista pe care i-o întinsese femeia, își suflă nasul și își dădu părul de pe față. Vă rog, spuneți-mi cel puțin dacă boala lui e ereditară.

Doctorița nu zise nimic până când Anju își ridică privirea.

— Sunteți gravidă, nu-i așa?

Anju văzu prin perdeaua de lacrimi că doctorița o privește cu blândețe. O auzi respirând adânc.

— În acest context nu vorbim despre vreo boală, doamnă Sonnleitner. Prietenul dumneavoastră este corporal sănătos. Ceea ce dumneavoastră luați drept boală este o tulburare profundă de personalitate, rezultatul unui proces intim și îndelungat de dezvoltare.

— Asta înseamnă că trăiește de mai mult timp cu... tulburarea asta?

— Da, e foarte plauzibil. Poate până acum s-a manifestat atât de discret, încât a trecut cu totul neobservat. Imaginați-vă tulburarea lui ca pe un balon care se tot umflă. În cazul lui, probabil că la un moment dat a fost acționat un declanșator care l-a făcut să plesnească, ca să zicem așa. Probabil în acel moment de acum un an.

— Care să fi fost declanșatorul?

— Personal, cred că nu cu mult timp înainte și-a pierdut memoria. Poate în urma unui accident.

— Vreți să spuneți că a uitat cine este?

— Nu numai asta. Dacă ipoteza mea e corectă, a fost o amnezie totală. Asta înseamnă că, în momentul acela, a uitat absolut tot, până și felul în care

funcționează lumea din jurul lui. Așa ceva e foarte, foarte rar, dar se mai întâmplă.

— Dar atunci, de unde obsesia asta cu Mozart?

— Acuma, cred că prietenul dumneavoastră, cu mult mai mult timp înainte, se ocupase intens de Mozart, și-l luase ca model și îl emulase. Probabil îl venera ca pe un idol. E firesc la muzicieni, și lesne de înțeles. Iar atunci când nu mai știa cine este, și-a lăsat dorința să devină realitate. Și-a procurat involuntar un nou set de amintiri și, cu asta, un nou adevăr. Al compozitorului de geniu din secolul al optsprezecelea.

Anju se gândi la modul bizar în care vorbea Wolfgang, care îi atrăsese atenția încă de la prima lor întâlnire. Îl luase drept o excentricitate, poate rezultatul unei educații foarte elitiste, de pe vremea bunicilor, ceea ce explica întrucâtva și conduita lui generală.

— Și sunteți sigură că nu... se preface pur și simplu? Adică...

— Nu. Comportamentul său este, ca să zicem așa, veritabil, chiar dacă pare paradoxal. Am verificat, bineînțeles.

— Și care sunt șansele ca el să-și amintească cine este cu adevărat?

— Greu de estimat. Unii pacienți rămân ani întregi neidentificați sau nu își amintesc niciodată. Uneori avem noroc și îi recunosc rudele.

Anju înghiți în sec.

— Atunci o să trebuiască să rămână aici pentru un timp nedeterminat?

— Nu, vai de mine! Suntem interesați ca pacienții care sunt în măsură să se integreze în societate și să ducă o viață normală să fie externați cât mai repede. Fără terapie de susținere, ce-i drept, nu merge. Făcu o pauză. Nu sunteți sigură dacă ar trebui să păstrați copilul, nu-i așa?

— Nu, nu-i vorba de... Ah, de fapt, nu mai știu nici eu.

— Dacă vă ajută cu ceva, sunt încântată să vă spun că prietenul dumneavoastră o să fie cândva pe deplin capabil să crească un copil. Pe moment traversează o perioadă de criză, însă, cu ceva îngăduință, într-o bună zi o să accepte că are o problemă și că ar putea trăi cu ea. Ascultați-mă... zise dr. Gross jucându-se cu un pix. Deodată ridică privirea spre Anju. În mod normal, nu aș fi avut voie să vă spun toate astea, și am încredere în dumneavoastră că o să rămână între noi. Dar mă gândesc că în situația asta...

Ca anesteziată, Anju coborî treptele cenușii de piatră. O ploaie mărunță îi răcorea fața. Își puse șalul pe cap. Wolfgang nu se numea Mustermann cu adevărat. Probabil că nici măcar Wolfgang. Își strânse umerii și simți că fiorii reci care o străbăteau nu erau din cauza ploii. Bărbatul pe care încă îl iubea dispăruse și lăsase în urmă un loc gol, dureros. Fugi să se adăpostească într-o firidă din zid și băjbâi în geantă după telefonul mobil.

55 „În toiul nopții” (lat. în original); formulă folosită de Mozart în corespondența lui.

56 „Iată, pentru tine” (fr. în original).

57 Joc de cuvinte intraductibil; în germană, Spinne înseamnă „păianjen”, iar Spinner – „țicnit”.

Communio

Lux aeterna luceat eis, Domine

Cum Sanctis tuis in aeternum,

Quia pius es.

El zbura, zbura prin întuneric, ca sunetele care se țeseau în aerul nopții, în aer plutea o simfonie fără început și fără sfârșit. El însuși era muzică, diafan, imponderal, nimic altceva decât sunet fără răsunet, așa cum nu îi fusese dat să audă niciodată. Atunci s-a desprins ceva și a căzut cu un vuiet. Chiar în timp ce se uita în jos să vadă ce pierduse, simțea din nou cum din durerea lui țâșnește o melodie, care răsună o clipă și se stinge. Era durerea unui copac căruia i se rupea o creangă. Se dezintegra treptat, iar melodia murea încet împreună cu el. La sfârșit nu mai rămăsese decât un murmur slab, și știa că în curând se va stinge și el.

Când se trezi, în jur domnea o liniște stranie. Prea era liniște. Se ridică în capul oaselor și se uită iritat în jur, dar totul era la locul său: marginea de oțel lucios a cadrului patului, pereții de un galben-puroi și dulapul, care părea de lemn. Își îndreptă privirea spre faldurile perdelelor înflorate și încercă să potrivească în minte cele două jumătăți ale unei flori.

Era liniște, dar nu în jurul lui, fiindcă auzea hurelul unei mașini, lipăitul papucilor de plastic pe culoar, țârâitul unui telefon într-o cameră – nu, liniștea dura în el. Înăuntrul lui era tăcere, o tăcere atât de covârșitoare, încât fu nevoit să închidă ochii și să-și ducă mâinile la urechi. Nu mai era muzică. Nu mai era nimic. Ca și cum s-ar fi oprit sonorul unei cutiute muzicale de felul celei pe care o văzuse la Piotr.

Se aplecă peste marginea patului, răscoli sertarul noptierei după niște portative și cu greu își aminti care era ultima versiune a Requiem-ului. Cât era de atunci? Când fusese asta, în vară? Lăsa să sune în el fiecare măsură,

dar muzica nu curgea de la sine. Iar și iar, trebuia să îi dea câte un imbold ușor.

Wolfgang se gândi la caietele pe care le înnegrise în acele aproape douăsprezece luni. Nenumărate variante ale acelei mise funebre zăceau risipite în toate locurile și în toate secolele. Însă Lacrimosa, ultima și cea mai necruțătoare dintre toate sarcinile, rămăsese neatinsă. Va trebui să o lase și de data aceasta neterminată? Pentru că era prea slab? Niciodată până atunci, la nici măcar o singură altă piesă muzicală, nu îi stătuseră în cale sentimentele. Sau poate încă nu îi venise sorocul? Închise ochii o clipă, și de îndată îi apărură acel vestitor pe care și-l amintea ca prin ceață.

Da, fusese harnic anul acesta, în noua sa viață, chiar dacă trăise numai din angajamente ocazionale. Avusese de toate după pofta inimii și își petrecea timpul după cum i se năzărea când se trezea de dimineață, fără constrângeri, fără granițe, așa cum își dorise dintotdeauna. Muzica lui fusese vreodată auzită? Și dacă da, i se permisesese să o ofere publicului? Dusesese multe partituri la Singlinger. „Bizară” o numise el, ceea ce voia să însemne „nevandabilă”. Wolfgang inspiră adânc. Da, poate că totul trebuia făcut la timpul său.

Și, cu acest gând, veni asupra lui o adâncă resemnare. Da, poate că era destul. Poate că ajunsese la capătul drumului. Cu sau fără Lacrimosa, avea să rămână dator pe veci.

Wolfgang simți că nu mai nutrește nicio mânia ascunsă, așa cum i se întâmpla pe vremuri, când nimeni nu își mai dădea osteneala să îi înțeleagă muzica și, în loc de asta, toți făceau reverențe în fața potopului de bufoni dornici de a plăcea, al căror nume de mult nu îl mai știa nimeni. Plutind încet, ca melodia stinsă și suavă a unui clarinet, se născu în el o bănuială care deveni certitudine și se așeză ca o speranță peste sufletul său.

Wolfgang bău niște apă și strivi perna în unghiul chinuitor dintre saltea și tăblia metalică de la capul patului. Sprijinindu-se de ea, se uită pe fereastră și se pierdu urmărind căile întortocheate care luau naștere la întretăierea negrului rămuriș noduros și a grilajului alb de la geam.

Acum nu îi mai rămăsese decât un singur lucru, cel mai important dintre toate – dragostea lui, pe care de mult nu o mai avea, pe care poate nu o avusese niciodată. Cea mai dureroasă pierdere dintre toate.

— Ia spune, a murit cineva, sau ce? Jost se uita la Anju și își flutura mâna în dreptul ochilor ei, de parcă ar fi încercat să curețe un geam.

Barbara își duse un deget la buze și îi aruncă lui Jost o privire feroce. De-abia după ce se închise ușa apartamentului, închise și ea încet ușa bucătăriei.

— Mai las-o naibii în pace, nu vezi că nu se simte bine?

— Tot din cauza tipului ăluia? A lăsat-o cumva baltă imbecilul? Să mă ia pe mine, i-am spus asta deja de o sută de ori.

— Idiot mai ești! N-a lăsat-o baltă, doar că e la spital.

— Oh, scuze, n-aveam de unde să știu. Accident, sau ce? Penis tăiat? Bietul de el!

— Termină cu glumele, este la Steinhof, nu e nimic de râs...

— La Steinhof? Jost se holbă la Barbara pentru o clipă, după care își trase o palmă peste coapse. La Steinhof! Asta e tare. Eu de la bun început am spus că acolo îi e locul domnului compositeur. Încercă să se stăpânească și întreabă grav: Ești sigură? La Steinhof?

— Fii atent, dacă faci vreo glumă despre asta de față cu Anju, zbori de aici, clar?

— Clar ca bună ziua, madame⁵⁸, spuse Jost dându-și jos o pălărie invizibilă și ieșind din bucătărie cu spatele. N-o să scot niciun cuvânt. Vă sunt foarte îndatorat, madame! Cum îl cheamă, mai exact, pe bunul domn compositeur?

O clipă mai târziu, Jost puse mâna pe telefon.

Ușurată, Anju își scutură de pe șal finii stropi de apă care se așezaseră ca bruma peste toate și se întinse pe bancheta îmbrăcată în catifea. Îl urmări cu privirea pe bărbatul palid care îi dusesese haina la cuier și, cu un zâmbet sfios și sensibil, se reîntorcea la mica masă de colț. Ochii lui erau tot atât de întunecați ca și părul, pe care și-l purta într-un fel care în cel mai bun caz ar fi putut să treacă drept „oarecare”. Mișcările lui erau energice, dar mai curând reținute și ceremonioase, ca și cum ar fi fost ceva în el care acționa ca o frână. De bună seamă, își spuse ea în timp ce chelnerul le lua comanda, că se va și grăbi să îi prezinte întreaga situație.

— Am sperat atât de mult că poate știi cine este cu adevărat.

— Nu știu cine e, dar știu că mi-e prieten.

— Stă de mult la tine?

— Cam de un an. A apărut pur și simplu pe stradă într-o zi, fără schimburi, fără geamantan. Avea numai o sacoșă de plastic. La început mi-am spus că trebuie să fie un vagabond.

Piotr se holbă în ceașca lui de cafea.

— Și l-ai lăsat pur și simplu să se mute la tine?

Piotr ridică privirea.

— L-am auzit cântând și mi-am dat seama imediat că e un om deosebit și are o inimă mare.

Deodată ea se simți mai bine.

— Și l-ai... Vreau să spun că ziceai că a dispărut de mai mult timp, dinainte ca eu să te sun. Nu te-ai mirat, nu l-ai căutat?

El se uită iar la ceașca din fața lui și rămase mult timp tăcut, împingând caimacul cu lingurița.

— Nu-i prima oară, a dispărut de mai multe ori, dar întotdeauna se întorcea după câteva zile. Am fost la Blue Notes, să-l întreb pe Czerny, care mi-a

spus ceva despre o femeie cu ochi frumoși, căprui și... na, m-am gândit că e la tine. Fir-ar să fie de încurcătură!

— Încurcătură! îl corectă Anju chicotind. Încetul cu încetul, începea să se simtă în largul ei. Dar tu ai zis mai bine. O încurcătură de tot căcatul.

Piotr zâmbi stânjenit.

— Am multe cuvinte în traistă, dar nu le nimeresc întotdeauna cum trebuie, se scuza el și o privi gânditor. Cu Wolfgang vorbesc altă limbă: muzica. Dar și când făceam muzică împreună mă simțeam ca un străin; așa e cu Wolfgang. E cel mai bun muzician din câți am auzit vreodată. O spun cu mâna pe inimă. Am auzit mulți aici în Viena și în Mragowo. Avem și un festival acolo, e celebru.

— Păi bine, dacă e așa de priceput, de ce cântă într-un bar?

— Blue Notes e un bar în care se cântă jazz de calitate, acolo se dau concerte cu muzicieni de jazz renumiți. Dar el de fapt nu e un cântăreț de jazz. El e făcut pentru muzica clasică și compune niște lucruri... Piotr fluieră admirativ. A avut concert până și la Musikverein, e un bun început pentru o carieră de succes.

— Și, în loc de asta, își face veacul într-un spital, spuse ea îndurerată. Dumnezeuule, părea atât de trist!

— Este un geniu, dacă mă-ntrebi pe mine. Și e mare păcat că-și irosește viața așa. Dar cine știe – un zâmbet călduros trecu deodată peste chipul lui –, dacă are alături o femeie bună și săritoare, s-ar putea însănătoși cu totul și ar face niște lucruri minunate.

— Chiar crezi asta?

— Nu știu ce-o să se întâmple, dar cred că numai dragostea poate vindeca un suflet.

Se întoarse chiar a doua zi și, cu un zâmbet absent, se așeză crispată pe o canapea într-unul dintre saloanele pentru vizite. O lumânare ardea în

coroana de brad.

El luă loc lângă ea și o simți tresărind. Tăcură îndelung. La un moment dat, simți vârfurile degetelor ei pe chipul lui, mângâindu-l. Îi veniră în minte animalele hidoase și minunate pe care le ținea în camera ei și i se păru că și el este unul dintre ele, doar mai mare, atât cât să poată fi dezmiardat.

— Hai să ne plimbăm, e plăcut afară. Ăăă... am ceva să-ți spun.

O urmă, fără un cuvânt. Așa începea probabil fiecare despărțire.

Străbătură potecile adormite care se întindeau între pavilioane până ajunseră la stabilimentul pentru boli de plămâni și apoi o luară în sus, spre biserică. Păsările ciripeau încet, ca și cum s-ar fi pregătit de iarnă, cântau molcom, fără patimă și fără strălucire.

Cu siguranță se pregătea să îi spună. Chiar acum. În timpul plimbării. Era resemnat, știa că trebuie să primească și această ultimă lovitură ca suferința să fie întreagă.

— Wolfgang, trebuie să vorbesc cu tine, începu ea, și toată resemnarea lui se năru; numai cu mare efort reuși să se abțină să îi pună mâna la gură, să o îmbrățișeze, să se agațe de ea. Își strânse haina la piept.

— Prinde-mă! strigă el și o zbughi peste pajiște, înconjură o moviliță de frunze și văzu că Anju stătea încă pe cărare, ca o mamă care își așteaptă copilul jucăuș. Se întoarse fără suflu la ea, inima lui avea acum un motiv întemeiat să bată. Ce mult e de când n-am mai făcut așa ceva!

— Wolfgang, te rog, ascultă-mă.

Wolfgang se uită în jur. În afară de munții de frunze strânse de pe poteci, nu mai era nimic care să poată să îi abată atenția.

Ea curăță ceva invizibil de pe o bancă de piatră și se așează. Șovăind, Wolfgang se așează și el.

— Wolfgang...

Anju îi luă mâinile. Wolfgang simți cum îi freacă nervos pumnii cu degetele ei mari și căută încurcat vreo glumă, dar nu îi veni nimic în minte.

— Wolfgang, eu... Ascultă, noi... o să avem un copil.

Ea se opri, iar lui i se păru că este luat pe sus de un vânt cald.

— Anju! Văzu lacrimi minuscule în colțul ochilor ei de pasăre, îi luă mâinile și i le ținu în dreptul inimii lui. Anju. Dragostea mea. Anju. Știi sigur?

— Am făcut un test și am fost deja la doctor.

— Un copil! Dar asta-i minunat!

O privi radios, fără să știe de ce. Un copil. Copilul lui. Conceput într-un timp care nu era al lui. I se păru neverosimil, de-a dreptul imposibil, periculos. Cum să poată lăsa urme într-o lume din care nu făcea parte?

Anju își coborî privirea.

— Wolfgang... mi-e teamă. Nu știu ce-i cu tine, ce tot spun, nu știu nici măcar cine ești, cum te cheamă cu adevărat!

— Anju, draga mea! Îi sărută vârful degetelor. Eu sunt cel care șade aici cu tine. Cel care tot timpul vrea să fie cu tine, cel care te iubește și te respectă și te stimează! Toate numele mele mi-au fost luate, am fost văduvit de toate deodată și, dacă o să mai vreau vreodată să port unul, atunci să nu fie altul decât al celui pe care buna, cinstita și frumoasa mea Anju o să se înduplece să-l iubească din toată inima ei înțeleaptă, spuse el dintr-o răsuflare și îi privi mâna. Dacă ea nu mă mai poate iubi vreodată, nu-mi mai trebuie niciun nume.

— Wolfgang, e...

— Wolfgang? Se aplecă în față și se uită în dreapta și în stânga, de-a lungul aleii. Inima îi bătea alla breve. Care Wolfgang? O, aici nu-i niciun Wolfgang. Sau te referi tocmai la mine? La... cel fără nume?

Anju sări de pe bancă și își acoperi chipul cu mâinile.

— Termină odată!

Fugi de el peste peluză, și toată nădejdea lui se stinse. O auzi suspinând. Se oprise într-un loc ferit, încă ascunzându-și fața în mâini. Wolfgang se ridică sfios și porni să o caute. Nicio glumă nu mai voia să îi arate calea. Îi cuprinse umerii cu brațul, o întoarse spre el și o adăposti la pieptul lui.

— Anju. Dragostea mea. Anju, o dezmierdă el mângâindu-i ușor părul negru, lucios.

— Eu... mi-am dorit atât de mult să rămânem împreună. Am fost totuși atât de apropiați.

— Eu nu te-am gonit, spuse el strângând-o mai tare în brațe. N-am voie să fiu în lumea asta cel care sunt, dar asta nu mă sperie, și o să fiu împăcat dacă am voie să vă fac fericiți măcar pe tine și pe copilul nostru. Se opri o clipă, după care adăugă, cu privirea în pământ. Și am voie să fiu soțul tău legiuit?

Anju nu putu să își rețină un zâmbet, iar Wolfgang îi luă capul în mâini și își apropie temător buzele de ale ei. Rămaseră așa până când Anju își întredeschise buzele, și el știa că în sfârșit totul este bine.

Încă înainte ca profesorul Michaelis să poată răspunde bățăilor, ușa biroului său se dădu de perete.

— Domnule profesor! Îmi pare rău, dar am aici pe unul dintre studenții dumneavoastră, care pretinde că trebuie să vă vadă urgent, îmi pare sincer rău, dar... Secretara închise gura, iar Gernot se strecură pe lângă ea.

— Nu-i nimic, Sieglinde, o să-l trag chiar eu de urechi, până i le înnod sub bărbie. Profesorul așteptă să se închidă ușa, și pe urmă, cu brațele încrucișate, se întoarse spre studentul care, fără suflu, se oprise în picioare în fața biroului.

— Și acum? Sper că aveți un motiv temeinic ca să năvăliți pur și simplu aici!

— Am aflat cine este! strigă Gernot și, cum nu primi niciun răspuns, continuă: Tipul cu Requiem-ul.

— Asta îmi e deja clar, Gernot. Te ascult.

— Îl cheamă Mustermann, Wolfgang Mustermann. Adică de fapt nu-l cheamă așa, dar, în fine, povestea e ceva mai complicată, nici eu n-am înțeles-o prea bine. Făcu o pauză ca să își tragă suflul. În orice caz, este la Steinhof!

— Mustermann? Mustermann...

Profesorul Michaelis se scărpină în urechea stângă. Unde mai auzise numele ăsta?

— La Steinhof? Ei, n-ar fi primul muzician care ajunge într-o instituție pentru alienați mintal. A mai fost un caz, undeva în Anglia, acum câțiva ani... Apoi înțelese. Mustermann. Firește!

— Hm, da, dar tipul din Anglia se prefăcea pur și simplu. Asta înseamnă că și cel de aici se preface. Așa că...

— Wolfgang Mustermann? Să se prefacă? Gernot, cum poți să spui așa ceva? Wolfgang Mustermann nu se preface, Wolfgang Mustermann e un geniu! Profesorul Michaelis se întoarce spre birou și începu să sape într-un maldăr de hârtii. Unde oi fi pus programul?

Lui Gernot începu să îi tremure vocea.

— Îl cunoașteți?

— Da. Vreau să spun că l-am auzit acum câteva săptămâni la Musikverein. Fantastic! Nu pot să-mi amintesc să mai fi auzit vreodată un pianist atât de talentat.

— Păi acum sigur nu mai e așa grozav.

— Așa? Pur și simplu pentru că e sub tratament psihiatric? Să vă fie rușine că vorbiți așa, Gernot.

— Și cum rămâne cu examenul meu?

— Despre asta discutăm după ce vă stabiliți un termen și vă prezentați regulat la întâlniri. La revedere!

Michaelis se uită, clătinând din cap, după tânărul care părăsea îmbufnat camera.

Wolfgang Mustermann! Acest nume curios îi atrăsese nu numai lui atenția, ci și presei. Un pianist care răsărise din neant, fără biografie, un ins despre care nimeni nu putuse afla nici cel mai mic fapt. Un fenomen! Robert Michaelis deschise un sertar, scoase un dosar și cercetă amănunțit partiturile lui Mustermann, pe care Gernot, în infinita lui prostie, avusese de gând să le dea drept ale lui. Profesorul Michaelis distribuise de mult copii dirijorilor, și toți fuseseră de acord că așa ceva trebuie adus pe scenă. Atinse ușor scrisul acela elegant, cu venerație, ba chiar cu dragoste. În sfârșit, un compozitor care era în stare să încheie Requiem-ul lui Mozart și – Robert Michaelis aproape că nu îndrăzni să ducă gândul până la capăt – care întrecea geniul lui Mozart cu o ușurință, pe care el nu o considerase niciodată ca fiind posibilă.

Ce tragedie că astfel de talente erau stânjenite de boală în realizările lor! Ce nu ar fi putut lăsa Mozart în urma lui, cu fiecare an care i-ar fi fost îngăduit în plus?

Cu toate că ar fi vrut să le mai studieze, profesorul strânse hârtiile înapoi într-un teanc. Avea ceva mai important de făcut. Se uită la ceas. Oare care erau orele de vizită pe Baumgartner Höhe? Decis, își luă cheile mașinii.

Se plimbau mână în mână printre pavilioane, de-a lungul aleilor. Privirea lui Anju rămase agățată de pietrișul alb al cărării, în timp ce Wolfgang o cerceta dintr-o parte admirându-i părul negru, pe care și-l ținea, ca întotdeauna, dat de pe frunte și prins cu un batic. Era prima oară când vedea razele de soare jucându-se în pletele ei. În pânțele ei era un copil. Copilul

lui. Care avea să aparțină acestei lumi încă din prima clipă. Care avea deja niște rădăcini, în timp ce Wolfgang nu avea. Copilul acesta nu îi va muri, ci va supraviețui, iar Wolfgang îl va vedea crescând. De data aceasta va face totul așa cum trebuie.

— Nu ne-am întâlnit niciodată sub cerul liber. Știi asta, iubita mea Anju?

Ea îl privi surprinsă, zâmbi și îl strânse mai tare de mână. Wolfgang auzea frunzișul arămiu, care între timp se uscaseră, foșnind sub pașii lor și era ca și cum i-ar vorbi frunzele veștede. Din covorul de frunze păreau să urce spre el sunete pe care până atunci nu le mai luase în seamă, și pe care nu ar fi fost în stare să le prindă în note. Era o melodie slabă, trăgănată, un tremurat și o vibrație, un cântat și un șoptit, cum niciun instrument din lume nu ar putea reproduce și care suna ca un adagio în sufletul său.

Se opri și ascultă atent, cu ochii mari. Deodată îl auzi de pretutindeni – venea din ramurile ulmilor, care se legăneau agale, răsunau cristalin în ciripitul păsărilor și își lua zborul în vânt. Chiar și în zgomotul îndepărtat al unui autobuz suna ceva ce Wolfgang nu mai auzise până atunci și care totuși trebuie să fi locuit în el dintotdeauna. Era cântecul ascuns al obiectelor, muzica din spatele sunetelor, esența sunetului, care urma un ritm oscilant, care nu mai era o măsură, ci o vibrație trepidantă a timpului, un tremur în sunete. Pulsul unei epoci încă străine.

— Wolfgang. ești bine? Mergem înapoi?

Chiar și glasul ei părea încărcat de această muzică esențială, ceea ce nu și-ar fi închipuit niciodată să fie posibil, iar Wolfgang își desfăcu brațele și începu să se rotească și să prindă lacom sunetele care veneau din toate direcțiile. Simți cum amețește, se poticni și răsă răgușit.

— Totul, strigă el uimit, totul este muzică!

Porni buimac pe drumul de întoarcere, clătinându-se, simți pe braț mâna ei și se lăsă condus înapoi în camera lui. Peste tot erau împrăștiate partituri. Adună rufe de pe un scaun ca să i-l ofere ei, îl luă din nou amețeala și trebui să se așeze pe marginea patului.

— Lasă, Wolfgang, ești frânt de oboseală, îl potoli ea ajutându-l să își scoată pantofii. Culcă-te, mâine vin iar.

Se prăbuși pe pernă și închise ochii. Anju îl sărută apăsător pe frunte, dar el de-abia simți. Era ca și cum s-ar fi prăbușit într-un abis fără fund. Sunetele continuau să se înlănțuie în jurul lui. Sunete de o frumusețe rară, cum nu mai cunoscuse niciodată, îl înconjurau ca niște duhuri și i se ofereau. Wolfgang stătea culcat și înceerea să rețină ce aude, dar uita tot timpul, auzul părea să se opună oricărei reguli știute. Niciun sunet nu părea să semene cu celelalte, între ele nu părea să fie niciun raport; și totuși, unul îl servea pe celălalt, și totul se lega într-o simfonie de o multivocalitate inimaginabilă, apocaliptică. Nicicând, în nicio viață, nici măcar în gândurile lui cele mai îndrăznețe, nu auzise ceva mai măreț. Existența lui și însăși curgerea vremurilor nu erau decât un fir de praf.

Răsuflarea lui Wolfgang deveni greoaie. I se părea că sunetele îl asaltează dintr-o sferă străină, niciodată cunoscută, și cresc înăuntrul lui. Așa să arate... muzica viitorului? La acest gând îl străbătu un fior mai tulburător decât toate bucuriile și decât toate grozăviile. Simți că tremură, căută mâna lui Anju, dar nu mai era nimeni. Era singur.

De pe coridor pătrunseră în cameră zăngănitul unui cărucior de servire, pași târșâiți și, din când în când, zornăitul teancului de farfurii când roțile săltau peste rosturile podelei. Glasul unui îngrijitor răsună pe culoar și se stinse încet.

Un neastâmpăr plăcut puse stăpânire pe el și îl făcu să tresară. Gândurile nu îi dădeau pace. Merse în șosete pe linoleumul rece până la fereastră, pe urmă la ușă și înapoi la fereastră, pe care o deschise larg ca să inspire aerul proaspăt de iarnă, dătător de viață.

De ce îi fusese făcută această dezvăluire, această revelație, sau chiar profeție? Ceva neasemuit de măreț se petrecea cu el, iar el nu știa ce. Însă era voia Domnului, bănuia el, iar Atotputernicul trebuia să aibă motivele Lui. Și, treptat, pacea se așternu peste sufletul lui. Teama fusese înlocuită de un sentiment vag de încredere. Et lux perpetua luceat eis⁵⁹. Domnul are nevoie de el – de aceea l-a întrupat într-un alt secol. Domnul îl va conduce

și îi va fi sprijin. Înghețat, Wolfgang închise fereastra, se urcă înapoi în pat și se înveli cu pătura.

Un pocnet îl făcu să se dezmeticească imediat. Probabil că cineva ciocănise la ușă. Visul părea să se amestece cu realitatea. Chiar atunci Dumnezeu Tatăl bătuse cu o baghetă într-un pupitru dirijoral. Wolfgang se frecă la ochi. Camera era deja învăluită în cenușiul indistinct al amurgului. Buimăcit, se ridică în capul oaselor și îi strigă vizitatorului să intre, după care se prăbuși înapoi pe pernă, așteptându-se să o vadă pe sora care îi aducea de mâncare. Nu se întâmplă nimic. Doar amintirea acelor sunete pe care le văzuse ca într-o carte interzisă puse din nou stăpânire pe simțurile lui și îl transpuse într-o stare de încordare extremă. Din nou se auziră bătăi la ușă.

— Intră!

Întoarse capul spre ușă, iar în cadrul luminos apără silueta impozantă a unui bărbat într-un palton lung.

— Domnul Mustermann?

— Poate că da, poate că nu, răspunse Wolfgang zeflemitor, încercând să aprindă lampa de pe noptieră.

— Domnule Mustermann! Cu pași măsurați, celălalt intră în cameră, se opri și îl privi pe Wolfgang ca și cum s-ar fi așteptat să fie recunoscut. Pe umeri îi cădeau plete gri-argintii. V-am găsit, în sfârșit!

Wolfgang se ridică repede pe marginea patului, drept ca o lumânare.

— Cine... Cine sunteți?

— O, iertare, ce nepolíticos din partea mea. Michaelis este numele meu.

— Vai! Cu un țipăt, Wolfgang își trase cuvertura până sub bărbie. Arhanghelul Mihail!

Bărbatul se apropie de Wolfgang cu mâinile întinse.

— Domnule Mustermann, nici nu pot să vă spun cât mă bucur să vă cunosc. Este începutul unei noi ere!

— O... nouă... eră. Wolfgang rămăsese cu gura căscată și nu-și mai lua ochii de la străin. Fiți... Fiți binevenit, cel mai sfânt dintre îngerii. Wolfgang se grăbi să se dea jos din pat și fu cât pe ce să cadă. Luă scaunul pe care i-l oferise lui Anju, îl aduse mai aproape și îl pofti pe înger să se așeze. Ar fi pentru mine o onoare și o foarte mare bucurie dacă mi-ați îngădui să sper că vizita dumneavoastră este prilejuită de acele sunete pe care Domnul, în imensa Lui bunătate, m-a lăsat, ca cel mai umil servitor al Său, să le cunosc.

— Vin pentru Requiem.

Cuvintele îngerului îi tăiară elanul imediat.

— Desigur, Requiem-ul. Resemnat, își plecă fruntea în semn de încuviințare și glasul i se frânse. Îmi pare, ăăă, rău, nespus de rău, vă rog să mă păsuți... Știți... nu este gata.

— Ce nu este gata?

Wolfgang își ascunse capul între umeri.

— Lacrimosa. Arată spre un teanc de hârtii de la picioarele patului. Fiți încredințat de bunăvoința mea. Pot s-o termin, vă asigur. Fac tot ce-mi stă în putință, dar niciunui om simțitor nu i-ar da inima ghes să ducă la îndeplinire sarcina pe care mi-ați dat-o.

Arhanghelul îi aruncă o privire pe care Wolfgang nu știa cum să o interpreteze.

— Îmi dați voie? Strânse paginile împrăștiate pe pat, le adună în poala sa și începu să le citească. Ridică în sfârșit privirea. Incredibil. Sclipitor. Iar aici e chiar...

Wolfgang râsuflă ușurat. La urma urmelor, se părea că de data aceasta nu îi fusese trimis un ageamiu fără simț artistic. Ba mai mult, îngerul știa chiar să citească și partituri. Cu puțin noroc, poate că avea ce discuta cu el.

— Ia spuneți, știți în ce zi suntem azi, domnule Mustermann?

Se sperie.

— ...Cinci?

— Exact. Cinci decembrie, ziua morții lui Mozart. Arhanghelul mângâie, pierdut în gânduri, ultimele măsuri din Agnus Dei. Dacă am fi avut asta mai devreme... prezentarea ei ar fi fost o senzație.

— Îmi pare rău, eu...

— Ah, domnule Mustermann, asta e ceea ce contează. Dar vă rog, să nu vorbim despre asta acum. Viitorul vă stă la picioare!

— Viitorul? Viitorul. Firește. Era așa cum bănuise el – aici era vorba de mai mult de două sute de ani, aici era vorba de felul în care muzica trece dincolo de toate hotarele vremurilor, fără să țină seama de limitele impuse de singularitatea vieții unui om. Deci pot să mă încred că m-ați ales să mă ocup de acea musique care mi s-a revelat și să îi netezesc drumul în timpii ce vor veni? Să-mi croiesc chiar eu drum într-acolo?

— Domnule Mustermann, până acum n-am putut decât să-mi fac doar o impresie fugară despre talentul dumneavoastră, dar, din câte pot să-mi dau seama, toate căile vă stau deschise. Și vă promit c-o să vă susțin atât cât îmi stă în putință.

— Oh, fiți sigur că am scris și multe alte compoziții, nu am pierdut timpul până acum.

— Mă bucur să aud asta, domnule Mustermann. De aceea mă gândesc să ne concentrăm în primul rând asupra Requiem-ului. Lacrimosa, spuneți, este tot ce mai lipsește?

Wolfgang își mușcă buzele. Se sprijini cu umerii de perete. Simți că resemnarea pune stăpânire pe el și încercă să își recapete echilibrul pe care îl pierduse încă de după-amiază.

— Prin urmare, ca să ajung pe alte tărâmurî, trebuie să duc la capăt Lacrimosa? Ca un examen, în fața lui stăteau cele treizeci-patruzeci de măsuri, și nu erau totuși nimic altceva decât o ușă care merita să fie deschisă. Am bănuît eu, șopti Wolfgang. Și, ca la un semn, sunetele acelea diafane începură din nou să îi răsună în urechi.

— Da. Cu un fragment nu ajungem prea departe, domnule Mustermann. Și nu cred că s-ar găsi cineva care să aibă măcar un sfert din talentul dumneavoastră, ca să poată să preia munca asta. Dar nu-mi este foarte clar în ce constă problema. Ce vă împiedică s-o terminați? Sănătatea?

O construcție de sunete unite de legile unei dimensiuni necunoscute îi sunau nepământean de frumos, și înțelese că era mai mult decât o melodie pe care nu o putea numi. I se păru deodată că numai un singur pas îl mai desparte de răspunsul așteptat cu nerăbdare. Nu mai putea de fericire.

— Îngerul meu sfânt! Vă rog! Chiar dacă primesc acum pilule și injecții de o mie de ori pe zi, pentru că așa sunt îngrijit aici, mă simt totuși tânăr și voinic, și n-am nicio îndoială că pot să fac față tuturor pretențiilor — în special celor viitoare. Și mai ales acelei revelații pe care DOMNUL mi-a trimis-o astăzi, dezvăluindu-mi ce-o să mă aștepte și împărtășindu-mi, pe când eram la plimbare, o fărâma din ceea ce noi, bieții muritori... Vai! Doamne!

— Domnule Mustermann?

— Anju!

— Poftim?

— Nu pot!

— Ce anume, domnule Mustermann, ce nu puteți? Domnule Mustermann! Ce e?

— Nevasta mea! Nu putea să o părăsească. Nu acum, nu cu copilul. E însărcinată, trebuie să am grijă de ea! spuse el întunecându-se deodată.

— Domnule Mustermann, cred că nu vă dați seama ce posibilități aveți. V-am auzit cântând de curând la Musikverein. Și cunosc părți din versiunea dumneavoastră a Requiem-ului. Le știu pe dinafară, notă cu notă, dacă e să fiu sincer. Credeți-mă: dacă vă îngrijiți de Requiem, o să vă permiteți să aveți grijă și de femeia dumneavoastră, și de copil, și de o droaie de copii, dacă vreți. Puteți să-i creșteți ca pe iepuri, fără grijă!

— Ca pe iepuri...! Se înroși de indignare, dar apoi își aminti: nu și-o luase pe Constanze tovarășă de viață? Doar vârsta ei înaintată o lipsise de binecuvântarea de a avea mulți copii. Anju, în schimb, era în floarea vârstei și nu avea de ce să poarte doliu toată viața. Nu de dragul lui. Sunteți sigur de asta?

— Pe cuvântul meu de onoare, domnule Mustermann! Puteți conta pe mine.

Wolfgang oftă adânc.

— Dacă e ca totul să fie aranjat în avantajul ei și al copilului, puteți să luați tot ce găsiți aici și acasă la prietenului meu Piotr, pe care sigur îl cunoașteți, pentru că numai bunătatea și prevederea lui Dumnezeu puteau să-mi pună alături un tovarăș așa de credincios.

Grija copilului îi fu luată de pe umeri. Acum ardea de nerăbdare să se îndrepte spre acele granițe la care nu ajunsese niciodată. Muzica, care îl ademenea ca o muză și care creștea nestingherită dincolo de pojghița existenței lui convenționale, era menirea și crucea lui, și așa avea să fie în toate timpurile. Avu o ezitare. După acea revelație care îi anunța viitorul, mai era oare în stare să termine Lacrimosa? Oare mai putea să facă ceva sau timpul care îi fusese hărăzit se scursese? În el se dădea o luptă aprigă.

— Sunt gata, spuse într-un sfârșit cu vehemență și se uită la chipul îngerului. V-aș ruga să fiți amabil și să-mi dați niște hârtie și ceva de scris... Acolo, pe scrin...

Cu o senzație de ușurare, luă caietul și un creion și le lăsă pe amândouă, pentru un moment, să i se odihnească în poală. Își făcu cruce.

— Fie ca DOMNUL să-mi stea alături.

Și, dintr-odată, se trezi aici.

Niște sunete familiare, din vremuri îndepărtate, plutiră spre el ca niște bătai de aripi, veniră aproape, tot mai aproape, suspine dansară în jurul lui ca fantasmalele nopții, se înălțară, îl traseră cu ele, sus, tot mai sus, și deodată simți că nu mai are de ce să îi fie frică, lăsă în urmă toate temerile și suferințele, se ridică, i se păru că aude nedeslușit cântecele cerului și murmurul pământului, și sunetele îl învăluiră și îl duseră sus, unde nu mai era nimic decât muzică, doar muzică, iar el răsună împreună cu ele, în afara timpului.

58. „Doamnă” (fr. în original).

59. „Și lumină veșnică să se reverse asupra lor” (lat. în original); vers din Requiem, din secvența Introitus.

Postludiu

Clipește. Flacăra pâlpâitoare a lumânării tremură ușor. Ea șade în continuare la căpătâiul lui și îl ține de mână. Peste tot s-a înstăpânit o liniște desăvârșită.

— Stan... îngaimă el fără suflu.

— Da, iubitele. Sunt aici. Mâna ei îl mângâie pe obraz.

Pace adâncă. Totul a fost făcut, s-a făcut destul.

— Mi-a...

„Mi-a fost dor de tine”, vrea să spună, dar nu reușește. Nu are aer. Prea puțin aer. Se răsuțește încordat după aer, dar nu îi ajunge în piept, ci doar îi umflă obrajii și iese pe gură.

Constanze suspină. El știe deja, nu vrea să o audă.

— Vezi? Tot nu-i vine să renunțe la Requiem. Iar își umflă obrajii!

Mai reușește să schițeze doar un zâmbet vag. Încet, foarte încet, clatină din cap.

Table of Contents

[Cover Page](#)

[Mozart se trezeste](#)

[Preludiu](#)

[Requiem](#)

[Kyrie](#)

[Sequentia](#)

[Tuba mirum](#)

[Rex tremendae](#)

[Recordare](#)

[Confutatis](#)

[Lacrimosa](#)

[Offertorium](#)

[Hostias](#)

[Sanctus](#)

[Benedictus](#)

[Agnus Dei](#)

[Communio](#)

[Postludiu](#)